

Hoa trinh nữ của anh

Chương 1

Buổi sáng, Khang Luân cho hai tay vào túi quần, anh đi tản bộ dọc theo bờ biển Vũng Tàu. Mặt trời dần nhô lên. Màu đỏ tròn như một mâm xôi. Biển đẹp một cách lạ lùng. Khang Luân đi đến một gò cát cao, thuận chân anh đá mạnh vào gò cát cao kia một cái làm cho nó sụp đổ hoàn toàn.

Yến Du giận dữ đứng lên, hét to:

– Này, anh kia! Tại sao anh có thể làm hỏng lâu đài của tôi.

Khang Luân bật cười thành tiếng:

– Ngộ ghê ta! Ai thềm làm sụp lâu đài gì của cô chứ?

Chống nạnh hai tay, Yến Du trừng mắt nhìn Khang Luân một cách giận dữ:

– Anh còn chối nữa hả? Ở đây chỉ có mình tôi và anh thì ai làm?

Khang Luân trả lời từng từng:

– Thì nước biển làm.

Lừ mắt nhìn anh, Yến Du vẫn chưa chịu im:

– Người gì đâu mà mất lịch sự dễ sợ!

– Không, tôi từ Pháp mới về, cũng còn lịch sự chán đấy.

Trề môi dài thườn thượt, Yến Du cất giọng mai mỉa:

– Việt kiều hả? Không! Việt gian thì đúng hơn!

Khang Luân bỗng nghiêm nghị:

– Cô ăn nói cẩn thận một chút đi nhé, kéo mích lòng sớm hơn cô tưởng đấy.

Yến Du kênh mặt:

– Ai thêm sợ chứ. Ăn nói ngọng nghịu khó nghe muốn chết.

– Thì tôi đã nói rồi. Tôi chưa rành tiếng Việt mà.

Yến Du che miệng cười:

– Đúng là con nít đang tập nói.

Khang Luân nhìn Yến Du một cách chăm chú:

– Cô nói tôi cái gì rồi cười thế?

Lại cười, Yến Du lắc đầu:

– Cứ y như là một chú hề, thích làm cho người ta cười vậy. Buồn cười không thể tưởng. Chẳng hiểu cô nói gì mà cứ cười với mình, Khang Luân bước lại gần bên anh đưa tay định sờ vào má của cô:

– Cô đẹp lắm!

Ngay lập tức anh một cái tát vào mặt.

– Bốp!

Khang Luân tưởng tượng như trời giáng. Anh hơi khựng lại nhìn cô.

Yến Du hét mặt, cô gất lên:

– Đồ sàm sỡ!

– Sao cô đánh tôi?

– Tôi ... tôi còn muốn giết anh cho đến chết nữa đấy.

– Sao cơ!

Yến Du phùng phùng nổi giận. Trông bề ngoài hào hoa phong nhã

thế kia mà trong lòng lại có ý nghĩ xấu ra.

Tôi vừa cho anh một bài học đó. Nhớ đừng có mà làm càn nữa.

Khang Luân đưa tay sờ má:

– Không ngờ cô lại hung dữ đến như vậy?

Yến Du hét lên:

– Anh rút đi cho tôi! Nếu không thì anh sẽ lãnh thêm một phần nữa đấy:

Khang Luân chẳng hiểu cô ta nói gì mà cứ trừng trừng nhìn mình như thế.

– Tôi ... tôi ...

Yến Du nạt ngang:

– Tôi, tôi cái gì! Người gì đâu mà dễ ghét thế kia.

Yến Du quay mặt đi một hơi. Lần này ông mặt trời đã nhô lên khỏi mặt biển hơn rồi. Mọi người đi du lịch cũng càng lúc càng đông.

Trong lòng Yến Du cảm thấy bức bối cái anh chàng ngốc nghếch kia một cách lạ lùng.

Ngày hôm sau, Khang Luân quay về Sài Gòn. Anh cảm thấy mình bị khó khăn trong việc giao tiếp. Từ nhỏ, Khang Luân sống ở nước Pháp, nên tiếng Việt anh biết rất hạn chế. Biết tâm sự của con trai, nên ông Khang Lý an ủi:

Con đừng buồn. Bắt đầu tối nay sẽ có người dạy tiếng Việt cho con.

Con hãy cố gắng nhé.

Khang Luân gật đầu, chấp thuận ngay mà không phản ứng gì, vì anh cũng muốn mình là người Việt Nam chính hiệu. Khang Luân được người nhà sắm cho đủ tất cả từ tập viết phấn bảng. Anh thấy như mình bắt đầu trở lại một cậu học sinh vừa vào lớp một vậy. Chẳng biết cô giáo mình là ai? Hiền lành hay lại dữ dằn lắm đây. Đúng năm

giờ chiều, cô giáo của Khang Luân đã đến. Ông Khang Lý gọi, con trai chào cô:

– Khang Luân, chào cô đi con!

Khang Luân quay lại:

– Tôi ...

Yến Du cũng tròn mắt nhìn Khang Luân. Cô đứng chôn chân tại chỗ:

– Là anh sao?

– Cô ...

Ông Khang Lý cười vui vẻ:

– Hai người làm quen với nhau. Cha sẽ bảo người mang nước vào.

Khang Luân nắm tay ông Lý lắc đầu:

– Không học có được không cha.

Ông Khang Lý lắc đầu, từ chối:

– Sao lại không học. Khó khăn lắm cha mới tìm được thầy cho con đó. Cô ấy rất rành tiếng Việt và Pháp.

Khang Luân phớt lờ:

– Giỏi thì sao chứ! Thôi, không học!

Ông Khang Lý trợn mắt nhìn con trai:

– Sao mà con có thể lười như vậy? Muốn làm việc ở đây thì con cần phải học cho rành tiếng Việt.

Yến Du như đã lấy lại bình tĩnh, cô nói một cách thản nhiên:

– Anh đừng cãi lời ông chủ nữa. Muốn làm việc lớn thì phải rành tiếng Việt.

Điều này không thể thiếu.

Khang Luân đợi cho cha mình đi xa rồi, anh mới nói:

– Làm được hay không thì đâu cần cô phải quan tâm.

Yến Du cười nụ:

– Anh thật là quá quắt. Tôi bị rơi vào việc đã rồi, nên tôi đành phải mà chịu phép làm cô giáo bắt đắc dĩ mà thôi.

– Hừm, nói nghe hay lắm! Tôi nghĩ bây giờ cô từ chối vẫn còn kịp đó.

Yến Du đáp tỉnh bơ:

– Không đâu! Tôi vốn rất trọng chữ tín, mà ông chủ lại là người lớn nên tôi đâu thể đùa.

Khang Luân, bĩu môi:

– Cô giỏi lắm đó.

– Sao anh biết?

Nhìn là tôi biết liền. Nhưng thiếu gì cách để kiếm tiền.

Quắc mắt nhìn anh, Yến Du mím môi, cô nói:

– Nhưng tôi có hứng thú trong việc này thì sao?

Bất ngờ, Khang Luân đưa tay lên sờ má. Ánh mắt anh nhìn cô có gì đó rất căng thẳng:

– Cô dám tát tai tôi, mà bây giờ còn dám đến đây làm thầy tôi hay sao?

Yến Du hơi mím cười, cô hơi cúi xuống nói:

– Ngoài biển thì khác, ở đây thì lại càng khác hơn.

Khang Luân tấn công:

– Khác là khác như thế nào đấy chứ?

– Tôi nghĩ cô đừng nên ngộ nhận như vậy.

Yến Du hơi thấp giọng, vì cô đâu muốn làm cho anh ta nổi nóng rồi tổng cổ cô ra khỏi nhà bất cứ lúc nào.

– Ngoài biển là do lỗi của anh. Còn ở đây là do tôi, cần tiền nên phải cần được ở lại. Khang Luân bật cười, anh nói giọng chế giễu:

– Cô cần bao nhiêu tiền nói đi, tôi có thể giúp cô mà không cần cô phải dạy đâu.

Yến Du khiêm tốn nói:

- Làm vậy sao được, tôi không quen nhận tiền của người khác khi mà mình chưa làm gì cho người ta.
- Hừ! Hôm ấy cô dữ dằn lắm mà, dám tát tai tôi. Còn bây giờ sao lại tỏ ra hiền như con thỏ trắng như thế?

Yến Du xua tay:

- Người ta nói đàn ông thì không nên ích kỷ như vậy. Anh cũng thế đấy?

Khang Luân vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ác cảm:

Nhưng tôi thì ngược lại. Tôi cho đó là một xúc phạm lớn.

Yến Du đưa cọt:

- Còn tôi, tôi cho đó là chuyện nhỏ, không đáng chú ý.
- Cô ngang ngược quá.

Yến Du cãi lại:

- Chính anh mới là người ngang ngược đấy. Dám sàm sỡ với con gái thì phải chịu vậy thôi. Anh nên nhớ đây là Việt Nam. Điều kiêng kỵ nhất của người con gái Việt Nam là bị sàm sỡ đấy.

Khang Luân phá lên cười:

- Vậy còn nhưng cô gái “ăn sương” thì Yến Du trừng mắt nhìn anh:
- Do họ có hoàn cảnh đặc biệt nên mới đi làm kiểu đó.
- Cô có bao che không?
- Phần lớn là như vậy mà.

Khang Luân bắt chọt nhìn cô:

- Cô về, được rồi đó.

Yến Du lắc đầu, cô nói giọng thật nghiêm túc:

- Chúng ta bắt đầu học đi nhé!

Cô nhận thấy một thoáng thất vọng trên khuôn mặt đẹp trai ấy. Và cô

cũng không ngờ được cuộc gặp gỡ bất ngờ đầy thú vị này có thể nhanh chóng như vậy.

Ông Khang Lý không hài lòng về thái độ lơ là không muốn học của Khang Luân.

Trong bữa cơm tối ở gia đình, ông ân cần nói với anh:

– Con muốn phát triển sự nghiệp ở Việt Nam thì điều trước tiên là con phải học cho rành tiếng Việt. Con có hiểu điều đó hay không? Khang Luân mặc dù trong lòng không muốn học chút nào. Nhưng anh biết mình không nên làm trái ý ông:

– Vâng! Nhưng con muốn đổi thầy dạy, cha ạ.

Ông Lý ngạc nhiên nhìn con.

– Sao lại thế, Yến Du không làm cho con thích thú học à?

Khang Luân từ chối:

– Con không muốn học cô ấy.

– Nhưng con cũng cần nên cho cha mẹ biết lý do chứ?

Khang Luân khó chịu nói:

– Không thích là không thích, vậy thôi.

Ông Khang Lý thở dài:

– Cô ấy là người tốt lại giỏi vì anh cả Pháp văn nữa. Cha thấy con nên cố gắng mà học đi. Học ai cũng vậy. Thầy có khó thì trò mới nên.

– Nhưng mà ...

Khang Luân khoát tay:

– Thôi, ăn đi! Cứ học hết tháng xem sao?

Khang Luân thấy cha quyết như vậy nên thôi. Anh lại cầm cúi mà ăn.

Nhớ lại ánh mắt dương dương tự đắc của cô ta, Khang Luân chán nản vô cùng.

Ăn xong, buồn thiệt là buồn, Khang Luân mở máy vi tính, mở email

thấy có tên Boá Biển thật lạ. Khang Luân tìm cách làm quen:

– Xin chào bạn!

– Chào!

Khang Luân hỏi:

– Xin lỗi bạn là nam hay nữ?

– Điều đó đâu có quan trọng gì. Nếu muốn kết bạn để tâm sự thì OK, cứ tự nhiên.

Khang Luân đang buồn, nên gõ vào máy, anh than:

– Mình buồn quá không biết tâm sự cùng ai. Boá có hứng thú với mình không?

Tất nhiên rồi. Bạn cứ tâm sự xem mình có giúp gì được không?

– Hoa Biển à! Mình tên là Khang Luân đấy. Từ nước ngoài mới về.

– A, vậy là hay quá.

– Công ty cha mình chuyên chế tạo ra các loại rượu đấy.

– Thế à!

Khang Luân tâm sự:

– Nhưng mình thì không lành tiếng Việt lắm đâu.

– Ồ, không sao! Bạn có thể học tiếng Việt mà.

– Thì mình đang học đó. Nhưng mình không thích cô giáo dạy kèm của mình đâu.

– Sao lại thế?

Vì cô ta xinh đẹp, nhưng kiêu căng, dữ dằn lắm.

– Là cô giáo là phải vậy thôi mà. Thế học trò mới nên người.

Khang Luân lại thở dài:

– Bạn mà cũng nói mình như vậy sao?

Chứ thật ra cô ấy dễ ghét lắm.

– Mới đầu thì có thể ghét đó. Nhưng dần rồi bạn sẽ quen và thích cô

ta mà thôi.

– Sao Hoa Biển có vẻ tin tưởng đến vậy chứ?

– À, thì đo mình đoán vậy thôi. Mình mong cuộc nói chuyện này sẽ giúp ích cho bạn nhiều điều nhé.

– Cám ơn bạn!

Mình nói chuyện đến đây là được rồi. Tạm chia tay nhé. Hẹn gặp lại lần sau.

– Hẹn gặp lại.

Nhìn đồng hồ cảm thấy còn sớm, Khang Luân bước ra khỏi phòng anh gặp ngay bà Lại:

– Chào cậu Hai.

Khang Luân hơi khựng lại:

– Này, dì Lại!

– Tôi đi dọn phòng ngủ cho cậu.

– Không, tôi muốn hỏi dì một chuyện.

Bà Lại ngần ngại:

– Dạ, chuyện gì vậy cậu Hai?

Khang Luân bỗng trở nên rụt rè:

– Dì thấy ...thấy ...

Bà Lại lo lắng nhìn quanh quất:

– Bộbộ cậu mất gì sao cậu Hai? Cái đó có quan trọng lắm hay không? Để tôi tìm giúp cậu.

Khang Luân nhìn vẻ mặt hốt hoảng của bà Lại, anh trấn an:

– Tôi không có mất gì cả. Tôi chỉ muốn hỏi dì một chuyện thôi.

Bà Lại hơi lo lo:

– Là chuyện gì thì cậu nói đi cậu Hai?

Khang Luân hơi quay mặt đi:

– Dì thấy Yến Du, cô giáo tôi thế nào vậy?

Bà Lài nhìn anh:

– Sao cậu lại hỏi tôi như vậy chứ? Cô ấy vừa hiền vừa đẹp, lại có ăn học. Tôi nghĩ cô ấy dạy kèm cậu là phải nhất rồi.

Khang Luân chột nói:

– Đẹp và có học thức thì đúng rồi. Nhưng hiền thì dì nên xem lại.

– Cô ấy cô vấn đề sao cậu?

– À không! Tôi chỉ hỏi vậy thôi.

Bà Lài trở nên sâu lắng:

– Thật ra thì muốn hiểu rõ lòng dạ của một con người thì nó không đơn giản chút nào đâu, cậu Hai ạ.

Khang Luân nhìn bà Lài trân trân:

– Có phải dì muốn nói tôi nhìn người hơi hợt lăm, đúng không.

Ánh mắt bà Lài trở nên bối rối:

– À không, tôi không dám nghĩ như vậy đâu. Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng Yến Du là người tốt đó.

– Nói qua nói lại thì cũng muốn nhắc cho tôi biết rằng Yến Du là người tốt.

Bà Lài hơi do dự:

– Tôi ...tôi chỉ nói sự thật mà thôi:

Khang Luân gật đầu:

– Được, tôi sẽ nghe lời dì bái Yến Du làm cô giáo của mình.

Dì Lài mỉm cười:

– Vậy là cậu Hai đã quyết định rồi hả?

– Được, tôi cũng muốn thử xem.

Bà Lài vui ra mặt:

– Tốt lắm! Ông chủ biết chuyện này chắc là ông ấy vui lắm.

Khang Luân lấy làm lạ nói:

– Tôi thấy dì là người vui nhất khi nghe chuyện này đấy.

Bà Lại lắc đầu:

– Không đâu! Tôi chỉ muốn ông chủ lúc nào cũng hài lòng về cậu đó.

Dẫu sao Khang Luân cũng hiểu được tâm ý của bà Lại. Bà là người bạn vun đắp tình cảm giữa cha con anh. Khang Luân chưa khi nào xem bà là người ở cả.

– Dì à! Tôi muốn uống ly sữa nóng do dì pha.

Bà Lại lật đật:

– Được! cậu chờ một lát nhé.

Không phải chờ lâu, chỉ giây lát Khang Luân đã có ly sữa nóng trên tay.

– Cậu uống đi!

– Cám ơn dì.

Bỗng Khang Luân chợt nghe tiếng của ai:

Nhìn cử y như một chú hề. Thích làm cho người ta cười.

– Cô ...

Bà Lại giật mình:

– Cậu vừa gọi ai thế?

Khang Luân hơi sượng:

– À, không ...

Bà Lại lắc đầu quay đi. Khang Luân chợt hỏi:

– Mai mấy giờ cô ấy đến?

Bà Lại quay lại:

– Đúng sáu giờ tối. Đây là thời gian do ông chủ quy định mà.

Như sức nhớ, Khang Luân chỉ gật đầu mà không nói gì. Anh uống cạn ly sữa, rồi quay gót trở về phòng mình.

Buổi tối, đến giờ học rồi mà Khang Luân vẫn ngồi ngả người trên chiếc ghế để nói chuyện điện thoại:

– Vậy sao?

– Em muốn về nước.

– Được thôi! Nhưng chừng nào em mới đáp máy bay đây.

– Bí mật.

Anh bật cười lớn:

– Lại là bí mật ư?

– Cho anh một bất ngờ thú vị.

– Hừm! Vậy thì anh cũng sẽ cho em một bất ngờ đầy hứng thú.

Yến Du ngồi chờ, cô cảm thấy sốt ruột nên đánh tiếng:

– Có học không đây cậu Hai?

Khang Luân hơi gắt:

– Cô không thấy tôi bận hay sao?

– Đó chỉ là cuộc nói chuyện vô bổ mà thôi.

Khang Luân cười gằn:

– Sao cô biết là vô bổ chứ? Cô chỉ là người dạy kèm thôi chứ đâu phải là má tôi.

Yến Du cãi lý:

– Nhưng tôi đến dạy kèm anh hưởng lương thì tôi phải làm việc thôi.

Khang Luân hất mặt:

– Thì cô cứ ngồi đó hết giờ lại về. Tới tháng lĩnh lương. OK!

Nhưng Yến Du lắc đầu:

– Tôi làm việc phải có hiệu quả. Ngồi không lĩnh tiền tôi không quen.

Khang Luân phải tắt máy ngay. Anh quay qua hướng Yến Du:

– Cô nói nghe hay nhỉ. Còn tôi, tôi lại không muốn học thì sao?

Yến Du chống nạnh hai tay, có bĩu môi mà nói:

– Này, học là anh nhờ chứ đâu phải tôi nhờ. Là người Việt mà không rành tiếng Việt là có hại cho thân anh đấy.

– Cô hù tôi?

– Hù? Hù anh thì được gì chứ?

– Tôi vẫn nhớ cái tát tai hôm nào.

Chẳng những cô không ngại mà còn nói:

– Nhớ là tốt rồi. Vì có nhớ anh mới không thể làm chuyện bậy bạ.

Khang Luân bật cười lớn:

– Cô đúng là người chuyên nghĩ bậy bạ.

Còn dữ như bà chằn nữa.

Trợn mắt nhìn anh, Yến Du bảo:

– Tôi chỉ tát tai những kẻ thô tục, có ý đồ xấu mà thôi.

– Cô tưởng mình là ngon lắm sao?

Yến Du ngồi xuống ghế. Cô bắt đầu ngắm nghía Khang Luân:

– Tôi thấy anh nên vào trường tâm lý mà học. Dường như anh sống chỉ biết có riêng mình chứ chẳng nghĩ đến ai cả. Đúng không?

Khang Luân bật cười lớn:

– Cô giáo chưa đủ sao mà còn đòi làm thầy bói nữa vậy.

– Nhưng tôi đã nói đúng tim anh rồi phải không?

Khang Luân cảm thấy bực mình, anh nạt ngang để lấy oai:

– Cô im đi. Lãi nhãi mãi riết tôi chán lắm rồi.

Lời của Yến Du cũng không kém oai vệ:

– Học đi!

– Vậy là cô mở tập sách ra và đề nghị Khang Luân:

– Cho tôi kiểm bài tập.

Khang Luân nói một cách tự nhiên, mà cộc lốc:

– Không viết.

– Tại sao?

– Không muốn.

Yến Du dọa:

– Anh có muốn tôi đem chuyện này nói lại cho ông chủ nghe không?

Khang Luân thách thức.

– Được thôi. Tôi chỉ sợ đến lúc ấy cô bị cha tôi quở trách mà thôi.

Yến Du cười tự nhiên:

– Vậy sao! Có lẽ ông chủ cũng rất hiểu sự cứng đầu và ngang bướng của con trai mình chứ.

– Cô.

– Tôi nói không sai chứ?

Khang Luân cảm thấy gườm con người này. Xinh đẹp, kiêu căng và đầy cá tính.

– Xem ra anh phải tuân thủ theo mà thôi. Đành phải vậy, Khang Luân lẳng lặng đi lấy giấy bút để học:

– Bắt đầu đi!

Yến Du nheo nheo mắt:

– Có thể chứ?

Cô đừng vội tự đắc sớm đến như vậy. Tôi nhất định sẽ cho cô bài bực đích đáng.

Yến Du giải những từ khó.. Ngây thơ có nghĩa là còn non trẻ ít hiểu biết việc đời. Còn hào hoa là rộng rãi lịch thiệp, hào hoa phong nhã chỉ người đàn ông phong độ lịch lãm đó. Chứ không phải ...

Thấy cô ngập ngừng, Khang Luân ngẩng đầu lên hỏi:

– Không phải làm sao?

Hít hít mũi, Yến Du cười tủm tỉm:

– Không phải như ai kia nhỏ mọn chấp nhất vậy đâu.

Khang Luân khép tập lại. Anh đứng lên nói một cách thông thả:

– Vậy thì cũng tùy người đối diện nữa đó. Cô ta quá kênh kiêu, kiêu căng thì phải đối xử như vậy thôi.

Bà Lài đến kịp lúc, bà nói:

– Mời cậu, mời cô uống nước.

Yến Du liền đưa tay cầm ly nước:

– Con xin cảm ơn dì ạ.

Bà Lài tươi cười:

– Thôi, tôi không dám làm phiền hai người nữa. Tôi đi đây.

Khang Luân đưa tay ngăn:

– Dì mang nước xuống giùm tôi. Tôi không thấy khát.

Bà Lài lại nói:

– Vậy thì để đây, cậu học xong hẵng uống.

Khang Luân nói mà không quay lại:

Hôm nay học vậy là đủ lắm rồi. Tôi không học nữa.

Yến Du vẫn cầm ly nước trên tay, cô nói với bà Lài:

– Vậy cũng tốt. Hôm nay con sẽ ở lại nói chuyện với ông chủ về sự học của cậu chủ nhỏ. Ta đi thôi dì.

Yến Du nắm tay kéo bà Lài xuống lầu, không kịp để cho Khang Luân nói lời nào.

Còn đang đứng trơ ra thì điện thoại reo, Khang Luân uể oải mở máy:

– Gì vậy hả?

– Rảnh không?

– Rảnh. Có gì không?

Ra quán uống cà phê.

Khang Luân do dự:

– Ngay bây giờ sao?

– Không được à? Có phải cậu đang bị cô giáo xinh đẹp ấy cột chân rồi à?

Khang Luân đâm bực, anh nói:

– Thôi đi, đang ở đâu, nói mau Vãn chỗ cũ. Nhưng mà cậu đang học.

Khang Luân đáp cộc lốc:

– Xong rồi.

– Giận nhau sao mà căng thẳng như vậy? Trả bài không thuộc bị phạt à?

– Thôi đi, đừng đùa nữa!

Khang Luân cúp máy. Anh bước xuống đến nấc thang cuối cùng:

– Dì Lại à!

– Có gì không cậu?

– Tôi ra ngoài một chút.

Dì Lại đành phải gật đầu:

– Được rồi.

Ném cái nhìn lém lỉnh sang Yến Du, Khang Luân rùn vai rồi bước đi nhanh ra ngoài. Yến Du nói với bà Lại:

– Anh ấy làm sao vậy?

Bà Lại thở dài:

– Khó hiểu lắm. Lúc này lúc khác, cũng chẳng biết nữa.

Yến Du ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Có lẽ con người ta sống cảnh giàu sang nên mới vậy thôi.

Bà Lại gật đầu tán thành:

– Có lẽ là con nói đúng đấy. Và cũng có thể sống ở nước ngoài lâu như vậy cho nên cậu ấy có lối sống như thế.

– Ít nhiều cũng ảnh hưởng, dì ạ.

Bà Lại thở dài:

Ông chủ tuy giàu có, nhưng rất hiền lành, ông luôn làm việc thiện. Vì vậy hãng rượu Hương Việt của ông luôn gặp may mắn.

Yến Du lẩm bẩm:

– Hãng rượu Hương Việt ư?

– Đúng vậy. Công ty của ông luôn sản xuất ra rất nhiều rượu ngon đó.

Công ty này thật ra Yến Du cũng đã từng nghe nói đến. Nhưng cô đâu ngờ nó lại là của một ông chủ hiền lành như vậy.

– Thế còn bà chủ thì sao hả dì? Con không nghe ai nhắc đến cả.

Bà Lại thở dài:

Bà ấy đã mất cách đây vài năm thôi. Do một tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mạng của bà.

Yến Du giật mình:

– Con xin lỗi.

– À không, không có sao cả! Bà chủ là người hiền lành, rất hay thương người. Thậm chí lúc còn sống, bà luôn giúp đỡ người nghèo khó.

Yến Du thốt lên:

– Người ngay thường hay mắc nạn. Chẳng hiểu sao lại như thế nữa.

– Chuyện đời mà con. Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Yến Du đắn đo:

– Nhưng theo con thấy thì Khang Luân chẳng giống ông bà chủ chút nào cả.

Anh ấy dường như rất độc đoán thì phải.

Bà Lại chống chế:

– Đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Ta thấy cậu ấy sống cũng tình cảm lắm đấy.

– Dì thiên vị.

Bà Lài bật cười:

– Sao lại thiên vị chứ?

Dường như dì rất hiểu nội tâm của anh ấy.

Bà Lài cười đôn hậu:

– Có lẽ con nói đúng. Dì đây đã sống và làm việc ở đây khá lâu rồi, nên tâm tính của mỗi người dì đều hiểu rõ.

Yến Du đứng lên:

– Cũng quá giờ rồi, con xin phép dì con về đây.

Bà Lài nhìn theo nuối tiếc:

– Ừ, thôi con về. Ngày mai lại đến nữa mà.

Yến Du dần dừ:

– Xem ra anh ấy không muốn học thì phải.

– Thì con cứ đến đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Yến Du đành phải gật đầu:

– Vâng, con sẽ đến.

– Thôi về đi. Nhớ cẩn thận đấy.

Yến Du ra về, bà Lài buông tiếng thở dài. Bà lo lắng chẳng biết cậu chủ nhỏ có kiên trì mà chịu học hay không?

Hoa trình nữ của anh

Chương 2

Bà Lài vô cùng lo lắng khi biết ông chủ đã ngã bệnh. Bà mạnh dạn khuyên ông:

– Tôi thấy ông chủ nên đi khám bệnh xem sao?

Ông Khang Lý gật đầu:

– Được! Tôi sẽ bảo Khang Luân đưa tôi đi.

Bà Lại lui xuống, bà chuẩn bị các món ăn cho ông. Nhưng ông Lý lắc đầu từ chối:

– Tôi không ăn đâu. Chị mang xuống đi!

Bà Lại ngạc nhiên:

– Sao vậy ông chủ?

– Tôi ăn không được.

Bà Lại lo lắng ra mặt:

– Ông chủ nên cố gắng mà ăn, kéo đi khám bệnh, uống thuốc sẽ hại cho bao tử.

Ông Khang Lý khoát tay:

– Thôi được rồi, chị cứ mang xuống đi.

Khang Luân cho xe vòng vào trước sân, mọi người đưa ông Khang Lý lên xe, rồi hồi hộp chờ đợi tin ông. Bà Lại là người lo lắng nhiều nhất, bà trực gần máy điện thoại. Yến Du đến:

– Nhà sao vắng vậy dì?

Bà Lại nói giọng rầu rầu:

– Ông chủ đang đi khám bệnh. Chẳng biết thế nào?

– Ông chủ đau làm sao vậy dì?

Bà Lại lắc đầu:

– À! Dì cũng không rõ, nhưng xem ra ông mệt lắm. Thức ăn dì nấu, ông ấy không ăn.

Yến Du liền nói:

– Nếu thế để con xuống bếp nấu thử một món, lát nữa ông ấy về ăn như thế nào nhé?

Bà Lài mừng lắm:

– Ừ, vậy cũng được. Biết đâu ông ấy lại hợp khẩu vị thì sao? Phiên con nhé.

Yến Du vui vẻ nói:

– Con chỉ giúp dì thôi mà. Vậy là Yến Du xuống bếp, cô thao tác thật thành thạo khiến cho bà Lài phải tấm tắc khen.

– Con giỏi lắm đó Yến Du.

Yến Du khiêm tốn nói:

– Dạ, con đâu dám, con chỉ giúp dì để ông chủ ngon miệng.

Vừa lúc ấy ông Khang Lý về tới. Ông đã rên rĩ:

Lúc này không nghe lời chị ăn miếng gì vào vụng. .Bây giờ mới thấy đói.

Lúc ấy Yến Du mang thức ăn lên. Cô mời ông:

– Ông chủ ăn nhé.

Ông Khang Lý nhìn cô:

– Cô giáo mà cũng xuống bếp được sao?

Yến Du tủm tỉm cười:

– Cô giáo cũng ăn mà ông chủ.

Ông Khang Lý thử thức ăn do Yến Du nấu, ông gật đầu khen:

– Ngon lắm!

Yến Du khuyên:

– Nếu ngon thì ông chủ cứ ăn nhiều vào.

Đây toàn là bổ dưỡng mà thôi.

Bà Lại nhìn Yến Du gật đầu:

– Con tài lắm. Xem kia, ông chủ đã ăn gần hết rồi.

Khang Luân thì không thấy an lòng. Anh hất mặt hỏi:

– Cô đã nấu món gì cho cha tôi ăn vậy?

– Liệu có tốt không?

Yến Du cười mỉm:

– Anh sợ thì đừng ăn. Tôi không có gan đầu độc ông chủ đâu.

Ông Khang Lý xua tay:

– Thôi, con đừng có nói như vậy. Mau lấy tập ra mà học đi.

Không dám cãi ông, Khang Luân lẳng lặng bước lên lầu. Ông Lý nói với Yến Du:

– Tôi cảm ơn cô nhé:

Yến Du lắc đầu:

– Dạ, không có gì. Nếu ông chủ muốn ăn thức ăn do tôi nấu thì mỗi chiều tôi tranh thủ đến đây nấu giúp ông vậy.

– Được lắm!

Câu nói ấy đã lọt vào tai của Khang Luân. Cuối buổi học, anh mới lên

tiếng hỏi cô:

– Cô làm vậy là có ý đồ gì?

Yến Du ngạc nhiên:

– Ý đồ gì là sao?

– Hừ! Cô định vào nhà tôi để làm bảo mẫu luôn sao?

Hiểu được ý của anh, Yến Du phá lên cười:

– Thì ra anh khó chịu về chuyện ấy đó sao? Thật ra thì tôi chỉ muốn giúp cha của anh mà thôi.

Khang Luân mai mỉa:

– Người dưng nước lã mà cô có tình cảm dư cho người vậy sao?

Khoanh tay trước ngực, Yến Du hỏi lại anh:

– Thế anh cho hành động của tôi là sai hay sao:

– Tôi chỉ nghi ngờ lòng tốt đột xuất của cô mà thôi.

– Do anh bị ảnh hưởng cái nếp sống gọi là văn minh ở phương Tây quá nặng đó thôi. Nên anh bèn lấy đó mà ngờ vực lòng tốt của người khác.

– Cô chỉ biện minh cho mình.

Bật cười khan, Yến Du lại nói:

– Tôi nghiệp cho anh sống trong một nền văn minh theo kiểu phương Tây mạnh ai nấy sống, ai chết mặc ai kia không phù hợp với nước mình hiện nay tí nào cả.

– Nhưng cô tốt với gia đình tôi như vậy là có mục đích.

Yến Du hỏi vặn vẹo:

- Theo anh là mục đích gì, anh có thể nói ra thử xem!
- Tôi nghĩ cô là người hiểu rõ hơn tôi.
- Tội nghiệp anh ghê. Nhưng tôi lại tội nghiệp cho ông chủ nhiều hơn. Và tôi nghĩ ông chủ vì anh sẽ bệnh nặng thêm đấy.
- Hừm! Chứ không phải cô vào đây với mục đích riêng tư sao?
- Đúng là có. Vì tôi đang cần việc làm.
- Tôi cần tiền ...
- Vậy thì rõ rồi.

Yến Du cảm thấy buồn không thể tưởng nổi. Một anh chàng hào hoa mà có tư tưởng hẹp hòi như vậy.

- Thế hôm nay anh có cần học thêm gì? Khang Luân hơi nhếch môi:

Hôm nay cô đã cho tôi hàng loạt bài học như vậy cũng tốt hơn những gì mà cô đã dạy tôi trong thời gian qua.

Yến Du kêu lên trong đầu. Đúng là một con người có tầm suy nghĩ quá nông cạn.

- Anh nói có hơi quá lời rồi. Chẳng lẽ tôi chỉ giúp ông chủ ngon miệng mà anh lại đánh giá sai về tôi như vậy à?

- Sai ư?

- Nghĩa là anh cho là anh đã suy nghĩ đúng về tôi ư?

Khang Luân gật đầu:

- Chính xác.
- Anh thật không biết điều chút nào cả.

Khanh Luân vẫn đáp lạnh lùng:

– Tại sao tôi phải biết điều với cô chứ. Chúng ta hợp đồng sông phẳng với nhau rồi mà.

– Sông phẳng ư? Anh thật là quá đáng đó.

– Sao, tôi nói đúng tim của cô rồi sao?

– Sao cô lại nổi nóng thế?

Trừng mắt nhìn anh, Yến Du mím môi cố nén giận:

– Anh im đi! Anh không được xúc phạm đến tôi như vậy. Tôi ... tôi ...

Khang Luân đứng khoanh tay, anh hất mặt hỏi cô:

– Sao lại ngộp ngừng như vậy? Đừng giận, tôi sẽ không nói lại với cha của tôi đâu. Và tôi cũng không đại gì mà đuổi việc cô đâu.

Tôi còn nhờ cô đến nấu ăn cho cha tôi nữa đó.

Anh ta quả thật không hiểu lý lẽ gì cả. Anh ta chỉ nói bừa để chọc ghẹo mình thôi.

Nghĩ vậy nên Yến Du chẳng thêm giận, mà cô lại nói:

– Anh càng chọc tức, càng khiêu khích tôi, tôi càng hứng thú ở lại thêm mà thôi.

– Vậy thì cô cứ tự nhiên. Tới tháng tôi vẫn phát lương cho cô đầy đủ.

– Dĩ nhiên là tôi phải lĩnh lương rồi. Vì đây là công sức của tôi bỏ ra mà.

Nhướng mày Khang Luân hỏi cô:

– Thế bây giờ tôi được tự do chưa vậy.

– Tùy anh!

Khang Luân xếp vở lại, anh nói:

– Tôi đi đây.

Yến Du cũng nổi gót theo anh. Cô mỉm cười một cách bí ẩn.

Khang Luân cảm thấy bức mình vô cùng. Anh không ngờ sự có mặt của Yến Du làm cho trật tự trong nhà đảo lộn lên như vậy. Chẳng hiểu sao cha mình lại có thể tin tuyệt đối vào Yến Du như thế? Cô ta làm nên trò trống gì kia chứ.

– Anh buồn ư?

– Chim Biển à! Thật tình thì tôi đang rối lắm đây.

– Có lẽ là do anh quá khắt khe mà thôi. Hãy rộng lượng chút sẽ thấy thoải mái. Làm sao tôi có thể rộng lượng với cô ta được. Vì cô ta lươn đẽm phiền phức đến cho tôi.

– Có khi nào anh ngộ nhận không?

– Có thể do anh hiểu lầm lòng của cô ấy cũng nên.

– Không đâu Chim Biển ạ. Cô ấy thật là phiền hà đó.

– Mình có lời khuyên là xin anh hãy nhìn cô ta rộng lượng một chút sẽ thấy dễ chịu hơn.

– Bạn không phải là mình nên không biết đâu? Cô ta lúc nào cũng tỏ ra là người hiểu biết cả.

– Thật là như vậy mà.

– Sao bạn lại nói vậy?

Và hôm trước mình nghe bạn kể cô ta là cô giáo của bạn mà.

– Cô giáo là hay lắm sao?

- Thì cô ta vẫn hơn bạn rồi. Có đúng không?
- Mình không thể nào chấp nhận được, mình thấy rất khó chịu.
- Bạn có thể ghét người ta đến ra mặt vậy hay sao? Dù sao thì cô ấy cũng là người tốt muốn giúp học mà thôi.
- Sao bạn cứ mãi bênh vực cho cô ta như vậy?
- Mình chỉ nói bằng sự thật mà thôi. Mình sợ sau này bạn sẽ hối hận khi biết cô ta là người tốt thì đã muộn màng rồi.

Khang Luân bật cười:

- Bạn nói có quá không đó. Làm gì có chuyện hối hận, làm gì có chuyện muộn màng ở đây.
- Bạn chưa nói cho mình biết bạn đang làm gì đâu nhé.

Từ Pháp về, mình đang phụ giúp cha phát triển công ty rượu Hương Việt đấy.

- Công ty Hương Việt ư?
- Dường như bạn biết công ty ấy sao?
- Rất rành nữa là đằng khác. Mình cũng đã có đến đó đôi lần rồi. Sau này thì không có.
- Sao thế?
- Mình bận thôi mà.
- Vậy mà bạn làm mình lầm tưởng ai đó làm phật ý bạn.
- Thôi, mình bận rồi, tạm biệt nhé. Hẹn gặp lại lần sau.
- Hẹn lần sau.

Khang Luân đứng lên. Anh vươn vai một cái rồi ngồi trở lại bàn.

Cuộc nói chuyện với Chím Biển vừa rồi khiến cho anh phấn chấn hẳn lên.

– Học được rồi chứ?

Đang hưng phấn, nghe câu hỏi của Yến Du làm nó tắt ngấm trong lòng:

– Tất nhiên là được rồi. Nhưng nói trước là tôi sẽ nghỉ sớm hơn mọi bữa.

Hôm nay tôi bận.

Yến Du nhoẻn miệng cười:

– Được thôi.

Trong khi Yến Du xem lại bài vở của anh thì Khang Luân hỏi cô:

– Chúng ta có thể kết thúc lớp học này sớm hơn được không?

Ngừng tay, Yến Du nhìn anh hỏi thăm dò:

– Phải có lý do chính đáng!

Nheo nheo mắt, Khang Luân bảo:

– Tất nhiên là tôi có lý do rồi.

Nếu lý do ấy là chính đáng và có ý kiến của ông chủ thì tôi không có ý kiến gì thêm.

Khang Luân hơi khựng lại:

– Sao lúc nào cô cũng đem cha tôi ra mà dọa tôi hết vậy.

Yến Du hất mặt:

– Tại sao tôi phải dọa anh chứ. Ông chủ mướn tôi về đây cơ mà. Chừng nào ông chủ gặt đầu thì tôi cũng OK luôn.

Khang Luân nhìn cô trân trân:

– Cô thật là biết kiếm chuyện đó. Cô vẽ vờ đủ thứ để trấn áp tôi.

Yến Du bật cười:

– Anh nói vậy xem ra tôi bị oan đó.

– Tôi mà trấn áp anh được sao? Anh nói chuyện tôi nghe buồn cười quá.

Khang Luân ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt của Yến Du:

– Cô cứ theo phá đám tôi như vậy. Thật ra cô muốn gì?

– O, cái anh này ngộ ghê. Tôi được cha anh mời về đây chứ không tôi tự ý.

– Là tại vì cha tôi không hiểu được con người của cô.

Tự ái, Yến Du hỏi lại:

– Con người của tôi như thế nào, tôi nghe thử xem.

Xua tay, Khang Luân nói khích:

– Cô có thể tự hiểu mình mà. Tôi đâu dư thời gian để nói chuyện đó. Cô có hiểu không?

Mím môi, Yến Du ném cho anh một cái nhìn giận dữ:

– Anh thật là quá đáng. Vậy mà ...vậy mà ...

Yến Du chợt hiểu mình muốn nói gì nên cô lắc đầu ngồi xuống:

– Nói với anh chỉ để tức thêm mà thôi.

Học hay không là tùy anh.

Khang Luân nói một cách lạnh nhạt:

- Tôi đã nói với cô từ đầu rồi. Tôi không có hứng thú để học.
- Nhưng cha của anh thì muốn.

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Khang Luân nói một cách châm chích:

- Đó là chuyện của cha tôi. Điều này cô hiểu mà.

Yến Du nổi nóng:

- Vậy thì bây giờ anh tính sao.
- Tính sao tùy cô. Tôi ra ngoài đây.

Yến Du không kiềm chế được, cố nén tiếng nói:

- Yêu cầu anh dừng lại và ngồi xuống. Chúng ta nói cho ra lẽ đã.

Xua tay, Khang Luân buột miệng:

- Đã rồi rồi còn gì.
- Không, tôi muốn ba mặt một lời mà thôi.
- Cô ta thật là rắc rối. Ai đòi cô giáo mà làm như chị Hai người không bằng.
- Cô muốn gì thì nên tìm cha tôi mà nói đi.
- Được thôi, anh nên ngồi lại đi cha anh sẽ đến ngay thôi.

Nhưng bà Lại xuất hiện với thái độ sợ hãi.

Nguy rồi cậu Hai. Ông chủ lại lên cơn nữa rồi. Cậu xuống nhanh lên!

Khang Luân ba chân bốn cẳng chạy như bay xuống cầu thang. Yến Du nắm tay bà Lại:

– Ông chủ thế nào vậy dì?

Bà Lài lo lắng:

– Tôi thấy ông ấy mệt dữ lắm. Chắc phải đưa ông đi bệnh viện thôi.

Hai người cũng vừa bước vào phòng ông, đã nghe ông nói:

– Cha mệt lắm.

Khang Luân lo lắng:

– Con gọi xe cấp cứu đưa cha đến bệnh viện ngay.

Ông Khang Lý nhẹ gật đầu:

– Ừ.

Yên Du cùng bà Lài sắp xếp mọi chuyện đồ đạc rồi đưa ông vào viện. Thấy ông còn mệt nên Yến Du vẫn còn nán lại.

– Dì à! Xem ra lần này ông chủ có phần nặng hơn những lần trước.

Bà Lài gật gù:

– Vì ông mãi lo làm ăn mà quên nghĩ đến sức khỏe của mình.

– Người làm ăn lớn thường hay như vậy lắm dì ạ.

Bà Lài lại phàn nàn:

– Từ lúc vào đây tới giờ bác sĩ chỉ khám một lần.

Yến Du chợt nói:

– Con quên mất. Để con nhờ bác sĩ quen chăm sóc cho ông chủ đặc biệt hơn.

Dì Lài tỏ ý mừng:

– Ôi! Được vậy là hay lắm. Có quen vẫn hơn.

Còn Khang Luân thì đứng tựa cửa sổ bệnh viện nhìn ra ngoài. Khó có ai mà biết được trong đầu anh ta đang nghĩ gì.

Chờ cho Yến Du đi rồi, Khang Luân mới nói chuyện với bà:

– Tôi không rảnh ở đây. Nhờ dì chăm sóc cho cha tôi giùm.

Bà Lại gạt đầu:

– Đây là nhiệm vụ của tôi mà:

Xin cậu đừng có lo.

– Tôi thấy sức khỏe của cha tôi yếu đi rất nhiều.

Bà Lại gợi ý:

– Có lẽ do ông chăm chú vào công việc làm ăn quá cho nên quên đi sức khỏe của mình.

Khang Luân thở dài:

– Có lẽ do cha tôi vì lo cho tôi mà xảy ra chuyện thế này.

Bà Lại ngập ngừng:

– Hay là ... cậu nên về hẳn công ty mà làm, để ông chủ có thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn.

Điều này tôi cũng đã nghĩ tới. Nhưng mà ...

– Cậu còn lo ngại điều gì cơ?

– Việt Nam tôi chưa rành nhiều đâu. Cho nên tôi ... tôi rất sợ.

Bà Lại cười đôn hậu:

– Chuyện ấy có gì đáng lo đâu. Những người xung quanh ông chủ

rất tốt. Họ có thể hướng dẫn cậu mà. Vội lại, cậu đang học thêm tiếng Việt thì sợ gì không làm được.

Khang Luân phản chấn:

- Nghĩa là dì cũng ủng hộ tôi?
- Tất nhiên rồi. Yến Du cũng sẽ giúp cậu mà.

Hơi chau mày, anh hỏi lại:

- Tại sao có cô ta ở trong này nữa? Tôi và cô ấy ...

Bà Lại cắt ngang:

- Cậu đừng hiểu sai về cô ấy. Người ta là người tốt. Cậu đừng nên nghĩ lệch đi về ý tốt.
- Dường như dì bệnh vực cho cô ta thì phải.
- Tôi chỉ nói theo sự nhìn nhận khách quan của mình mà thôi. Ông chủ rất hài lòng về việc nấu nướng chăm sóc của cô ấy.

Nhăn mặt. Khang Luân bác bỏ những câu khuyên lơn của bà Lại:

- Dì có quá mô phỏng cô ta thêm hay không đó.
- Tôi Lúc đó, Yến Du cùng vị bác sĩ bước vào. Cuộc tranh luận bị gián đoạn. Yến Du nói với mọi người.
- Đây là bác sĩ Thanh bạn của tôi. Anh ấy sẽ giúp ông chủ tận tình.

Bà Lại nhìn bác sĩ Thanh, ân cần nói:

- Bác sĩ cố gắng giúp ông chủ giùm. Tiền tốn bao nhiêu cũng được.

Khang Luân bước đến bắt tay bác sĩ:

- Chào anh. Đó là cha của tôi. Xin anh hãy tận tình giúp đỡ.

Bác sĩ Thanh cười vui vẻ:

– Các người an tâm! Vì Yến Du, tôi sẽ cố hết sức mình.

Biết Khang Luân đang nhìn mình bằng ánh mắt soi mói, nên Yến Du tỏ ra thân thiện với bác sĩ Thanh:

– Anh Thanh thấy ông chủ tôi như thế nào rồi?

Bác sĩ Thanh khám thật tỉ mỉ, cuối cùng anh nói:

– Ông ấy cần nghỉ ngơi nhiều, người nhà cần chăm sóc kỹ lưỡng hơn.

Ông Khang Lý hỏi bác sĩ:

– Liệu tôi xuất viện được chưa vậy bác sĩ?

Bác sĩ Thanh nhìn ông thông cảm:

– Chưa đâu! Ông nên nằm viện để tiện việc theo dõi.

Ông Khang Lý định từ chối, thì Khang Luân đã nói:

– Cha cần phải tuân theo lời bác sĩ căn dặn. Mọi chuyện để con lo.

Yến Du cũng nói:

Sức khỏe là quý, xin ông nên để tinh thần được thoải mái mà điều bệnh.

Đừng lo nghĩ nhiều nữa.

Ông Khang Lý đành phải nói:

– Vậy mọi chuyện hãy giúp cha nghe Khang Luân.

Mọi người ra về. Yến Du nói với ông Khang Lý:

– Chiều tôi sẽ mang thức ăn vào cho ông nhé. Dì Lài sẽ ở lại đây

chăm sóc ông.

Nghe cô nói như vậy, ông Lý đồng ý ngay.

Thức ăn do cô nấu ông rất vừa ý. Ông chợt mỉm cười, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Buổi trưa. Khang Luân vừa thức giấc đã nghe tiếng của Yến Du gọi:

– Anh thức dậy chưa! Mau đến bệnh viện nè!

Khang Luân biết có chuyện nên nhảy nhanh xuống giường, khoác vội chiếc áo vào người, anh lao xuống:

– Có chuyện gì sao?

Bà Lại nói với anh:

– Bệnh của ông chủ chắc cậu đã biết rồi, mỗi ngày một nặng hơn.

Khang Luân nhìn bà:

– Vậy chúng ta phải tính làm sao?

Yến Du lại nói:

– Theo như lời bác sĩ. Thanh thì tim của ông chủ đã có vấn đề.

– Vấn đề gì?

Bà Lại tiếp lời:

– Thay tim.

Khang Luân giật mình:

– Phải thế sao?

Yến Du thông cảm cho anh, cô không nở gắt gao nữa mà nói:

– Anh nên bình tĩnh lại đi. Mọi chuyện gia đình bây giờ anh là người giải quyết Khang Luân trừng mắt bảo:

– Cô giỏi ghê, chuyện hệ trọng vậy, bảo tôi bình tĩnh là thế nào?

Yến Du hất mặt:

– Anh không bình tĩnh liệu anh có giải quyết được mọi chuyện hay không?

Bà Lại nói với anh:

– Yến Du nói phải đó cậu. Cô ấy chỉ muốn tốt cho ông chủ mà thôi.

Khang Luân bỗng trở nên e dè:

– Liệu cha tôi có chịu nổi cú sốc này không?

Yến Du xen vào:

– Người cần bình tĩnh và có chịu nổi hay không lại chính là anh đó.

– Hừm!

Bà Lại thở dài:

– Thôi, đừng có cãi nhau nữa. Tôi thấy thế này. Ông chủ rất thích những món ăn do Yến Du nấu, nên tôi quyết định để cô ấy ở lại nấu ăn cho ông chủ, cậu thấy thế nào vậy?

– Trời đất ơi? Khi không dì Lại lại có ý tưởng lạ lùng như vậy. Suốt ngày chung đụng với cô ta, mình chết là cái chắc. Nhưng phiền một nỗi cha mình lại ...

– Cậu nghĩ sao mà im lặng vậy?

Khang Luân thở dài nặng trĩu:

– Sao cũng được.

– Vậy là cậu đồng ý.

Khang Luân nói buông xuôi:

– Tùy dì vậy.

Yến Du thấy anh ta có thái độ miễn cưỡng đồng ý như vậy liền chất vấn ngay.

– Nay, anh tỏ thái độ như vậy là có ý gì? Nếu không đồng ý thì cứ nói ra đi chứ.

Khang Luân bật cười khô khốc:

– Cô hiểu ý tôi rồi đó.

Đỏ mặt vì tức giận thái độ của Khang Luân, Yến Du nói to:

Anh thật là người vô ơn. Bộ anh tưởng tôi khoái ở lại đây lắm hay sao hả?

Đừng nằm mơ!

Bà Lại nói với anh:

– Cậu nên nghĩ đến sức khỏe của ông chủ nhiều một chút. Đừng làm thế mà bất lợi cho mình.

Khang Luân tỏ ý bất bình:

– Dì bảo tôi phải năn nỉ cô ấy sao?

– Sức khỏe của ông chủ là quan trọng. Lúc này không phải là lúc để cậu tính hơn thiệt đâu.

Yến Du tỏ thái độ khác hơn mọi khi, cô nói giọng cứng nhắc:

– Được thôi! Nếu anh không muốn sự có mặt của tôi thì thôi vậy.

Yến Du đeo túi xách trên vai. Dì Lại ngăn lại:

– Kia, Yến Du! Con định làm gì như thế?

– Người ta đâu có hoan nghênh con ở lại. Dì cũng nên thông cảm cho con chứ.

Bà Lài lo lắng:

Nhưng ông chủ đang rất cần sự có mặt của con mà.

Yến Du nói:

– Thì đúng là như vậy. Nhưng điều đó bây giờ khó chịu cho người ta nên con không thể miễn cưỡng.

Bà Lài năn nỉ:

– Coi như dì năn nỉ con đó. Hãy vì ông chủ mà cố bỏ qua tất cả.

Yến Du nghiêm nghị:

– Xem như con nể lời dì đó. Thôi, con đi nấu món mà ông chủ đang muốn ăn.

Yến Du đi rồi, bà Lài mới nói với Khang Luân:

– Tôi thấy cậu chớ gây phiền phức cho cô ấy nữa. Ông chủ rất cần sự có mặt của cô ấy đó.

Khang Luân vung tay:

– Chẳng lẽ vì vậy mà tôi phải để cô ta điều khiển ư?

Bà Lài biết khó mà khắc phục được anh ta, nên bà nói:

– Tôi cũng chỉ vì ông chủ nên mới khuyên cậu vậy thôi.

Khang Luân bỗng lo lắng:

– Sức khỏe của cha tôi ngày một xấu đi. Liệu ông có vượt qua nổi

hay không?

Bà Lại nói giọng rầu rầu:

- Điều này đâu ai cô thể nói trước được cả.
- Liệu bác sĩ Thanh có tin tưởng được hay không?

Tất nhiên là được rồi. Chúng ta cần quan tâm sức khỏe của ông chủ để có sức khỏe lên ca mỗ. Vì vậy chúng ta hiện rất cần sự có mặt của Yến Du lắm đấy.

Vì sự sống của cha mình, Khang Luân có thể bỏ qua mọi thứ, kể cả sự hiềm khích với Yến Du.

- Vâng, từ nay tôi chẳng có ý kiến gì về sự có mặt của cô ta nữa. Dì cứ bảo cô ta ở lại nơi này đi nhé.

Bà Lại tỏ ý vui mừng:

- Cậu làm như vậy là đúng lắm. Biết được thì ông chủ sẽ vui.

Yến Du xách thức ăn ra đưa cho bà Lại:

- Đây là thức ăn của ông mà tôi nấu, xin dì mang đi cho ông chủ ăn đi.

Bà Lại từ chối:

- Con cứ mang vào cho ông chủ giúp dì đi. Dì còn bận ở lại đây một chút.

Yến Du đành phải nói:

- Con chỉ sợ người ta không hài lòng. Bà Lại trấn an:
- Sẽ không sao đâu, mọi chuyện đã ổn.
- Dì à! Con ...

Bà Lài nói như năn nỉ:

Ông chủ rất cần con đây, thôi thì con nên chiều ý người bệnh một chút đi.

Yến Du đành phải gật đầu:

– Vậy thì con đi đây.

Bà Lài nhìn theo ái ngại:

– Cậu thấy rồi đó. Cô ấy rất quý mến ông chủ.

Khang Luân cũng đã nhận ra điều đó. Nhưng dẫu sao anh vẫn thấy có gì đó thật không hài lòng.

Đêm nay lại buồn, Khang Luân mở máy. Anh lần tìm về địa chỉ của Chim Biển. Xin chào bạn.

– Lại có chuyện buồn nữa sao?

Phiền phức lắm Chim Biển ạ.

– Lại có gì à?

– Cô ta lại được cha mình trọng dụng.

– Thế là sáng đến tối mình phải luôn đối diện với cô ta.

– Tốt chứ có sao đâu, người ta là người ơn của bạn đó.

Khang Luân than thở:

– Nhưng mình và cô ấy không hợp nhau đâu.

– Sao cơ.

– Gặp nhau là cãi nhau thôi.

– Đã là oan gia thì phải chịu mà thôi.

Nhưng mình khuyên bạn nên rộng lượng một chút đi. Dẫu sao cô ta cũng là con gái cơ mà. Mình nghĩ cô ta không đáng ghét như bạn nghĩ đâu.

– Không đâu. Cô ấy luôn chọc tức mình đấy.

– Làm gì có.

– Sao bạn biết.

– Thì mình nghĩ vậy thôi, vì do bạn quá có thành kiến với cô ấy mà thôi.

Trong lúc cha bạn đau, người ta đã cố tình ở lại chăm sóc rồi còn gì?

Thôi, hôm nay mình mệt lắm, mình đang suy nghĩ làm sao để có mẫu rượu mới để giúp cha mình khuếch trương hàng rượu.

– Mình cũng có biết chút chút về các công thức chế biến ra rượu ngon đấy.

– Vậy bạn có thể làm cộng tác viên thiết kế ra mẫu rượu mới nhé.

– Được thôi.

– Vậy chừng nào bạn gọi cho mình.

– Ngay bây giờ.

Khang Luân kêu lên:

– Ngay bây giờ thật sao?

– Quần tử nhất ngôn mà.

Thế là hàng loạt mẫu rượu hiện ra trên màn hình, mẫu rượu hình cây đàn ghi ta, tháp Eiffel của Pháp.

Khang Luân rồi rít cám ơn. Chim Biển và hứa sẽ hậu tạ.

– Lại khách sáo nữa rồi ...ghét ghê!

Câu trách móc đầy nữ tính ấy khiến cho Khang Luân mơ mộng nhiều hơn, anh tâm sự:

– Mình gặp nhau một lần đi Chim Biển.

– Không cần đâu. Mình thấy chưa cần phải vội. Ngày sau này mình sẽ cung cấp tiếp cho bạn những mẫu rượu mới nữa. Mong bạn hài lòng.

Khang Luân mừng lắm:

– Thật tình thì mình cảm ơn bạn thật nhiều đấy.

– Chúc anh luôn thành công nhé.

Khang Luân sao chép lại tất cả những mẫu rượu mà Chim Biển vừa tặng cho mình. Anh hấp tấp chạy xuống cầu thang. Vì tối, vì vội nên anh đã đâm sầm vào người của Yến Du:

– Ối ...

Khang Luân vì đang vui nên anh rồi rít nói:

– Tôi xin lỗi!

Yến Du bậm môi:

– Ma đuổi anh chắc.

– Thôi, tôi đã xin lỗi rồi mà. Nhưng cô đến đây khi nào?

– Vừa mới tới.

Anh hỏi vớ vẩn:

– Cô mới tới thật à?

Yến Du ngạc nhiên:

– Anh làm sao vậy?

– À, tôi không sao. Nhưng mà cô đến đây giờ này làm gì?

Đến lượt Yến Du bối rối:

– À tôi tôi muốn hỏi xem anh có đến bệnh viện không?

Trở giọng kênh-kieu, Khang Luân hỏi lại cô:

– Ê! Tôi nhớ không lầm thì cô đâu có nhận nhiệm vụ để quản lý tôi. Đúng không?

– Thì đúng là như vậy, nhưng tôi đến đây vì ông chủ mà thôi.

Khang Luân bật cười thành tiếng:

– Cha của tôi làm sao rồi?

Nhìn giọng cười và lời nói của anh ta, Yến Du cảm thấy buồn không thể tả được.

Cô không ngờ Khang Luân lại có thể đối xử với cô như vậy. Mím môi, cô trả lời anh một cách miễn cưỡng:

– Tôi không biết nên mới đến đây để hỏi anh đó.

Cảm thấy sượng sùng với cô, Khang Luân nói để khoả lấp:

– Tôi chuẩn bị đến đó, cô không cần phải lo.

Yến Du nói nhanh:

– Tôi cũng định đi đến đó. Tôi có mang theo thức ăn tối cho ông chủ.

Chẳng lẽ từ chối một lời mời với một người tốt bụng với cha mình thì cảm thấy kỳ, nên Khang Luân đành phải nói:

– Vậy tôi cho cô quá giang. Nào, nhanh lên.

– Hừ! Có thể chứ, rốt cuộc rồi anh cũng phải chịu thua tôi mà thôi.

– Được, nhanh thôi!

Thấy hai người xuất hiện một lượt, ông Khang Lý tỏ ý mừng:

– Đến rồi à?

Yến Du sà đến bên ông, cô tíu tít nói cười:

– Ông chủ ăn tối nhé.

Bà Lại cũng phụ Yến Du bày thức ăn ra cho ông. Ông Khang Lý nhìn Yến Du, ân cần bảo:

– Con đừng gọi ta là ông chủ nữa. Hãy gọi là bác đi, có được không vậy?

Bắt được ánh mắt của ông đang nhìn hình như chờ đợi, Yến Du đành gật đầu:

– Điều gì làm ông chủ vui là tôi sẽ làm ngay ạ.

Ông Lý xua tay:

– Sao còn ông và tôi nữa?

– Vâng! Bác ăn nhé?

Khang Luân chăm chú nhìn cha mình ăn. Anh cảm thấy an lòng:

– Ngon miệng chứ cha?

Ông Lý gật đầu hài lòng:

– Tốt lắm!

Bà Lại nói vui:

– Xem ra ông chủ có khởi sắc rồi đó.

Ông Khang Lý chợt hỏi:

– Việc công ty tốt chứ con?

Khang Tuân nói để ông an lòng:

– Con vừa tìm ra hai mẫu rượu lý tưởng lắm cha ạ.

Ông lộ vẻ vui mừng:

– Vậy thì tốt lắm.

Khang Luân lại nói:

– Bác sĩ dặn cha không được vui hoặc là buồn nhiều đâu ạ.

– Điều này cha hiểu mà. Nhưng bảo đừng vui thì làm sao được chứ con?

Bà Lại cũng nói:

– Cậu Hai nói đúng đó ông chủ ạ. Bệnh của ông không được xúc động nhiều đâu đó.

Ông Khang Lý cười khà khà:

– Tôi biết sức khỏe của tôi mà. Các người đừng có lo thái quá như vậy có được không?

Yến Du nhìn bà Lại, bà hiểu ý nên nói:

– Con có thể về rồi đó, Yến Du. Ngày mai con nấy điếm tâm cho ông chủ đi nhé.

Cô liền hỏi ông:

– Ngày mai bác muốn ăn gì ạ?

Ông xoa tay, nói một cách dễ dãi:

– Được! Con nấu gì thì ta sẽ ăn cái đó. Đừng ngại gì cả.

Bà Lại và Yến Du đi rồi, ông Khang Lý hỏi con trai:

– Con thấy Yến Du thế nào?

Khang Luân lúng túng:

– Sao ...sao cha lại hỏi con câu ấy. Thật ra thì cô ấy cũng có tài nấu ăn mà thôi. Ông Khang Lý lắc đầu:

– Chưa Đủ! Cha thấy cô ấy rất thông minh và biết sắp xếp mọi vấn đề. Và còn lịch thiệp trong giao tiếp nữa, đúng không?

– Cha à ...

– Con hãy để cho cha nói hết rồi con nói cũng đâu có muộn.

– Ý của cha là ...

– Ta muốn con nên tìm hiểu kỹ cô ấy thêm một chút.

Khang Luân nhăn nhó:

– Chi vậy cha?

– Ờ, chuyện này thì ...

– Thì sao vậy, cha?

Ông Lý nổi cáu:

– Cái thằng này, mày làm bộ giả nai hả mày?

Khang Luân như vẫn chưa hiểu:

– Ý của cha là sao?

– Là cha muốn con tìm hiểu rồi tán tỉnh Yến Du đó.

Khang Luân như muốn bật ngửa anh không ngờ cha mình lại có ý nghĩ ấy.

– Cha à! Làm như vậy làm sao được giữa con và cô ấy là một cái hố sâu thăm thẳm.

– Con nói vậy là sao? Cái gì là hố sâu thăm thẳm chứ.

– Ôi! Kìa cha! Sao cha lại nói như thế?

Ông Khang Lý biết mình không thể khuyên con một sớm một chiều được, nên ông nói:

– Cha mệt lắm. Con có thể suy nghĩ lại.

Thôi, tạm dừng lại ở đây đi nhé.

Khang Luân đành gật đầu chấp nhận. Mặc dù trong lòng anh đang đầy sóng.

Hoa trinh nữ của anh

Chương 3

Chẳng hiểu sao gặp Yến Du là Khang Luân lại muốn nổi giận. Mặc dù đây là do cha anh đưa ra đề nghị. Mặc dù, Yến Du vô tình chẳng hay biết gì cả.

Hôm nay cũng vậy, khi gặp Yến Du anh nói một cách cau có:

– Tôi muốn gặp cô.

Yến Du cũng đâu có hiền, cô liền hất mặt hỏi:

– Có chuyện gì. Tôi nghe đây?

Chẳng biết mở đầu câu chuyện như thế nào, Khang Luân suy nghĩ giây lát rồi mới nói:

– Cô thấy tình hình sức khỏe của cha tôi như thế nào?

Yến Du ngạc nhiên:

– Sao anh lại hỏi tôi? Chuyện này anh là người hiểu rõ hết mà. Ông ấy không được xúc động mạnh, dù vui dù buồn.

Khang Luân lại hỏi một cách rào đón vòng quanh:

– Vậy cô có muốn làm cho cha tôi phải nổi giận không?

Chưa hiểu được thâm ý của anh nhưng Yến Du vẫn nói:

– Tất nhiên là không rồi:

– Vậy nếu một ngày nào đó cô lỡ làm cho cha tôi giận mà bệnh càng xấu đi thì sao?

Cẩn môi, Yến Du suy nghĩ. Anh ta nói ra câu ấy với mình trong lúc này là có ý gì thế chứ? Muốn đuổi việc mình sao? Nếu vậy cần gì phải rào trước đón sau như vậy:

– Anh nói như vậy là có ý gì? Trong lúc chăm sóc cho ông chủ, tôi cố gắng hết sức để làm ông vui.

– Hừm! Vậy đó mà ông không thể nào nghe tôi nói đó cô ạ. Cô đã làm cho cha tôi phải xúc động mà bắt tôi phải cười cô đấy. Đó chỉ là ý nghĩ trong đầu của anh mà thôi. Thấy anh im lặng và cứ nhìn mình, Yến Du hỏi lại:

– Có phải anh muốn chấm dứt hợp đồng với tôi không?

– Tôi có thể làm vậy sao?

Yến Du nói một cách thách thức:

– Anh có thể và làm bất cứ lúc nào.

– Tôi làm được sao?

– Được:

Vì anh là kẻ có tiền và quyền hành luôn nằm trong tay.

Khang Luân bật cười:

– Thế tôi có quyết định được điều gì đối với cô không?

Yến Du lắc đầu:

– Điều này tôi làm sao mà biết được. Anh luôn xem tôi là cái gai trong mắt mình.

– Cô nghĩ tôi tồi tệ thế sao?

Yến Du đứng lên:

– Nếu không có gì thì tôi đi đây.

– Cô định đi đâu?

Yến Du xua tay:

Hết giờ làm việc, tôi có thể được tự do mà.

Biết mình lỡ lời nên Khang Luân nhẹ giọng hơn:

– Tôi xin lỗi!

– Anh không có lỗi gì cả.

– Tôi còn muốn bàn với cô một việc rất quan trọng, cô thấy sao?

Yến Du nói mai mỉa:

– Với tôi điều quan trọng nhất bây giờ là bị đuổi việc.

Khang Luân nhìn cô, rồi thốt lên:

- Ngược lại điều đó thì sao?
- Mở to mắt nhìn anh, Yến Du rất đỗi ngạc nhiên về thái độ của anh:
- Nghĩa là sao?
- Tôi muốn cô làm ở đây lâu dài hơn, để cha tôi được vui.

Yến Du ngập ngừng:

- Nhưng.tôi ...tôi ...
- Cô từ chối sao?

Yến Du nói một cách thẳng thừng:

- Tôi còn có tương lai của mình, tôi không dám hứa với anh đâu.

Khang Luân bỗng gay gắt:

- Vậy tình cảm mà cô dành cho cha tôi là thứ tình cảm gì chứ? Trong lúc ông cần cô thì cô lại từ chối. Cô có biết rằng là tôi phải suy nghĩ đau cả đầu khi phải quyết định nghe theo lời của cha tôi không?

Ý ông chủ làm sao, anh nói đi.

- Cha tôi rất cần sự chăm sóc của cô. Tình cảm ông ấy dành cho cô, chắc cô đã biết.

Yến Du trợn trừng đôi mắt, cô nhìn Khang Luân một cách giận dữ:

- Này anh có biết mình vừa nói gì hay không?

Thấy cô nổi giận, Khang Luân cảm thấy dè dặt:

- Tôi nói không đúng sao mà có vẻ giận đến như vậy?

Yến Du gắt lên:

– Anh còn hỏi tôi câu đó được sao? Anh có biết anh nói như vậy là xúc phạm đến tôi hay không?

Khang Luân thở dài:

Nếu cô không bằng lòng thì thôi, tôi cũng không muốn cô miễn cưỡng đâu.

Nhưng có điều là tôi không an tâm về cha của mình.

Quắc mắt nhìn anh, Yến Du to tiếng:

– Yên tâm hay không cái đó tùy anh. Tôi không muốn nghe anh nói với tôi bất cứ điều gì cả.

Khang Luan ôm đầu, anh rên rỉ:

– Tôi xin lỗi, những gì từ trước tới nay tôi đã làm phiền cô. Nhưng lần này tôi xin cô hãy nghĩ lại.

– Hừ! Chuyện luân thường đạo lý, chuyện táng tận lương tâm vậy mà anh cũng có thể nói ra được sao?

Hơi ngẩng đầu lên, Khang Luân hơi nhíu mày:

– Chuyện ấy có gì đâu mà cô nói nặng như thế? Nếu không bằng lòng thì cô có thể từ chối mà.

Mím môi, nhìn thẳng vào anh, Yến Dứt nói dứt khoát.

Ngoài chuyện đó ra, anh nhờ tôi việc gì thì tôi cũng chấp nhận.

Khang Luân tỏ vẻ mừng:

Nói như vậy thì nếu cô chấp nhận thì tôi xin hứa là sẽ không đụng đến người cô đâu.

– Anh nói vậy là sao?

Khang Luân giải thích:

– Có nghĩa là chúng ta chỉ vờ cưới nhau mà thôi.

– Anh ...

Tôi hứa với cô rồi, tội mình chỉ vờ chấp nhận để cha tôi được vui mà thôi.

Tôi sẽ trả công cô cao hơn, cô thấy thế nào.

Yến Du đỏ mặt. Trời đất! Vậy mà nãy giờ mình đã hiểu lầm ý của anh. Quý tha ma bắt anh đi. Nói chẳng rành gì cả.

– Tôi phải đám cưới giả với anh ư? Làm Khang Luân than thở:

– Với cha tôi thì thật. Còn chuyện tội mình tự tội mình tính, xin cô hãy vì cha tôi.

– Đây là ý của bác ấy ư?

Khang Luân dậm bụng:

– Vậy chứ cô tưởng là ý của tôi hay sao?

Yến Du do dự:

– Đám cưới giả mà được sao?

– Được. Nếu cô đồng ý thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Tường Vy thẳng thắn nói:

– Vậy anh có nghĩ đến cho tôi không?

Tương lai sau này của tôi sẽ ra sao đây. Khang Luân cảm thấy lúng túng:

– Tôi ... tôi không dám nghĩ xa hơn đâu. Bởi vì tôi không muốn cha

mình phải xảy ra chuyện.

– Anh nghĩ cho cha anh, mà anh không nghĩ đến tương lai của tôi sau này à.

Khang Luân lắc đầu:

– Tôi không có thời gian để suy nghĩ nhiều đâu.

Thấy lời của anh nói có gì đó rất chân thật, Yến Du thờ dãi:

– Xem ra chuyện này rất quan trọng.

Tôi cần phải suy nghĩ lại.

Khang Luân tha thiết nói:

Nếu cô đã thương mến giúp đỡ cho tôi như vậy, tôi nghĩ cô cũng không đến nỗi hẹp hòi, giúp ông ấy bình phục bệnh.

– Tôi không ngại gì khi giúp bác ấy đâu. Nhưng tôi cũng cần cân nhắc cho mình chứ.

– Mọi thiệt thòi của cô, tôi hứa sẽ đền bù xứng đáng.

Bặm môi, Yến Du nhìn anh:

– Có gì có thể bù đắp lại được sự mất mát của tôi chứ.

– Tôi hiểu, nhưng đây là một mạng người.

Yến Du chợt hỏi:

– Vậy còn anh, anh thấy thế nào?

Khang Luân bỗng rụt rè, ngại ngùng:

– Tôi cũng chưa biết mình làm vậy là đúng hay sai nữa. Nhưng thật tình mà nói thì tôi không muốn nhìn cha tôi bị thất vọng.

Yến Du mai mĩa:

– Anh mà cũng có hiếu vậy sao?

Giọng anh ta trở nên thật buồn:

– Tôi chỉ còn có cha là người thân duy nhất. Tôi không muốn mình bị lẻ loi trên cõi đời này.

Đêm ấy Yến Du trăn trở thật nhiều. Cô không biết mình nên nhận lời hay từ chối nữa. Cô lắc đầu rồi tự an ủi mình:

– Thôi thì hãy ngủ một giấc thật sâu, chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính.

Nhất định sẽ có cách giải quyết ổn thoả mà thôi.

Buổi sáng, Yến Du cùng bà Lại đến bệnh viện thật sớm để đón ông Khang Lý xuất viện. Người vui nhất cô lẽ là Khang Luân trong lúc làm thủ tục, bác sĩ Thanh căn dặn:

– Điều cậu cần nhớ ở đây là tránh không nên để bác ấy xúc động, rất là nguy hiểm đấy.

Khang Luân rất hiểu những điều bác sĩ Thanh dặn dò:

– Vâng, tôi hiểu rồi:

Bác sĩ Thanh nói tiếp:

– Chế độ dinh dưỡng, ăn uống của bác ấy cũng phải đặc biệt chú trọng.

Khang Luân đứng lên:

– Thành thật cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ Thanh cũng đứng lên:

– Cậu qua bên phòng thu viện phí làm thủ tục đi.

Khang Luân vừa bước ra khỏi phòng của bác sĩ Thanh thì Yến Du cũng vội bước vào:

– Xong thủ tục chưa anh?

Bác sĩ Thanh nhìn Yến Du nói như trên:

– Sao em có vẻ quan tâm đến ông ấy nhiều đến vậy?

Yến Du lờm anh:

– Anh hỏi thật lòng hay là muốn chế giễu em đây?

– Thì em cứ cho là anh hỏi thật lòng đi.

Yến Du mỉm cười:

– Vậy thì em có thể nói với anh rồi. Em chỉ vì công việc đó.

– Công việc gì?

– Chăm sóc người già.

– Đây đâu phải là sở trường của em chứ.

Yến Du lại nói:

– Công việc do em chọn.

– Em đâu phải là giáo viên chuyên tâm lý người già.

Yến Du cười giòn:

– Nhưng anh vẫn thấy ông chủ của em rất thích sự có mặt của em.

– Em thấy vậy hay là đo em có một suy nghĩ nào đó khác hơn.

Tường Vy cảm thấy trong câu nói ấy có gì đó như trách móc, cô nói tránh sang chuyện khác:

– Bác ấy có cần tái khám không vậy anh?

Thanh nhìn cô:

– Có lẽ là không cần đâu. Thỉnh thoảng anh sẽ đến đó để thăm sức khỏe của ông ấy:

Yến Du tỏ ý mừng:

– Vậy thì tốt rồi.

Thanh lại hỏi:

– Em quan tâm ông ấy đến như vậy à?

Dường như em rất hứng thú Yến Du nói như không hề nghĩ đến suy nghĩ của anh.

– Do em thích vậy thôi.

Thanh hỏi vặn vẹo:

– Không đơn thuần là em thích đâu mà anh nghĩ nó còn một lý do khác nữa, do em không tiện nói ra:

– Yến Du chu môi:

– Theo anh thì lý do gì chứ?

Lắc đầu Thanh từ chối:

– Em là người hiểu nhất sao còn hỏi anh chứ?

Cô cười nói lấp:

– Anh cứ chọc em hoài thế. Thôi, em đi đây.

Thanh đứng lên theo cô:

– Chúc em may mắn trong việc chăm sóc người già. Và cũng mong em thành công.

– Em cảm ơn anh!

Ra đến cửa phòng, Yến Du và Thanh đang cười nói vui vẻ thì Khang Luân xuất hiện.

Anh cố tình quay mặt đi nơi khác như không thấy cảnh ấy.

Thanh lên tiếng hỏi Khang Luân:

– Xong rồi chứ.

Khang Luân đưa cho Thanh xấp hồ sơ, anh nói như lo lắng:

– Xong cả rồi, anh ạ:

Nhưng mà tôi vẫn còn lo lắm.

– Cậu lo điều gì?

– Tôi ngại lúc về nhà chẳng biết cha tôi có bị trở ngại gì không?

Nỗi lo của Khang Luân, bác sĩ Thanh hiểu rất rõ:

– Cậu an tâm! Có gì cậu cứ điện cho mình mình sẽ đến ngay.

Khang Luân nhìn Thanh an tâm:

– Nếu được như vậy thì tôi an tâm rồi. Vậy chào anh nhé.

Yến Du bước theo Khang Luân, cô hỏi anh bằng giọng lo lắng:

– Hôm nay anh thấy ông chủ thế nào?

Khang Luân nói một cách chân thành chứ không có tính mai mỉa:

Cảm ơn sự chăm sóc của cô, có lẽ cha tôi sẽ bình phục nhanh chóng khi có bàn tay Yến Du lắc đầu:

– Tôi có giúp gì nhiều đâu. Có lẽ do ý chí và nghị lực của ông chủ mà thôi.

Cô khiêm tốn đó thôi.

Yến Du giục:

– Thôi, chúng ta nên vào đưa ông chủ về cho sớm.

Khang Luân bỗng ngập ngừng:

– Vậy còn chuyện tôi bàn với cô, cô suy nghĩ chưa?

Yến Du tìm cách lẩn tránh:

– Chuyện ấy từ từ tính. Đâu có gấp gáp gì đâu.

Thoáng ngập ngừng, Khang Luân bảo:

– Tôi chỉ sợ cha tôi lại hỏi đến chuyện ấy với tôi:

Và cô làm cho ông ấy thất vọng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ông.

Yến Du mím môi:

– Tôi không ngờ lòng tốt của mình lại đưa mình đến chuyện khó xử như thế này.

Khang Luân cũng thấy yêu cầu của mình là quá vô lý, nên anh chống chế – Nếu cô cảm thấy không đúng, hay gây trở ngại cho cô thì thôi vậy.

Yến Du ngẩng đầu lên:

– Anh đã tìm ra kế khác rồi hả.

Khang Luân lắc đầu:

– Kể thì chưa. Nhưng có lẽ tôi sẽ nói thiệt với cha tôi.

– Nói như thế nào?

– Thì nói thật thôi. Dù sự thật có làm cha tôi không vui.

Yến Du kêu lên:

– Làm như vậy không được đâu. Ông chủ mới vừa khỏi bệnh.

Khang Luân gất lên:

– Vậy cô bảo tôi phải làm sao đây?

– Chuyện gì cô cũng cho là không được thì sao chứ?

Yến Du biết anh đang rối lăm nên không giận, mà nói:

– Thôi, về nhà đi rồi tính. Anh làm gì mà gất lên với tôi như vậy?

Biết mình đã lỡ lời, nên anh nói:

– Tôi xin lỗi.

Yến Du như được xoa dịu cô nói:

– Anh không có lỗi gì cả. Thôi vào đi, kéo ông chủ lại chờ lâu.

Thấy hai người, ông Khang Lý đã lên tiếng:

– Xong chưa? Thủ tục xuất viện sao mà lâu đến như vậy?

Cố nén tiếng thở dài, Khang Luân đến gần bên ông hơn:

– Xong cả rồi cha. Chúng ta ra xe về thôi.

Bà Lại lật đặt mang đồ đạc ra xe trước, Khang Luân dìu ông ra sau.

Yến Du cận kề sau ông:

– Bác có mỏi chân không?

Ông Khang Lý cười xuề xoà:

– Được mà, từ đây đến đó đâu cô xa xôi gì.

Bà Lại cũng xen vào:

– Về nhà rồi, có Yến Du nấu bồi dưỡng các món mà ông thích, ông sẽ mau bình phục mà thôi.

Ông Lý nhìn Yến Du cười tươi:

Phải nói là công của Yến Du rất lớn đó.

Yến Du tránh cái nhìn tình cảm của ông, cô từ chối:

– Dạ, con có làm gì đâu, chỉ làm các món ăn thông thường mà thôi.

Ông Lý xua tay:

– Không đâu! Món sườn chua, ngọt của con ta rất thích ăn đó.

Yến Du đành nói cho ông vui lòng:

– Vậy thì con sẽ làm cho bác ăn nhiều hơn.

– Vậy thì còn gì bằng.

Khang Luân nhìn cô, cô quay mặt đi tránh cái nhìn ấy:

– Thỉnh thoảng, con sẽ lại sang nấu cho bác ăn.

Ông Khang Lý nhìn con trai, dường như ông thất vọng thì phải.

– Sao con lại nói vậy chứ? Không phải là ...

Bà Lại xen vào:

– Ông chủ à! Nhà của Yến Du có việc nên cô ấy thỉnh thoảng sẽ ghé qua thăm ông mà.

– Ông Khang Lý ném vui nhìn con trai:

Có phải con đã nói gì để cho Yến Du giận hay không ông thấy mặt cha tái dần, Khang Luân lo lắng:

– Kia cha! Cha sao vậy?

Ông to tiếng:

– Con nói đi, có phải con đã làm gì để Yến Du giận hay không?

Khang Luân sợ hãi:

– Dạ, không có.

– Con còn nói không có được à.

Rồi ông ho kéo dài. Ông đưa tay lên ôm ngực:

– Có phải con muốn cha chết đi con mới vui lòng.

Khang Luân lo lắng:

– Kia cha! Con ...

Ông Khang Lý cảm thấy như khó thở, mắt ông ngó trừng Khang Luân. Thấy mình không thể im lặng, Yến Du đành lên tiếng:

– Xin bác hãy dẫn cơn xúc động? Nếu cần thì con sẽ không về bên nhà nữa, cơn sẽ ở lại chăm sóc cho đến khi bác khỏe hẳn.

Ông Khang Lý tươi dần nét mặt:

– Con nói thật chứ?

– Tất nhiên là con nói thật rồi. Thôi, bác đừng xúc động nữa, ảnh hưởng đến sức. Dẫu sao thì Khang Luân cũng có ý nghĩ là cảm ơn Yến Du đã áp thời cứu anh thoát khỏi cảnh khó xử:

– Yến Du sẽ vẫn nấu cho cha những món ăn mà cha thích đấy.

Bà Lại cũng lên tiếng:

– Vậy là ông chủ an tâm rồi.

Ông Khang Lý gật gù:

– Vậy là tốt rồi.

Mọi người im lặng. Họ theo đuổi ý nghĩ trong đầu mình. Hơn ai hết Yến Du biết mình đang chọn một thử thách lớn. Cứu người ta việc làm mà Yến Du không thể từ chối được.

PHẦN 4 Yến Du ngồi trầm ngâm thật lâu bên ly nước. Đá đã dần tan mà cô vẫn suy tư mãi không thôi. Cô nhớ rất rõ lời yêu cầu của ông Khang Lý, cô gặt đầu thì ông sẽ vui. Còn như cái lắc đầu của cô thì ông sẽ như thế nào. Thật ra thì ông đầu cần phải làm thế. Nhất định trong số người Khang Luân quen biết đầu thể thiếu người tất và tài giỏi hơn cô. Tại sao ông nhất định phải chọn cô chứ?

– Cô uống nước đi!

Yến Du ngẩng đầu lên nhìn Khang Luân. Dường như anh cũng đang có tâm sự:

– Anh đang nghĩ gì thế?

Khang Luân đưa tay gặt đầu thuốc. Anh cố giữ vẻ bình tĩnh:

– Tôi chỉ sợ cô từ chối, tôi sẽ khó xử khi đứng trước cha mình.

Đưa tay khuấy khuấy vào ly nước, Yến Du lại nói:

– Còn tôi, thì tôi nghĩ khác.

– Cô nghĩ gì?

– Về anh đó.

– Về tôi ư?

– Đúng vậy?

– Tại sao?

Yến Du mím môi:

– Có phải anh đang phân vân khó xử khi phải giải thích với người yêu không?

Khang Luân lắc đầu:

– Điều đó có gì lạ quan trọng với tôi, được nhìn thấy cha tôi vui, ông khoẻ đã là niềm hạnh phúc của tôi.

– Anh thật có hiếu.

– Vì vậy tôi khẩn cầu, xin cô hãy chấp nhận lời đề nghị của tôi. Tôi sẽ đền ơn cô sau này.

Hơi phật lòng, Yến Du bảo:

– Anh tưởng có thể bù đắp lại cho tôi sao?

Khang Luân nói một cách nhẹ nhàng:

– Tôi biết nói như vậy là sẽ làm cho cô tức giận. Cho nên tôi xin cô hãy rộng lượng và thông cảm cho đứa con này.

Yến Du mím môi, cô đành phải gật đầu:

– Được rồi, tôi sẽ chấp nhận. Nhưng với một điều kiện.

– Điều kiện gì tôi cũng chấp nhận cả.

Cô có thể nói đi.

– Sau ngày cưới, anh không được làm hại tôi. Mỗi người ngủ một giường.

Anh thấy sao?

Khang Luân liền gật đầu:

– Được. Tôi sẽ giữ lời hứa. Mà cô cũng nên yên tâm đi. Đây đâu phải là ý của tôi. Cô hiểu mà.

Yến Du gật đầu:

– Anh nói cũng phải.

Vài ngày sau, tin Yến Du lấy chồng làm cho Trúc Hà ngạc nhiên:

– Mi lấy chồng thật sao Yến Du?

Yến Du cười tươi:

– Lấy chồng mà giả được sao?

Trúc Hà thôi không cười nữa, cô hỏi lại:

– Nói như vậy mi lấy chồng là sự thật.

– Đúng vậy.

Trúc Hà nhìn bạn chăm chăm:

– Sao mi nói anh ta luôn làm cho mi tức giận kia mà.

– Đó là một chuyện khác. Mình gật đầu lại là một chuyện khác.

– Khác là khác thế nào đây?

Yến Du từ chối:

Đây là chuyện tình cảm mình không thể nói cho bạn nghe liền được. Mi thông cảm.

Trúc Hà chu môi:

– Nhưng ta chỉ sợ mi hồ đồ mà gặt đầu mà thôi.

Yến Du cười khan:

– Hôm nay mi lười thôi quá. Nhưng ta khuyên mi nên có suy nghĩ cho chín chắn đó, kéo phải khổ cả đời.

– Khổ cả đời ư? Điều này mi khỏi phải nhắc mình cũng đã nghĩ đến nó rồi.

Nhưng đây là cứu người, cứu người đó mi có biết hay không?

Thấy cô im lặng, Trúc Hà tưởng bạn giận nên xuề xòa:

– Thôi thôi, coi như ta chưa từng nói gì vậy nhé. Nhớ mời ta làm phù dâu là được rồi.

Hát mặt, Yến Du bảo:

– Nhất định rồi.

Cả hai cùng cười. Trúc Hà lại nói vào tai bạn:

– Mi đúng là “chuột sa hũ nếp rồi”. Giàu đừng quên mình đó.

Lườm bạn, Yến Du bảo:

– Nhỏ cứ đùa mãi. Giàu thì sao chứ, của người ta đó.

Trúc Hà dài giọng:

– Xời ời! Ông già rồi cũng, sẽ đi theo ông bà, đến lúc đó mi tha hồ mà quán lý gia tài.

Yến Du phật ý:

– Mi đánh giá ta sai đến như vậy à? Ta đâu phải là một kẻ tham tiền.

Điều này thì ta có biết đó. Nhưng do mi chẳng chịu nói thật nên ta

mới nói thế.

Yến Du bật cười:

– Đi vòng quanh thế giới chẳng qua là mi muốn biết sự thật mà thôi.
Tại vì ta yêu anh ấy, có vậy mà thôi.

– Vậy còn mối tình trên mạng kia thì sao?

Yến Du mím môi:

Đó chỉ là mối tình mong manh mà thôi.

Trúc Hà lặp lại:

– Mong manh ư?

– Đúng vậy.

Trúc Hà chu môi:

– Ta không tin.

– Vậy đó là chuyện của mi.

– Nhỏ này hôm nay khó hiểu ghê đi.

– Có gì đâu mà khó hiểu, do mi chịu khó nghĩ lệch lạc đó thôi.

Trúc Hà lại nói khẩy:

– Cô giáo mà yêu học trò sao?

– Cô giáo gì chứ. Chi dạy kèm vài ngày thôi mà.

Trúc Hà lại dẫu môi:

Nhất tỵ vi sự, bán tỵ vi sự mà lị.

– Trời! Bà đặt văn chương nữa.

Trúc Hà bật cười:

– Có thể mới nói mi luôn là người gặp may mắn:

– Làm gì mà có chuyện may mắn chứ! Đang gặp vận xui xẻo đấy thôi. – Này, sao mi lại im lặng như vậy?

Yến Du bật cười:

– Không im lặng chẳng lẽ cãi lộn với mi hả?

– Không! Ít ra mi cũng nên nói chuyện gì đi chứ?

Yến Du lắc đầu:

– Thôi, không nói nữa. Về thôi!

Trúc Hà nắm tay bạn kéo lại:

– Khoan đã! Mi chưa nói cho ta biết mi sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu cơ?

Yến Du đâm bối rối. Thật ra, cô và Khang Luân đâu có tổ chức đi hưởng tuần trăng mật, nên nói:

– Đà Lạt.

– Hả! Lãng mạn nha. Mi thật là hạnh phúc đó.

Yến Du hất mặt:

– Vậy thì mi cũng nên hối thúc Kha tổ chức cưới sớm đi.

Trúc Hà đỏ mặt:

– Điều này đâu phải muốn là được đâu.

– Sao thế? Hai người yêu nhau say đắm lắm mà.

Yêu nhau chưa hẳn là phải cưới nhau đâu.

Yến Du gật nhẹ đầu:

– Điều mi nói quả không sai. Yêu nhau có khi không nên cưới nhau đó.

Trúc Hà đồng tình:

– Mi nói cũng phải, lúc yêu nhau tình cảm luôn đẹp mi ạ.

– Vậy thì còn cưới nhau làm gì?

Đôi lúc đó cũng còn là bốn phận nữa, mi ạ.

Trúc Hà lặp lại:

– Bốn phận à?

Yến Du thở dài:

– Điều này giới phụ nữ của chúng ta đều phải có bốn phận ấy mà.

Trúc Hà trở nên đăm chiêu:

– Làm con gái làm chi cho khổ thế này chứ. Nào chồng, nào con bận bịu suốt cả ngày.

Yến Du rùn vai:

– Nếu sợ thì đừng nên lấy chồng nữa, sẽ không ai quấy rầy.

Vênh mặt, Trúc Hà bảo:

– Người ta lại gọi mình là bà cô thì lại không muốn.

– Trời ạ! Cái gì mi cũng không muốn hết vậy thì làm sao?

Trúc Hà lại cười hì hì:

– Nếu vậy thì thôi. Đầu cần phải miễn cưỡng như vậy chứ.

– Tốt! Vậy thì mi nên làm bà cố của mình đi.

– Ta ...

Yến Du đứng lên:

– Ta về đây.

Trúc Hà cũng đứng lên theo:

– Về thôi.

Hai người chia tay. Yến Du đi thẳng đến ngôi biệt thự sang trọng, nơi đó cô một người đang chờ đợi cô.

Công ty Hương Việt ngày càng ăn nên làm ra. Nhờ Chim Biển thiết kế mẫu rượu mới mà công ty xuất khẩu mạnh ra các nước. Đang ngồi làm việc thì điện thoại của anh reo lên:

– Alô! Ai vậy?

– Quên em thật sao anh?

– Cô là ai?

– Hà! Mới đây mà đã quên nhanh vậy sao?

– Nhưng ...

Thuý Thuý của anh đây.

Khang Luân giật mình:

– Em đang ở đâu?

– Thành phố này.

Khang Luân ngần ngại:

– Em về nước khi nào?

– Vừa xuống máy bay là em gọi cho anh ngay đó.

Khang Luân quan tâm hỏi:

– Thế em định ở đâu? Khách sạn nào? Thuý Thuý bật cười:

– Anh còn quan tâm đến em như vậy à?

– Sao em lại hỏi anh như vậy?

Thuý Thuý nổi giận:

– Vậy là anh cũng qua mặt em luôn sao?

– Anh đã cưới vợ đúng không?

– Việc anh cưới vợ thì có liên quan gì đến em chứ?

Thuý Thuý gắt qua điện thoại:

– Này, anh nói vậy mà nghe được sao?

– Anh thật là đáng trách đó. Thôi đi, em về đây thăm gia đình hay là có việc.

Thuý Thuý đáp gọn:

– Thăm anh ...

Khang Luân cảm thấy ngại:

– Đừng đùa mà Thuý, anh bây giờ đã có gia đình rồi.

Cô cười nhạt:

– Cưới vợ rồi rũ sạch thế sao. Anh có biết anh làm vậy là em thất vọng và đau khổ lắm không?

– Đừng đùa nữa mà Thuý, hoàn cảnh của anh bây giờ đổi khác rồi.

Thuý cười nhạt:

– Dễ dàng như vậy sao anh? Em có thể gặp vợ anh mà, đúng không?

Khang Luân gạt ngang:

– Em làm vậy là ý gì?

– Em muốn gặp anh.

– Được? Ngày mai anh sẽ đến.

– Không! Phải đến ngay bây giờ.

Khang Luân lặp lại:

– Ngay bây giờ sao?

– Đúng vậy.

Khang Luân đành phải nhượng bộ.

– Thôi được, anh sẽ đến ngay.

Thuý Thuý cười hì hì:

– Có thể chứ. Khách sạn X ... đấy.

Không còn phải chần chừ suy nghĩ gì nữa. Khang Luân đành phải đến tìm cô ta:

– Em tưởng anh chỉ hứa cuội thôi chứ.

Khang Luân gượng cười:

– Anh đã đến rồi, em muốn nói gì thì nói đi.

– Để anh về chứ gì?

– Anh bận lắm.

Thuý Thuý đứng khoanh tay trước ngực.

Cô mím môi nói:

– Sao vậy anh? Tại sao anh lại có thể phản bội em như vậy?

– Anh chỉ vì hoàn cảnh mà thôi. Anh và cô ấy không có tình yêu, nhưng vẫn phải sống như vợ chồng.

Thuý Thuý cười khanh khách:

– Anh tưởng em là đứa con nít hay sao vậy?

– Sao em lại nói vậy? Nhưng anh muốn em hiểu anh cơ.

Thuý Thuý lại cười:

– Hiểu anh ư? Thì em đã hiểu anh rồi đó. Từ bên ấy về đây, em mang theo biết bao nhiêu là thương nhớ, đợi chờ. Vậy mà ...

– Em đừng có nói vậy được không?

Thuý Thuý oà lên khóc, rồi ôm chầm lấy anh:

– Không! Em không thể mất anh như vậy. Em yêu anh mà.

Khang Luân siết chặt cô trong vòng tay của mình.

– Anh xin lỗi em, Thuý Thuý ạ.

Ngẩng đầu lên nhìn anh, cô lắc đầu nguầy nguậy:

– Không, em không chịu vậy đâu! Em không chấp nhận sự xin lỗi của anh đâu.

Khang Luân dỗ dành:

- Em bình tĩnh lại đi Thuý Thuý. Bây giờ mọi chuyện đã khác đi rồi.
- Khẽ đẩy anh ra, Thuý Thuý bảo?
- Cưới vợ thôi mà. Bộ cưới vợ rồi không có bạn bè được sao?
- Vợ anh ghen lắm đó.

Thuý Thuý lại nói:

- Anh vốn là của em kia mà. Cô ấy là kẻ đến sau, đâu thể tranh giành với em được.

Khang Luân lý luận:

- Mặc dù vậy, nhưng cô ấy là do cha anh chọn cưới cho anh.
- Nói như vậy thì giữa anh và cô ấy không có tình yêu.
- Đúng vậy.
- Vậy thì tốt rồi. Anh và em cứ thường xuyên gặp nhau thế này cũng đủ rồi.

Biết anh muốn từ chối cô cũng không được, Thuý Thuý kéo anh xuống giường. Cô giúp anh làm mọi chuyện. Khang Luân không thể cưỡng lại lý trí của mình. Thân thể của Thuý Thuý không thể chê vào đâu được. Hấp dẫn vô cùng.

- Làm cho em vui đi anh.

Sự khêu gợi của cô làm cho Khang Luân mụ mẫm đi mất. Hai người quấn chặt lấy nhau. Thuý Thuý ôm chặt lấy anh, cô nhất định sẽ giành lại anh cho mình.

- Khang Luân! Em yêu anh và không thể mất anh được.

Khang Luân cũng thì thầm bên tai cô:

– Em tuyệt vời lắm.

Thuý Thuý cảm thấy mãn nguyện:

– Em muốn anh luôn ở bên em để chúng ta luôn tận hưởng hạnh phúc thế này.

Khang Luân chợt nhớ về Yến Du, mặc dù anh không thích cô ta. Nhưng sự hy sinh của cô với gia đình anh thật quá lớn. Nếu như từ chối Thuý Thuý thì cũng không xong, cô ta luôn gọi cảm một cách quẩn rữ, không thể làm ngơ được:

– Thì chúng ta đang hạnh phúc đây sao?

– Em còn muốn gì nữa!

Thuý Thuý làm ra vẻ giận hờn:

– Em còn chưa kể tội của anh đó. Về nước rồi cưới vợ, bỏ em bơ vơ nơi đất khách quê người.

Khang Luân dỗ dành:

Thôi được, anh sẽ bù đắp lại cho em. Phụng phịu, Thuý Thuý hỏi lại:

– Thế anh định bù đắp cho em như thế nào đây?

– Em cứ an tâm ở lại đây, anh sẽ lo cho em mọi thứ.

Thuý Thuý choàng tay qua cổ anh, kéo xuống hôn đánh chụt" vào má anh, cô nũng nịu:

– Anh hứa rồi đó nha. Anh nhất định không để em chịu thiệt thòi đó.

– Được rồi, anh hứa mà.

Hai người lại tay trong tay, tình cảm tha thiết mặn nồng. Dù gì thì ở bên Thuý Thuý vẫn hơn gần gũi một con người lạnh băng như đá kia thì khổ hết sức.

– Anh đang nghĩ gì thế?

Quay lại nhìn cô, Khang Luân quan tâm:

– Em định ở đâu?

Thuý Thuý lắc đầu:

– Em làm sao biết được. Em là người mồ côi không có gia đình.

Khang Luân sắp xếp:

– Vậy em tạm thời ở lại đây đi. Để từ từ rồi anh tính.

Thuý Thuý làm ra vẻ đau khổ:

– Như không còn tạo cho người ta hoàn cảnh sống thế này hà. Thuý Thuý này đâu phải là đồ bỏ.

Khang Luân năn nỉ:

– Thôi đi mà em, anh sẽ bù đắp lại cho em mà.

– Anh nói thì phải nhớ đó.

Khang Luân đứng lên:

– Anh phải về rồi.

Thuý Thuý vội vã kéo tay anh lại:

Ngồi lại với em thêm một chút nữa đi anh. Thật tình thì em không muốn rời xa. Móc trong túi ra xấp bạc, Khang Luân nói:

– Em để dành mà tiêu xài, thỉnh thoảng anh lại đến.

Chu môi Thuý Thuý, phụng phịu:

– Chỉ thỉnh thoảng thôi sao anh?

– Anh còn phải đi làm, còn chăm sóc cha anh bệnh nữa đấy.

Thuý Thuý giận dỗi:

– Còn phải chăm sóc cho cô vợ xinh đẹp của anh nữa. Sao anh không chịu nói luôn?

– Cô ấy đâu cần anh phải chăm sóc kỹ.

– Có nghĩa là cô ấy vừa xinh đẹp vừa giỏi giang biết chăm sóc chồng hơn em, đúng không?

Khang Luân nhăn nhó:

– Em đừng có nói như vậy được không?

– Anh đang rất là phiền đó.

– Ai bảo anh gây ra làm chi rồi than phiền chứ?

– Hoàn cảnh thôi em ạ.

Thuý Thuý nuối tiếc những ngày ở nước ngoài.

– Phải chi lúc này chúng ta còn ở nước ngoài thì hay quá. Có lẽ giờ này mình đang vui vẻ bên nhau rồi còn gì.

Đưa tay véo mũi cô, Khang Luân cười chế giễu:

– Vậy bây giờ không đang hạnh phúc sao?

Thuý Thuý làm mặt giận:

– Hạnh phúc gì đâu khi phải lén lén lút lút thế này hả anh? Em muốn anh là của riêng em cơ.

Bẹo má cô, anh bảo:

– Tham lam vậy em! Thôi, anh về đây.

Thúy Thuý nắm tay anh mãi chẳng chịu buông ra. Cô nói rất buồn:

– Lại xa anh, em không muốn tí nào.

Khang Luân lại phải an ủi dỗ dành:

– Đừng vậy mà em, rồi anh sẽ đến bên em mà thôi.

Khang Luân vừa ra khỏi cửa phòng thì có một bóng người bí mật xuất hiện sau lưng Thúy Thuý.

Hoa trinh nữ của anh

Chương 4

Buổi tối, Yến Du mang thức ăn lên tận phòng của ông Khang Lý:

Cha ngồi dậy ăn tối.

Ông Khang Lý không thấy con trai liền hỏi:

– Khang Luân đâu con?

Yến Du thật tình thì cũng không biết anh ấy đi đâu nên nói:

– Anh vừa ra khỏi nhà.

– Nó đi đâu giờ này chứ?

Yến Du đáp nhẹ:

– Dạ, con cũng không biết. Thôi, cha ăn đi kẻo nguội mất ngon.

Ông tỏ ý không an tâm, hỏi cô:

– Có phải hai đứa đã có chuyện gì rồi không?

Hơi giật mình, Yến Du lắc đầu:

– Dạ, không có.

Ông căn dặn:

– Nó có ăn hiếp con thì cứ nói với ta, ta sẽ có cách trị nó.

Yến Du nhìn ông mỉm cười:

– Dạ, không có đâu ạ.

Ông Lý vừa ăn vừa gật đầu nói:

– Con nấu món nào cũng làm cho cha vừa miệng cả.

Yến Du nhỏ nhẹ nói:

– Vậy thì cha nên ăn nhiều đi.

Ông cười đôn hậu:

– No bụng thì thôi chứ. Con cũng nên để ý đến sức khỏe của mình.

Yến Du cảm động:

– Vâng ạ.

– Này, con.

– Dạ, cha dạy điều chi ạ.

Ông Lý cảm thấy khó nói:

– Ta thấy Ông ngập ngừng khiến cho Yến Du lo lắng thêm:

– Cha không sao chứ?

– Cha không sao, nhưng mà cha rất mong mỗi được ấm lòng cháu nội có.

Yến Du đỏ mặt, cô quay đi chỗ khác:

– Dạ, con ...

– Con làm sao?

Yến Du sợ ông buồn nên nói:

– Vâng, con sẽ cố gắng.

Yến Du thấy trên mặt ông lộ ra một nét gì đó rất tươi tắn:

– Ngoan, con đúng là một con dâu ngoan. Cha không nhìn lầm người.

Đợi cho ông ăn xong, Yến Du dọn dẹp vừa bưng mâm xuống thì cô gặp Khang Luân:

– Chịu về rồi sao?

Khang Luân không nói tiếng nào bỏ về phòng mình. Yến Du đưa mâm chén cho bà Lại, cô cũng bước vội về phòng:

Ông chủ vừa hỏi anh đó, liệu mà lên đó trả lời đi.

Khang Luân nhìn Yến Du nghi ngờ:

– Cô đã nói gì với cha tôi?

– Nói gì ư? Anh nghĩ tôi là người thế nào chứ? Anh nên nhớ tôi chấp nhận thế này là vì sức khỏe của cha anh đó.

– Nếu cô biết vậy thì tốt.

Yến Du hậm hực:

Nhưng anh cũng đâu thể lợi dụng lòng tốt của tôi mà đùn đẩy trách nhiệm cho tôi như thế.

Hơi ngoảnh lại, Khang Luân nói một câu phũ phàng:

– Bù vào đó, tôi vẫn trả lương cho cô kia mà.

Trùng mắt nhìn anh, cô như nghẹn lời:

– Anh ...

– Tôi nói không đúng à?

Mím môi nghe nghẹn lời, câu nói ấy làm cho Yến Du buồn không thể tả được. Anh ta có thể nói với mình như vậy sao? Khi không rồi mình tự chuốc lấy khổ vào thân. Khôn ba năm chỉ đại một lần :

Đủ lắm rồi Khang Luân. Tôi không ngờ anh có thể lấy đồng tiền để đem ra ngã giá mọi việc. Nếu biết trước ...

– Cô không nhận lời tôi chứ gì?

– Anh thật là nhẫn tâm.

Khang Luân cười mai mỉa:

– Sao vậy? Cô đã hối hận rồi à?

– Hối hận thì không, nhưng tôi chỉ buồn về cái tư tưởng và lối sống của anh mà thôi.

Khoát tay, Khang Luân lắc đầu:

– Tôi không cần cô dạy khôn tôi đâu. Cô nên ngoan ngoãn ở nhà mà làm tốt công việc của mình đi.

– Nhưng tôi đâu phải là đứa ở của giá. Mỗi tháng cô vẫn lĩnh lương là gì?

Tức muốn điên lên được. Những lời lẽ ấy mà anh ta cũng nói ra được ư?

Đúng là trước đây mình khùng thiệt. Chấp nhận lời đề nghị của anh

ta thật dễ dàng.

Ngày mai tôi sẽ đi vắng một tuần. Anh liệu mà tính việc nhà đi.

Khang Luân hỏi nhanh:

– Cô đi đâu?

– Ờ, tôi việc gì phải báo cáo với anh chứ?

Khang Luân đành xua tay:

– Thôi được. Cô có đi thì đi đi.

– Hừ! Anh ta thật là quá đáng. Được, thử xem anh có cần mình hay không?

– Thuốc của ông chủ, tôi đã chuẩn bị sẵn.

– Anh nhớ cho ông uống thuốc đúng giờ.

– Được rồi.

Nhớ nói dì Lài nấu những món mà ông chủ thích ăn:

Khang Luân nổi cáu:

– Thôi đủ rồi, cô khỏi cần nói gì thêm nữa.

Nhượng mày, Yến Du tỏ ý trêu tức anh:

– Tôi khuyên anh nên để tâm đến ông chủ nhiều hơn.. – Hừ! Cô thật là nhiều chuyện đấy. Đi được rồi đó.

Chợt điện thoại của cô có tín hiệu. Yến Du phải đứng lại nghe:

– Alô. Yến Du đây.

– Mi có định về đây không?

Tiếng của Trúc Hà bên kia đầu máy, nhưng Yến Du giả vờ như nói với bạn trai:

– Anh hả? Em nè.

– Gì vậy?

Được, anh đợi em ở chỗ cũ nhé. Em sẽ đến ngay.

– Điên chắc!

Yến Du cố tình nói to:

Được rồi, em sẽ xin nghỉ một tuần để chơi với anh đó.. Trúc Hà gất lên:

– Mi nói điên nói khùng gì vậy?

– Vâng, em sẽ đến liền.

Trúc Hà bặm môi:

– Được! Đến đây đi ta sẽ hỏi tội mi cho biết mặt.

Yến Du cười vui vẻ:

– Thì anh cứ chờ em đi. Em đến rồi tội mình đi chơi. Làm mượn ở đợi cho người ta thì phải chịu vậy thôi.

Khang Luân trừng mắt nhìn Yến Du mà anh không nói được lời nào.

– Chờng nào mi đến?

– Đến ngay thôi!

Yến Du bước nhanh ra cổng, cô biết anh ta đang nhìn theo mình. Cô mỉm cười một mình.

Ông Khang Lý bước vào phòng con trai. Ông lên tiếng ngay:

– Vợ con đi đâu vậy Luân?

Làm sao có thể để cho cha mình biết được sự thật. Nên anh nói tránh đi:

Bên nhà cô ấy có việc gì đó nên gọi cô ấy về.

Ông nhìn con trai tỏ ý không hài lòng lắm:

– Sao con không cùng đi với nó. Dẫu sao thì con cũng phải có mặt.

Khang Luân viện lý do:

– Cô ấy bảo con ở nhà với cha. Vả lại, chuyện công ty không thể bỏ được.

Ông Khang Lý xua tay:

– Con làm như vậy là không đúng rồi.

Gia đình bên ấy, con cũng là người có trách nhiệm một phần.

– Dạ, con biết rồi. Nhưng có lẽ do nhớ cô ấy nên gia đình gọi về chơi mà thôi.

Ông Lý cảm thấy an tâm:

– Con nên sớm bảo vợ con sinh cho ta đứa cháu nội đi. Ta chờ lâu lắm rồi đó.

Khang Luân bối rối thật sự. Đám cưới chỉ là giả thôi, làm sao có ân có ái mà sinh con được. Điều này có lẽ anh sẽ gặp khó khăn đây. Sinh con để nối dòng là điều tất nhiên. Nhưng phiền một nỗi ...

– Con thấy sao về sự đề nghị của cha?

Khang Luân gãi đầu:

Chuyện ấy từ từ cũng được mà cha. Tuổi con còn nhỏ thì đâu cần gấp gáp gì.

– Con còn nhỏ. Nhưng cha thì đã lớn tuổi rồi, không thể chờ nữa được đâu.

Sợ ông buồn, nên anh nói vui:

– Vâng, đến một lúc nào đó, con đầy cháu đông, xin cha đừng có kêu ca.

Ông Khang Lý nở nụ cười hoan hỉ:

– Đến lúc ấy cả nhà ta vang tiếng cười của trẻ thơ, càng vui, càng hạnh phúc chứ có sao?

– Khang Luân cố nén tiếng thở dài. Hơn ai hết anh biết điều mơ ước đó còn rất xa vời đối với anh.

Buổi tối, Khang Luân ngồi thừ ra đó.

Dường như anh đang suy nghĩ đến điều gì đó rất quan trọng. Yến Du lẳng lặng đi qua chỗ anh, ôm mừng mền ra nền gạch để ngủ:

Anh cứ ngủ trên giường đi. Tôi ngủ ngoài này cho.

– Tùy cô.

Yến Du vừa trải chiếu, vừa lẩm bẩm:

– Người gì đâu mà khó ưa ghê.

Rót cho mình ly nước, Khang Luân uống một hơi, rồi nói:

– Cô khỏi cần nói, tôi cũng biết là mình khó ưa rồi. Nhưng có điều.

Anh bỗng ngập ngừng, Yến Du không ngạc nhiên mà nói:

– Làm gì mà ấp úng như con gái vậy chứ?

– Ý tôi muốn nói là cha tôi đó.

– Bác ấy làm sao?

– Muốn tụi mình có con.

Trợn mắt nhìn anh, Yến Du lặp lại câu anh vừa nói:

– Có con ư? Bộ anh muốn chết hay sao mà nói câu ấy.

– Không, đó là ý kiến của cha tôi mà thôi.

Yến Du cắn nhần:

– Ý của cha anh? Hừ! Vậy thì sao chứ?

Tôi nhắc cho anh nhớ, tôi hy sinh như vậy là quá đủ rồi đó.

Khang Luân cũng cứng nhắc:

– Tôi cũng đâu có muốn. Nhưng chỉ tại ý của cha tôi thôi mà Yến Du cười nhạt:

Anh đừng có đổ thừa cho cha anh đồ của anh, tôi làm sao mà không biết chứ.

Khang Luân biết mình càng nói càng thêm tức mà thôi, cho nên anh lại cố giữ im lặng. Yến Du thấy lạ nên hỏi:

– Tôi nói đúng tim đen của anh rồi phải không?

– Đúng hay sai gì thì cũng được cả. Tôi cần gì phải nói cho cô biết chứ.

– Hừm! Anh nói vậy mà nghe được hay sao anh có biết là anh đã làm tổn thương tôi không?

Khang Luân cười nhạt:

– Nếu như vậy thì cô có thể làm theo những gì mà mình muốn.

Yến Du nhìn thẳng vào mặt anh:

– Tôi muốn mà được sao? Anh có thấy như vậy không?

Khang Luân rất hiểu con người của Yến Du. Thật ra, cô là một người tốt mà anh may mắn gặp được.

– Anh muốn nói với cô một câu gì? Đó để cảm ơn, nhưng anh không thể làm được.

Bà Lại gõ cửa thật gấp:

– Mở cửa đi cậu Hai, có chuyện rồi! Nhanh lên!.

Yến Du mở cửa:

– Có chuyện gì vậy dì?

Cậu mợ xuống nhanh lên, ông chủ lại trở bệnh rồi.

Khang Luân nhanh chân hơn, anh đi như chạy xuống phòng của ông:

– Cha à! Cha sao vậy?

Ông Khang Lý mặt mày xanh xao, miệng thều thào:

– Cha đau lắm.

Khang Luân liền gọi điện cho bác sĩ Thanh. Yến Du cũng lo lắng không ít.

Cô đỡ ông lên:

– Cha, thấy sao rồi?

Hơi thở mệt nhọc, ông thều thào nói:

– Cha mệt lắm.

Yến Du mượn dì Lại thấm khăn bằng nước ấm để lau mặt cho ông cô cố khuyên:

– Cha gắng lên nhé. Bác sĩ sẽ đến ngay thôi.

Khang Luân hỏi bà Lại:

– Tại sao cha tôi lại trở bệnh thế này?

Bà Lại bồi rối:

– Tôi ...tôi cũng không biết được. Tôi nghe tiếng ông chủ rên, nên mới hay đó thôi.

Khang Luân nhìn Yến Du:

– Buổi tối cha ăn gì?

– Chỉ uống sữa mà thôi. Bác sĩ Thanh đến. Ông tiến hành khám cho ông.

– Tôi mệt quá bác sĩ ạ.

Bác sĩ Thanh ân cần nói:

– Không sao, đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi. Huyết áp đã ổn định.

Yến Du khẽ hỏi:

– Cha tôi bị cao máu sao?

Bác sĩ Thanh dặn:

Gia đình không nên để cho ông ấy xúc động sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Khang Luân đưa mắt nhìn Yến Du:

Điều này thì chúng tôi biết nên đã cố gắng hết sức. Cha tôi chưa lần nào bị nổi giận cả.

Ông Lý đã ngủ mọi người trở ra phòng khách. Khang Luân nói với bác sĩ:

– Tôi cảm thấy lo cho sức khỏe của cha mình quá.

Bác sĩ Thanh trấn an:

– Anh đừng nên quá đau buồn như vậy.

Ông chủ yếu lắm, bây giờ thời gian như chỉ đếm đầu ngón tay mà thôi.

Yến Du nghe đau lòng:

– Không nghiêm trọng đến vậy chứ anh. Bác sĩ Thanh gạt đầu:

– Mọi người nên chuẩn bị tâm lý. Ông chủ sẽ đi đột ngột lúc nào không hay đó.

Khang Luân là người đau lòng nhất. Anh không ngờ cha của mình lại nguy hiểm như vậy:

Bác sĩ về rồi, anh gục luôn xuống giường của cha mình.

– Cha ơi ...

Bà Lại khuyên nhủ:

– Cậu Hai à! Cậu đừng nên làm như vậy. Dù gì thì ông chủ vẫn còn ở bên cạnh chúng ta kia mà.

Khang Luân rên rỉ:

– Một ngày nào đó cha tôi sẽ vĩnh viễn, không còn nữa. Cái nhà này chắc là buồn lắm.

– Yến Du không thể chịu đựng được những câu bi ai của anh, cô bước vội ra ngoài. Giờ này đã khuya. Ngoài đường vẫn còn thừa thớt bóng người Yến Du.

Bỗng rùng mình, nếu một ngày nào đó ông chủ vĩnh viễn ra đi thì sao? Đến lúc ấy mình sẽ không còn ở lại đây nữa. Mình sẽ được trả

tự do.

– Cô buồn vì bệnh của cha tôi à?

Yến Du khoanh tay trước ngực. Cô nói một câu mai mỉa:

– Tôi buồn à? Có lẽ vẫn có đó.

Khang Luân thở dài:

– Tôi cảm thấy có gì đó man mát buồn.

– Linh cảm cho tôi thấy?

– Anh thấy gì?

– Thì cha tôi đó.

– Ông ấy thế nào?

Khang Luân thở ra nhẹ nhẹ:

– Cô không thấy ông yếu lắm sao?

Lắc đầu, Yến Du nói nhẹ tênh:

– Âu có cũng là cái số mà thôi. Anh cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Điện thoại của Khang Luân reo vang.

Anh mở máy. Nhận ra số điện thoại của Thuý Thuý, anh liền cúp ngay. Thấy vậy, Yến Du liền hỏi:

– Sao vậy? Sao anh không nghe điện thoại?

Anh đáp cộc lốc:

– Đây là chuyện riêng của tôi.

– Cô ấy gọi đến chứ gì?

- Khang Luân nhìn cô đăm đăm?
- Sao cô lại nói vậy?
- Lúc anh đến công ty, có một cô đến tìm anh đấy.

Khang Luân giật mình:

- Cô ấy tìm tôi ư?
- Sao anh lại hốt hoảng vậy?
- À, không có! Nhưng cô ấy đã nói gì với cô?

Yến Du hơi mỉm cười:

- Cô ấy nói rất nhiều về anh.
- Tại sao cô ấy lại nói chuyện về tôi chứ?

Yến Du xua tay:

- Tôi cũng không biết. Tôi thấy anh nên hỏi cô ấy.

Khang Luân lại nhận thêm cuộc điện thoại từ máy của Thuý Thuý.
Lần này anh mở nghe:

- Thật ra cô muốn gì đây?

Giọng cô nhõng nhẽo:

- Em muốn gặp anh cơ.
- Gặp làm gì giờ này?
- Em cô đơn và buồn bã lắm. Và lại, em có chuyện này muốn nói với anh.

Khang Luân từ chối:

– Em muốn chết sao mà gọi giờ này chứ?

Thuý Thuý dọa:

Nếu anh không chịu đến, sau này đừng có hối hận đó.

– Em lại dọa anh nữa sao?

– Em không có dọa anh đâu, mà đây là sự thật. Em có chuyện quan trọng muốn nói Khang Luân xem đồng hồ rồi nói:

– Được. Em chờ anh, anh sẽ đến đó ngay.

Thuý Thuý hôn gió qua máy:

– Có thể chứ.

Khang Luân quay lại, anh nói với Yến Du:

– Tôi phải ra ngoài một chút. Cô canh cha giúp tôi.

Yến Du giấu kín tâm sự, cô nhẹ gật đầu:

– Tốt thôi.

– Tôi sẽ về nhanh thôi.

Yến Du cười nhạt:

– Với tôi, tới sáng anh về vẫn được.

Nhưng anh nên nhớ mình còn nhiệm vụ đấy. Khoác vội chiếc áo vào, Khang Luân nhanh xuống nhà xe. Chỉ thoáng chút tiếng xe và người đều mất hút.

Khang Luân nhìn đau đáu vào Thuý Thuý. Anh tỏ ý không tin:

– Em đùa với anh sao Thuý!

Thuý Thuý nhăn mặt:

– Em nói thật chứ không đùa với anh đâu. Em đã có thai một tháng rồi.

Khang Luân nhắm tính, lần đầu tiên anh và cô gặp nhau ở khách sạn tính đến nay cũng đã một tháng rồi.

– Bây giờ em tính làm sao?

– Em tính làm sao nữa. Em muốn anh phải có trách nhiệm.

Khang Luân ôm đầu than:

Anh thật sự đang rối trí, anh không làm được gì cả. Cha anh lại đang trở bệnh, gia đình thật sự rối rắm.

Thuý Thuý ôm anh:

– Em đâu có buộc anh phải làm gì. Em chỉ cần anh luôn quan tâm đến mẹ con em là đủ rồi.

Khang Luân nói một câu có trách nhiệm:

Nếu nó là con của anh thì anh sẽ có bổn phận lo cho nó. Em không cần phải lo gì.

– Anh nói thật chứ?

– Anh dỗi dành:

– Anh có bao giờ nói dối em điều gì đâu.

– Em an tâm đi ...

Ôm anh, Thuý Thuý lộ vẻ mừng:

Nói như vậy thì anh đâu phải là người vô tình vô nghĩa.

Khang Luân tuy trong lòng rối bời nhưng vẫn cố làm cho cô vui.

– Em nghĩ anh như vậy à?

– Nếu thương con thì anh phải thương mẹ. Anh nên chu cấp mỗi tháng cho em một số tiền để em bồi dưỡng.

Khang Luân biết đây là điều yêu cầu rất hợp lý nên anh đồng ý:

– Tất nhiên là anh phải lo cho em và con rồi. Cố gắng gìn giữ cho anh đấy nhé.

Ngả đầu lên vai anh, Thuý Thuý làm ra vẻ ngoan ngoãn:

– Em biết rồi.

Khang Luân đỡ cô ngồi dậy:

– Em nhớ đi đứng cho cẩn thận. Ăn uống cho nhiều vào.

– Em biết rồi mà.

Khang Luân đứng lên:.

– Anh phải về đây. Có gì hãy gọi cho anh.

Tiến anh ra tận cổng, Thuý Thuý lại mè nheo:

– Chừng nào anh mới gọi tiền cho em.

Mấy hôm nay em tiêu gần hết số tiền ấy rồi.

Khang Luân đặt vào tay cô một xấp tiền, căn dặn:

– Hãy ăn uống cẩn thận nhé. Em nên mua sữa dành cho sản phụ mà uống.

Thuý Thuý nhón chân lên hôn anh một cái thật kêu:

– Cám ơn anh.

Khang Luân mở máy cho xe chạy đi. Đạt từ trong bước ra:

– Hừ! Tình tứ dữ nhỉ?

Thuý Thuý cười khà khà:

– Vậy mới moi được tiền của anh ta.

Đạt chặc lưỡi:

– Anh thấy em cũng có tài moi tiền của đàn ông đó.

Thuý Thuý nói vui:

Móc của người này, nuôi kẻ khác, thế có công bằng không anh.

Đạt khua tay, múa chân:

– Đó là do anh sa cơ thất thế mà thôi.

Lúc này anh sống nhờ em. Mai kia mất nợ anh sẽ đi làm trả lại em gấp trăm lần.

Thuý Thuý chu môi:

– Có thì mới nói nha, đừng có mà nói ầu đi à.

Đạt vỗ ngực:

Thằng Đạt này chưa bao giờ nói xạo với ai cả đâu.

Thuý Thuý nhăn nhó:

– Em đói bụng rồi đó. Đi kiếm gì ăn nghe anh.

Đạt mỉm cười sung sướng. Ăn ngon, mặc sang mà chẳng cần lao động, còn ai sướng hơn mình nữa.

Buổi sáng, tại công ty Hương Việt, Yến Du xuất hiện. Mọi người trân trọng gọi cô là bà giám đốc. Đó là lẽ đương nhiên, nhưng sao cô cảm

thấy ngượng ngùng:

- Các vị cứ gọi tôi là Yến Du, được rồi.
- Í, vậy sao được! Ông giám đốc sẽ cho nghỉ việc như chơi.
- Bà giám đốc xinh đẹp ghê nhỉ?
- Hèn gì, từ lúc cưới bà, công ty ắt nên làm ra ghê đó.

Người có số đỏ đi đâu cũng đem may mắn đến mà.

Yến Du nhìn một loạt nhãn rượu dán trên chai, lòng cô cảm thấy phần chần vô cùng. Khang Luân đã thành công thật mỹ mãn. Nếu ông chủ còn khỏe như ngày nào chắc chắn là ông sẽ vui mừng lắm. Khang Luân xuất hiện. Anh nói chuyện với cô trước đám đông thật là ngọt:

- Em đến rồi à?
- Vâng!

Nắm tay cô, anh bảo:

- Em vào đây.

Đám công nhân nhao nhao lên:

- Ôi! Giám đốc thật hạnh phúc!
- Hai người thật xứng đôi.
- Trời sinh một cặp mà.

Hai người khua vào trong, Khang Luân nói khẽ vào tai cô:

- Cám ơn cô đã đến đây.
- Sao anh khách sáo vậy. Anh không thể xem tôi là bạn được à?

Khang Luân trả lời lặng lẽ:

– Nếu cô muốn.

– Công ty thật lớn làm ăn phát đạt, chỉ tiếc là ông chủ ...

Đưa tay ngăn, Khang Luân bảo:

– Cô đừng nói nữa. Thôi, hãy ra ngoài tham quan đi!

Yến Du miễn cưỡng đứng lên:

– Được. Tôi không quá rầy anh làm việc nữa đâu.

Yến Du đi dọc theo hành lang chạy dài dẫn đến nơi pha chế rượu. Mùi rượu xông vào làm cô cảm thấy dễ chịu. Phóng tầm mắt nhìn lan rộng ra hai bên, cô cảm thấy phục tài năng của ông chủ mình:

– Chào cô.

Yến Du giật mình quay lại, cô nở nụ cười thân mật, rồi chào lại:

– Chào chị.

Cô gái cười rất hồn nhiên:

– Tôi là Mộng Cúc.

Yến Du đành phải giới thiệu:

– Tôi là Yến Du.

– Là bà giám đốc xinh đẹp đúng không?

Yến Du tròn mắt nhìn kẻ đối diện:

Dường như chị không phải là công nhân. Mộng Cúc cất tiếng cười giòn:.

– Bộ tôi giống công nhân quen lắm hả?

– Xin lỗi, tôi không có ý đó. Nhưng hôm nay chị đến đây là muốn gặp Khang Luân đúng không?

Mộng Cúc nhìn Yến Du cao giọng:

– Xem ra cô cũng thông minh đó chứ.

Điều này ai cũng biết vậy thôi. Nếu muốn gặp anh ấy thì xin chị vào văn phòng. Mộng Cúc lại nói:

– Khang Luân có người vợ vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, anh ấy thật có phước đấy.

Yến Du lắc đầu:

– Chị nói vậy thôi chứ tôi đâu đã giúp gì được cho anh ấy.

– Sao cô lại nói thế?

Yến Du tâm sự:

– Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến công ty. Mộng Cúc lấy làm lạ:

– Sao lại thế? Cô không muốn giúp hay vì anh ấy ngăn cấm.

Lắc đầu Yến Du tâm sự:

– Tôi còn cha chồng đang bị bệnh phải ở nhà chăm sóc.

Mộng Cúc kêu lên:

– Ôi! Cô chính là một nàng dâu hiếu thảo đó.

Yến Du cảm thấy khó chịu về những câu bóng bẩy của chị ta.

– Chị nói quá lời rồi. Tôi không được như lời chị nói đâu.

– Tại cô khiêm tốn đó thôi.

Khang Luân vừa bước ra. Thấy Mộng Cúc, anh kêu to:

– Ôi! Mộng Cúc.

– Anh Khang Luân!

– Em về nước khi nào?

Mộng Cúc lộ vẻ vui mừng:

– Em về gần một tháng nay. Khang Luân có ý trách:

– Vậy mà đến hôm nay em mới chịu đến thăm anh.

Mộng Cúc phân bua:

– Em bị công việc lôi cuốn mãi không thôi đó. Tới hôm nay mới dứt ra được.

Khang Luân chột hỏi:

– Em định làm gì sau chuyến về Việt Nam lần này?

Mộng Cúc tỏ ý bí mật:

– Em cũng chưa định được nữa. Đang đi thăm nhập thị trường xem có thể làm gì đây. Khang Luân bảo:

– Em vừa thông minh vừa tài trí hơn người, nhất định em sẽ sáng suốt khi chọn việc làm ăn:

Mộng Cúc rùn vai:

– Anh lại chọc quê em nữa rồi. Em thấy phu nhân của anh mới là người thông minh đó.

Kháng Luân nhìn Yến Du, anh hơi ngần ngại:

– Cô ấy cũng giỏi, nhưng làm sao mà sánh bằng em được. Rộng mở tương lai, em du học thì ai sánh được.

Cuộc nói chuyện của hai người còn kéo dài. Yến Du phải xin phép về trước vì cô còn phải về nấu ăn cho ông Khang Lý.

Cô không ngờ, anh cũng có thể lên tiếng bênh vực cô, khi Mộng Cúc cố tình muốn trêu cô trước mọi người. Yến Du cảm thấy trong lòng vui vui.

Một tuần sau, Khang Luân đi làm về thì không thấy Yến Du đâu cả. Thấy anh nhìn trước ngó sau, bà Lài hiểu ý nên nói:

– Mợ hai đã đi mua thuốc cho ông chủ rồi.

Khang Luân không nói thêm gì. Lẳng lặng ăn cho xong bữa cho rồi đi thẳng lên phòng mình. Anh mở máy để tâm sự với Chim Biển.

Trước tiên mình xin cảm ơn Chim Biển về mấy mẫu rượu mà. Bạn đã tặng cho mình.

– Anh khách sáo nữa rồi:

Sao hả anh, hạnh phúc chứ?

Khang Luân ngạc nhiên:

– Bạn hỏi vậy là ý gì?

Mình muốn biết vợ chồng bạn có được hạnh phúc không thôi.

Khang Luân ngẫm nghĩ một chút mới gõ tay lên bàn phím:

– Rất là hạnh phúc đấy.

– Tôi tin là anh không biết nói dối đúng không?

– Sao bạn lại hỏi thế?

– Thì bạn có nói dối không?

Khang Luân vẫn khẳng định:

– Mình nói thật, cô ấy xinh đẹp thông minh đã giúp mình rất nhiều việc.

– Thật sao?

Khang Luân cảm thấy khó chịu. Tại sao hôm nay bạn có ngẫu hứng về việc riêng tư của mình như vậy? Khiến cho mình khó hiểu quá.

– Mình chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, chứ không có ý gì cả.

Khang Luân vẫn nói:

– Cảm ơn bạn quan tâm. Nhưng mình cũng nói thật là mình đang rất là hạnh phúc.

– Chúc mừng bạn!

– Vâng cảm ơn.

– Hạnh phúc trong tầm tay thì nên cố mà giữ. Đừng vì một phút sai lầm mà ân hận về sau.

Mặc dù không hiểu ý của Chim Biển muốn nói đến điều gì, nhưng Khang Luân vẫn nói:

– Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau không ai giống ai cả, Chim Biển ạ.

Cho nên mình cũng xin bạn đừng bận tâm.

– Đã là bạn của nhau thì làm sao không bận tâm được.

Chỉ cần bạn vẫn tâm sự, bầu bạn với mình là được rồi.

– Bạn đang có tâm sự à.

– Có lẽ mình đang rất buồn đó.

– Vậy hãy tâm sự với mình đi.

Khang Luân từ chối:

– À, không! Mình không dám làm phiền bạn như vậy đâu.

Câu nói ấy của Khang Luân đã làm phật lòng bạn. Chim Biển giận hờn nên nói:

– Vậy thì thôi vậy. Chào bạn!

– Vâng, chào! Chúc bạn ngủ ngon!

– Ngủ ngon.

Khang Luân đứng dậy, anh vươn vai một cái. Bà Lại xuất hiện, trên tay bưng ly sữa:

– Cậu uống sữa.

Khang Luân vui vẻ nhận ly sữa từ tay bà Lại:

– Cám ơn dì.

Bà Lại ngập ngừng nói:

Dường như mợ Hai có tâm sự gì đó không vui.

Khang Luân hơi chau mày:

– Sao dì nói thế?

– Tôi thấy mấy lúc gần đây mợ Hai ít cười, ít nói. Thường hay buồn lắm.

Khang Luân vội trấn an:

– Chắc là không việc gì đâu. Dì đừng có lo quá như vậy.

– Tôi thấy cậu nên ít đi chơi và nên quan tâm đến mợ nhiều hơn. Và từng tuổi này, tôi chưa từng thấy nàng dâu nào mà có thể tốt với cha

mẹ chồng như vậy.

Khang Luân nói cho qua chuyện:

– Tôi cũng thấy điều đó. Nhưng phiền một nỗi là cha tôi chỉ thích cô ấy nấu ăn mà thôi.

Bà Lại lại nói tiếp:

– Tôi nói cậu đừng giận, với một người vợ như thế hiếm thấy. Dường như giữa cậu và mẹ có một khoảng cách nào đó, tình cảm vợ chồng không mặn nồng lắm thì phải.

Khang Luân hơi bối rối, nhưng rồi anh vẫn nói:

– Chúng tôi vẫn bình thường. Tình cảm vợ chồng vẫn tốt mà.

Bà Lại xua tay:

Xin cậu đừng giận, có lẽ vì tôi quá thương mẹ nên mới nói vậy thôi.

Khang Luân hiểu được điều này. Đôi lúc anh cũng muốn quan tâm đến cô, nhưng rồi lại thôi:

Thuý Thuý xuất hiện rồi tình cảm chợt quay về, anh đâu còn tâm trí nào nhớ đến Yến Du. Tình cảm anh lại dành cho Chim Biển, tìm anh bây giờ không có chỗ cho Yến Du. Dì có thể ra ngoài được rồi. Tôi làm việc một chút.

Bà Lại lại dặn:

– Cậu nhớ ngủ sớm, đừng nên thức khuya quá mà có hại – Vâng, tôi biết rồi.

Bà Lại đi rồi, còn lại một mình Khang Luân với bao điều trăn trở. Thuý Thuý mang thai, Mộng Cúc từ nước ngoài về. Anh thật sự chưa biết đối mặt làm sao nữa:

Điện thoại lại reo. Thuý Thuý gọi đến.

– Alô. Gì thế em?

– Anh đến với em có được không, em buồn lắm.

Khang Luân xem đồng hồ, anh từ chối:

– Anh không đi được, cha anh đang bệnh mà.

– Thì để cho vợ anh chăm sóc. Anh đến với em một chút thôi.

Khang Luân vẫn từ chối:

– Không được đâu em. Vợ anh mới về bên nhà mà thôi.

Thuý Thuý phụng phịu:

– Vậy còn người làm của anh nữa chi. Họ có thể chăm sóc mà.

Khang Luân than thở:

– Em đừng có như vậy được không? Lúc nào đến được thì anh sẽ đến.

Thuý Thuý giận dỗi:

– Em thấy dường như anh muốn bỏ mặc em với cái thai này của anh chứ gì.

Vậy thì thôi, em tìm bác sĩ đến giải quyết cho anh hài lòng.

Khang Luân kêu lên:

– Ôi! Em đừng có làm vậy. Con nó đâu có tội tình gì.

– Thì đúng là nó không có tội tình gì.

Nhưng cha nó không quan tâm thì để lại làm gì?

– Sao em lại nói thế, anh vẫn lo cho mẹ con em mà.

Thuý Thuý giận dỗi:

– Lo cho mẹ con em ư? Mỗi tháng anh chu cấp tiền là đủ sao? Em cần tiền lẫn tình cảm của anh cơ.

Khang Luân năn nỉ:

– Em đừng làm vậy có được không? Hãy thông cảm cho anh chứ!

Thuý Thuý dọa:

Nếu anh không đến, ngày mai em sẽ tìm đến nhà anh để nói với cha và vợ anh chuyện em sắp có con với anh đó.

Khang Luân phát hoảng lên:.

– Ôi! Em đừng có làm như vậy! Em hãy để cho anh tính lại xem. Thôi nhé!

– Không! Em muốn anh đến với em ngay bây giờ thôi.

Khang Luân thở dài:

– Thôi được, anh sẽ đến. Em đừng có làm bậy nhé!

Bà Lài tất tả chạy lên:

Cậu Hai à! Ông chủ lại trở bệnh. Khang Luân chạy xuống phòng cha mình, thấy ông lại quần trong cơn đau. Anh vội gọi điện cho bác sĩ Thanh đến. Bác sĩ quyết định:

– Phải đưa ông chủ đến bệnh viện mà thôi.

Khang Luân và bà Lài lo lắng nhìn nhau. Bác sĩ Thanh nhắc lại:

– Bệnh của ông chủ nặng trở lại, cần phải đưa ngay vào bệnh viện.

Bà Lài vội vã gom tất cả những gì cần thiết đi theo ra xe. Bà lẩm bẩm:

– Phải chi có Yến Du ở nhà thì mọi việc sẽ đơn giản hơn.

Khang Luân nói với bà:

– Dì ở lại nhà, để một mình tôi đi là được rồi.

Mọi người đã đi hết rồi, bà Lại gọi điện báo tin cho Yến Du hay. Cô liền chạy vào bệnh viện:

– Cha không sao chứ?

Khang Luân đang gục đầu bên giường bệnh:

Thấy cô, ông Khang Lý mấp máy đôi môi. Con về rồi sao?

Yến Du nói như mếu:

– Con xin lỗi cha. Con ...

Ông cười nhẹ:

– Con có lỗi gì đâu. Do cha không được khỏe đó thôi.

Yến Du nói với Khang Luân:

– Anh có thể về được rồi, để em ở lại chăm sóc cho cha.

Khang Luân từ chối:

– Làm sao mà về được, trong khi sức khỏe của cha còn yếu lắm.

Yến Du kéo mền đắp cho ông. Cô hỏi một cách nhẹ nhàng:

– Cha có muốn ăn uống gì thêm không? Con cho cha ăn cháo nhé.

Ông Ly lắc đầu:

– Cha cần ngủ thôi.

Yến Du với tay tắt bớt đèn, cô ân cần nói với ông:

– Vậy thì cha ngủ đi, có gì thì gọi con nhé. Con ngồi gần đây thôi.

Ông nhẹ gật đầu rồi dần đi vào giấc ngủ. Cô nói với Khang Luân, tuy không còn ngọt ngào như lúc ông Lý còn tỉnh:

– Anh có thể về được rồi.

– Yên Du à! Tôi ...

Yên Du mím môi:

Nếu như anh muốn ở lại đây thì tôi về vậy.

Khang Luân nhăn mặt:

– Thôi được, vậy thì tôi về. Cô nhớ cẩn thận đó. Tôi biết mình phải làm gì rồi.

Đôi lúc nghĩ lại Yên Du cảm thấy mình thật sự là điên rồ. Và cô chẳng hiểu mình làm như vậy là để làm gì nữa. Mỗi lần tính chuyện ra đi, nhìn thấy ông chủ là cô thôi không nghĩ đến đi nữa. Đã trót như vậy rồi thì hãy cố mà đi hết đoạn đường. Dầu gì thì cũng đã lỡ làng hết rồi. Hãy để tự nhiên, cái gì đến ắt nó sẽ đến, không cần phải suy nghĩ làm gì cho mệt trí.

Khang Luân quay về nhà, thấy Yên Du nằm ngu ngoài ghế xa-lông. Anh đứng lặng nhìn cô giây lát rồi mới đánh thức cô dậy.

– Dậy đi Yên Du!

Yên Du mở mắt, cô hơi gắt:

– Tôi ngủ ở đây mà anh vẫn còn thấy bức sao?

Chẳng hiểu sao hôm nay, anh không to tiếng với cô. Mà anh nói thật nhẹ nhàng:

– Cô lên giường ngủ đi. Tôi sẽ ngủ ở đây.

Yến Du ngồi dậy, cô lắc đầu:

– Làm như vậy sao được. Tôi là kẻ ăn người ở đâu thể ngủ nệm êm chăn ấm được. Anh cứ ngủ trên giường đi.

Khang Luân lại nói:

– Tôi là đàn ông ngủ đâu cũng được. Cô cứ lên giường mà ngủ.

Yến Du vẫn từ chối:

– Cám ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi ngủ ở đây, dù sao cũng quen rồi.

Khang Luân nói như năn nỉ:

– Cô đừng có bướng nữa được không? Xin hãy nghe tôi một lần.

Yến Du chế giễu:

– Anh hôm nay sao vậy? Đâu cần phải tốt với tôi như vậy chứ.

Khang Luân nhìn cô:

– Dù sao tôi cũng phải biết cám ơn cô Yến Du ạ.

Yến Du xua tay:

– Không cần anh phải như vậy. Chuyện này rồi cũng phải kết thúc thôi mà.

Khang Luân giật mình:

– Cô nói vậy là sao?

Yến Du mím môi, cô nói một cách lưu loát:

– Thì anh cũng thấy rồi đó. Tôi vì thương người mà đã giúp anh như vậy. Tôi bị bó buộc bởi câu gái đã có chồng nên giữ gìn tai tiếng. Còn anh thì sao đã có vợ mà đi sớm về khuya như vậy có tốt không?

– Tôi ...

– Anh không cần phải giải thích và tôi cũng không có quyền gì mà trối buộc anh. Nhưng mà anh ra ngoài làm những việc gì, các bạn tôi đều thấy. Tội nó rất bức cho tôi. Anh có hiểu không?

Bấy lâu nay Khang Luân chưa hề nghĩ đến chuyện ấy xã hội ai cũng biết mình và Yến Du là vợ chồng chính thức. Còn mình thì đâu có nghĩ thế, cho nên cứ mặc tình quan hệ rộng rãi với các cô gái bên ngoài. Rồi lại còn có con riêng với Thuý Thuý nữa. Trời ơi! Mình đã làm gì như thế.

– Tôi ...tôi xin lỗi Yến Du ạ.

Yến Du cười nhạt:

– Anh đâu có lỗi gì mà xin. Tôi chỉ muốn nhắc anh thế mà thôi. Tôi không muốn anh bị người ta lợi dụng. Vung tiền qua cửa sổ như thế, một ngày nào đó anh sẽ khánh kiệt, có hối hận cũng không kịp đâu:

Những lời nói của cô khiến cho anh phải giật mình. Khang Luân không dám nhìn thẳng vào mặt cô, anh đứng tựa nơi cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài:

– Đúng là tôi đã sai rồi. Nhưng xin hãy hiểu cho tôi. Tại sao tôi phải ra ngoài như vậy? Cô có hiểu cho tôi không?

– Hiểu chứ! Tôi hiểu anh rất rõ nữa là khác nhưng tôi phải làm sao đây chứ.

Yến Du lắc đầu:

– Anh giận tôi à? Xin lỗi, tôi sẽ không xen vào chuyện của anh nữa đâu.

Thôi, ngủ đi!

Khang Luân vẫn đứng im tại chỗ anh lại nhìn cô đăm đăm:

– Tôi không có giận cô. Nhưng tôi chỉ muốn cô hiểu giùm tôi mà thôi.

Yến Du lại ngồi dậy. Cô bật thành tiếng nói mà cô biết mình không nên nói:

– Có phải anh muốn ly dị để được tự do không? Được thôi, tôi sẽ ký. Vậy anh mau viết đơn đi, không có gì làm anh phải ngại cả.

Khang Luân giật mình, anh hốt hoảng kêu lên:

– Cô cô vừa nói gì thế? Tại sao phải ly dị?

Yến Du bình tĩnh lại, cô nói:

– Chỉ có thể mới mong giải thoát được mọi bế tắc, anh không thấy như vậy à?

Khang Luân từ chối:

– Không! Tôi không thể làm như vậy được. Cô có hiểu không?

– Tại sao không được? Chúng ta chỉ hợp đồng cưới nhau thôi mà. Có gì phải lo đâu.

– Yến Du ...tôi ...

Yến Du cười nhạt:

– Anh không có gì phải lo cho tôi cả. Tôi vừa được tuyển chọn làm phóng viên của tờ báo Kinh tế. Tôi không thất nghiệp đâu mà anh lo.

Khang Luân lắc đầu:

– Tôi không có ý đó. Tôi chỉ muốn cô đừng ly dị mà thôi.

Yến Du ngẩng đầu lên nhìn anh:

– Sao thế? Tôi thấy làm như vậy sẽ tốt. Nhân mặt, Khang Luân giải bày:

– Cô hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi chỉ muốn vì cha anh phải không.

Khang Luân chột thở dài:

– Đó chỉ là một phần mà thôi.

– Còn lý do khác sao?

Từ từ rồi cô sẽ hiểu thôi mà Yến Du. Yến Du cay đắng hỏi:

– Hay là anh muốn tôi ở lại đây, để sau này làm vú nuôi cho con của anh vậy?

– Sao cô lúc nào cũng có ý nghĩ ác với tôi như vậy.

Yến Du nói khích:

– Nếu vậy thì anh cứ tự mình nói ra đi. Lúc này chưa phải là lúc để tôi nói.

Cô có hiểu không?

Yến Du lại nằm xuống:

– Vậy thì tùy anh. Tôi buồn ngủ lắm rồi.

Khang Luân vẫn đứng đó. Anh đốt thuốc liên tục. Yến Du đành phải nói:

– Bộ anh muốn đốt cho nám phổi của anh hay sao vậy?

– Buồn người ta hay hút thuốc để mà giải khuây.

Yến Du mai mĩa:

– Anh mà cũng biết buồn nữa sao? Buồn anh có thể ra ngoài tìm bạn để giải khuây mà.

– Cô đừng có mai mĩa tôi như vậy có được không?

– Tôi nói sai à?

– Cô không chịu hiểu tôi gì cả.

Yến Du cười buồn:

– Tại sao tôi phải hiểu anh chứ? Tôi thấy anh nên cố mà tìm cho mình một người vợ chính thức, đảm đang, am hiểu về công việc làm của anh hơn, để cô ấy hỗ trợ cho anh phát triển ngành rượu của anh thì hơn.

Khang Luân nhìn cô:

– Sao cô lại khuyên tôi như thế?

– Anh không thấy ngoài thị trường bây giờ ngành rượu của anh đang có sức cạnh tranh lớn hay sao?

– Cô cũng có hứng thú xem xét về việc này à?

Yến Du chối:

– Làm gì có. Tôi chỉ xem qua báo, đài nắm thông tin mà thôi.

Khang Luân nghi ngờ nhìn cô:

– Có phải cô cũng rất rành về những công thức chế biến rượu không?

Yến Du lắc đầu quầy quậy:

– Không, không! Tôi làm gì mà biết chứ.

– Tôi chỉ học qua lớp phóng viên mà thôi. Khang Luân cảm thấy hối tiếc vô cùng.

Tại sao trước đây mình lại chịu làm hợp đồng đám cưới với cô ấy làm gì?

Thà mình cứ kết hôn mà không có điều kiện.

– Cô đừng nhắc đến chuyện ly dị được không? Tôi không muốn.

Yến Du chau mày:

– Anh nói vậy là ý gì chứ? Tại sao tôi phải ở lại đây. Anh có thấy làm vậy là tội cho tôi không?

Khang Luân đành nói:

– Tôi sẽ chấp nhận cho cô đi làm phóng viên. Cô có thể tự do muốn làm gì thì làm được không?

Yến Du cười chua chát:

– Anh làm như vậy để làm gì kia chứ. Tôi chỉ muốn giúp anh có lối thoát mà thôi.

– Anh có hiểu không?

Khang Luân có thể đọc được ý nghĩ trong đôi mắt của cô. Anh đâu phải là thằng khờ. Nhưng trong lúc này anh chưa thể ly dị với cô được.

– Cho tôi một thời gian nữa đi Yến Du ạ.

Nói gì cũng vô ích. Cô kéo mền tuôn lên cả đầu. Cố đi vào giấc ngủ. Nhưng lạ thay, cô không tài nào chợp mắt được. Vậy là hai người thức trắng đêm.

Hoa trình nữ của anh

Chương 5

Buổi tối, Khang Luân cảm thấy buồn. Anh mở máy để tâm sự cùng Chim Biển.

– Chào Chim Biển!

– Chào anh. Sao rồi, những mẫu rượu ấy có giúp gì được cho anh không vậy?

Khang Luân vui vẻ thông báo:

– Rất là tốt. Tôi thành thật cảm ơn bạn!

– Sao khách sáo vậy. Chúng ta là bạn của nhau mà.

– Đành là thế. Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn bạn đấy. Bạn đã giúp tôi vượt qua khó khăn.

Chim Biển nói với anh:

– Hôm nay tôi sẽ tặng anh thêm vài mẫu rượu mới nữa nhé.

– Nếu vậy thì tốt quá.

Chim Biển gửi qua máy hàng loạt mẫu rượu mới. Mẫu rượu hình chiếc xuồng ba lá, rồi tháp, mẫu rượu hình hai trái tim yêu nhân ngày lễ Tình nhân.

Khang Luân mừng rỡ anh không biết nói gì ngoài hai tiếng cảm ơn:

– Tôi chân thành cảm ơn bạn. Chúng ta có thể gặp nhau. Để mình tiện việc trả ơn không?

Điều đó không thành vấn đề đâu. Tôi chỉ mong anh luôn thành công mà thôi.

Hãy cố lên!

Nhưng mà tôi cảm thấy ái ngại lắm. Tôi muốn gặp bạn dù chỉ một lần thôi cũng được.

– Tất nhiên là sẽ được, nhưng không phải là bây giờ.

– Thật tình thì tôi rất muốn gặp bạn.

– Chúng ta gặp nhau thế này là cũng đủ vui rồi.

– Mặc dù vậy. Nhưng tôi rất muốn gặp bạn đó.

– Hãy chờ đi!

Chim Biển đột ngột tắt máy. Khang Luân thẫn thờ nhìn lên màn vi tính. Anh chẳng hiểu tại sao Chim Biển lại có thái độ luôn muốn giúp anh mà lại giấu mặt như thế?

Những mẫu rượu mới này anh nhất định sẽ thành công. Anh không thể phụ lòng Chim Biển đã giúp anh. Ước gì Chim Biển là một cô gái đẹp. Đoan trang thủy mị, hiền lành như một cô tiên.

– Cậu à! Có khách?

– Ai vậy dì?

Bà Lại đáp:

– Là một cô gái rất đẹp.

Khang Luân giật mình:

– Một cô gái đẹp ư? Chẳng lẽ ...

– Cô ấy đến cũng lâu rồi. Nhưng dường như đang rất giận cậu.

Là Thuý Thuý. Thoáng nghĩ qua đầu như thế. Khang Luân đi nhanh xuống phòng khách. Thấy cô, anh hỏi:

– Sao em lại đến đây?

Thuý Thuý hất mặt:

– Không tìm đến thì làm sao em biết rõ lý do anh không đến tìm em.

Khang Luân xuống nước nhỏ:

– Đây không phải là chỗ chúng ta nói chuyện. Tội mình ra quán uống

nước rồi nói.

Thuý Thuý lắc đầu từ chối:

– Không, em muốn nói chuyện tại đây. Việc gì anh phải sợ thế?

Nhăn mặt, Khang Luân năn nỉ:

– Chuyện của tụi mình không thể giải quyết ở đây được đâu.

– Em nói được là được.

Bà Lại thấy tình hình căng thẳng nên khuyên ngăn:

– Thật tình thì ông chủ của tôi đang bị đau nặng. Xin cô vui lòng ra ngoài nói chuyện.

Khang Luân tiếp lời bà:

– Dì ấy nói đúng. Cha anh đang mệt đấy. Nơi này không thích hợp để mình nói chuyện đâu.

Thuý Thuý vẫn bướng:

– Nhưng em lại muốn giải quyết tại đây mà thôi.

Khang Luân vẫn dịu giọng:

– Anh đã nói rồi, chuyện tụi mình ra quán anh tính cho.

– Anh sợ gì chứ?

– Lý do anh đã nói rồi.

– Cô lắc đầu:

– Không chính đáng ...

Khang Luân tròn mắt nhìn cô:

– Sao em lại nói vậy, chẳng lẽ anh đem cha mình ra để làm trò đùa.

Thuý Thuý vẫn ngồi một chỗ:

– Anh viện đủ mọi lý do để mà gạt em. Em không thể chấp nhận.

– Anh không có gạt em. Anh chỉ nói thật mà thôi.

Thuý Thuý to tiếng:

– Vậy một tuần nay anh ở đâu và làm gì?

Khang Luân ngập ngừng:

– Thì anh còn phải làm việc. Rồi còn phải chăm sóc cha anh nữa.

– Chẳng phải anh nói vợ của anh chu đáo lắm mà.

Khang Luân gãi đầu khó xử:

– Cô ấy dù có giỏi đi nữa thì anh cũng đâu thể bỏ mặc cha mình.

Thuý Thuý cười nhạt:

– Anh đúng là người con có hiếu đó. Nhưng mẹ con tôi cũng cần có tiền để mà sinh sống.

Khang Luân dõ dành:

– Được rồi, em về đi. Anh sẽ đến đó ngay.

Thuý Thuý cao giọng:

– Tôi không tin anh nữa. Anh mau đưa tôi một số tiền để tôi đi.

Khang Luân lắc đầu:

– Bây giờ anh chưa có tiền. Em cứ về đi rồi anh liệu.

Thuý Thuý bướng bỉnh nói:

– Em không thể tin anh nữa đâu. Em chờ anh đưa tiền rồi em mới đi.

Bà Lại đánh tiếng:

– Cô cần bao nhiêu?

Thuý Thuý nhìn bà Lại, hất mặt:

– Bà là ai mà dám xen vào chuyện của chủ vậy?

Bà Lại cảm thấy ăm ức:

– Tôi ... tôi ...

Khang Luân bảo bà:

– Thôi, dì hãy vào trong lo cho cha tôi ăn đi. Chuyện này dì không hiểu đâu.

Bà Lại hậm hực đi vào. Khang Luân nắm tay Thuý Thuý kéo đứng lên:

– Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện!

– Tôi không đi!

Yến Du đột ngột xuất hiện:

– Cô ấy nói đúng đó. Nên giải quyết tại đây đi. Ở ngoài sẽ không tiện cho cả hai đâu.

Khang Luân giật mình. Sao cô ấy lại về giờ này chứ? Thuý Thuý hất mặt hỏi Yến Du:

– Cô là ai mà dám xen vào chuyện của chúng tôi?

– Chuyện của chúng tôi ư? Cô có biết tôi là ai không?

Thuý Thuý mân mê mấy ngón tay nhọn của mình. Nói mà không nhìn

lên:

– Là con sen chứ còn gì?

– Cô ...

Khang Luân bảo:

– Cô ấy là vợ của tôi đó.

Bây giờ Thuý Thuý mới ngẩng đầu lên mà nhìn. Cô trề môi:

– Vợ của một giám đốc nổi tiếng mà như thế này đây sao?

Yến Du vẫn thản nhiên:

– Tôi ăn mặc thế này có gì xấu đâu. Đồng tiền chồng tôi làm ra rất là khó nhọc, tôi không muốn phung phí xa hoa đâu.

Thuý Thuý cười lớn:

– Thật là hiếm thấy đó. Anh có phước mới vợ được một cô gái quê không biết xài tiền.

Khang Luân nhăn nhó:

– Sao cô lại có thể nói như vậy.

Yến Du cười nhẹ:

– Cô ấy nói đúng lắm. Tôi thấy anh không nên giận làm gì. Này, mục đích hôm nay cô đến đây là để làm gì?

– Đòi nợ.

Yến Du lặp lại:

– Đòi nợ hay là tổng tiền?

– Đều giống nhau thôi.

Yến Du nhìn Khang Luân rồi nói:

Cha đang đau nặng, không được chứng kiến cảnh này đâu. Anh mau đưa cô ấy đi đi.

Khang Luân thật sự bối rối, anh không biết phải làm sao? Thì Thuý Thuý lại nói:

– Em muốn vào công ty của anh để có một việc làm ổn định.

Khang Luân không cần suy nghĩ, anh phản đối thẳng thừng:

– Không được! Công ty đâu cần tuyển thêm người nữa. Vả lại ...

Thuý Thuý cắt ngang lời anh:

– Có phải anh sợ hơi men rượu làm ảnh hưởng đến con sau này không? Anh đừng lo, em chỉ làm ở văn phòng với anh thôi.

– Đưa con ư? Cô ấy đã có con với Khang Luân. Yến Du ném cho anh cái nhìn lạnh lùng rồi bỏ lên lầu. Khang Luân đột ngột thay đổi nét mặt. Anh nói với Thuý Thuý:

– Cô về được rồi đó.

– Cô mai mĩ với anh:

– Anh sợ vợ đến như vậy sao?

Khang Luân lắc đầu:

– Tôi bắt đầu sợ cô thì có.

– Anh sợ em ư?

– Đúng vậy.

Thuý Thuý làm như sắp khóc:

– Em có gì làm anh phải sợ chứ. Đó chẳng qua em chỉ muốn bảo vệ con em mà thôi.

Khang Luân giận quát lên:

– Thôi đủ rồi!

– Anh đưa cho cô một số tiền lớn rồi nói thẳng:

– Bấy nhiêu cũng đủ để cô tiêu xài đến lúc sinh con rồi đó.

Cầm lấy nhanh xấp tiền cho vào túi xách, Thuý Thuý đứng lên:

– Đưa trước thì hay quá rồi.

Nhón chân lên hôn anh một cái, Thuý Thuý tươi tắn nét mặt:

– Bai ...

Khang Luân ngồi phịch xuống ghế. Anh ôm đầu khi chợt hiểu ra Thuý Thuý đã đưa anh vào bẫy ư?

Yến Du quay trở ra.

– Cô ấy về rồi sao?

Khang Luân cảm thấy môi mình khô đắng. Anh không ngược nhìn lên mà chỉ nói:

– Cô ấy đi rồi.

– Có con với người ta thì anh cần phải có trách nhiệm.

Khang Luân rên rỉ:

– Cô ấy thật quá đáng, cứ đến đòi tiền tôi mãi.

– Thế anh định giải quyết thế nào?

Anh lắc đầu:

– Tôi chưa biết mình phải làm gì nữa.

– Cha tôi làm sao mà chấp nhận Thuý Thuý được.

Yến Du ngồi xuống đối diện với anh, cô cố giữ lời thật bình tĩnh:

– Anh tạo ra thì anh phải có trách nhiệm.

– Cha anh đang rất cần đứa cháu nội. Anh chẳng phải đã làm theo ý của ông ấy rồi sao?

Khang Luân vẫn từ chối:

Mặc dù là thế. Nhưng tôi vẫn không thể làm như thế được. Tôi không muốn cô rời bỏ chỗ này.

Yến Du đứng phắt lên:

– Anh thật là ích kỷ đó.

– Yến Du tôi.

Trong lúc tức giận, cô không kiềm chế được nên nói.

– Anh có hiểu cho cảm nhận của tôi hay không? Anh bắt tôi phải chứng kiến cảnh này mãi hay sao?

– Tôi ...tôi vẫn chưa thể dứt khoát được điều gì.

Điều quan trọng là anh nên tìm cô ấy đem về đây. Chăm sóc người ta cho cẩn thận.

– Tôi không thể làm điều đó được.

– Tại sao?

– Tôi ...

Yến Du bỏ đi. Cô thật sự buồn vô cùng.

– Cô không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Mọi chuyện rồi sẽ ra sao chứ?

Buổi sáng, Khang Luân vừa cho xe dừng lại cửa công ty, thì đã thấy Thuý Thuý đứng ở đó. Anh bước xuống xe:

– Em đến làm gì vậy Thuý Thuý?

Thuý Thuý thấy anh thì chạy nhào đến ôm cánh tay anh:

– Em chờ anh lâu lắm rồi đó.

– Chờ anh ư? Có việc gì mà em phải đến đây thế?

Thuý Thuý phụng phịu:

– Một tuần rồi mà anh không đến thăm em. Em nhớ anh lắm.

– Khang Luân lộ vẻ bối rối?

– Em à! Máy hôm nay anh bận lắm. Công việc dồn dập mãi.

– Thế là anh quên mất mẹ con em luôn sao?

– Làm sao mà anh quên được. Nhưng em cũng cần phải thông cảm cho anh chứ?

Thuý Thuý chu môi. Cô vẫn ôm cánh tay anh thật chặt:

– Em muốn vào công ty làm việc với anh cơ.

– Như vậy làm sao mà được. Anh không có thời gian lo cho em.

Thuý Thuý vẫn bướng:

– Em không cần anh lo cho em đâu. Em sẽ tự lo cho mình được.

Khang Luân dỗ dành:

– Ngoan đi em. Đừng làm cho anh phải chi phối trong công việc.

Thuý Thuý vẫn mè nheo:

– Em ở đó một mình buồn lắm. Em không chịu nổi đâu:

Khang Luân sợ mọi người nhìn thấy cảnh lôi thôi, cho nên anh đành phải đưa cô vào công ty.

– Được rồi, vào đi em!

Thuý Thuý cười thật tươi:

– Em xách cặp cho anh.

Khang Luân từ chối:

– Em không nên xách nặng. Để anh xách cho!

Thuý Thuý trầm trồ:

– Công ty của anh lớn ghê đó, lại thoáng mát nữa.

Hai người vào đến phòng. Mọi người trở mắt ngạc nhiên nhìn hai người:

– Trời đất! Đâu phải là cô Yến Du. Cô này là ai?

– Bồ nhí.

– Không đâu! Bồ nhí ai lại đưa vào đây.

– Sao không được. Cô ta cứ mè nheo đòi mãi, buộc lòng giám đốc phải chiều theo mà thôi.

Nghe những câu ấy, Khang Luân quay mặt lại nhìn mọi người. Tất cả đều im lặng:

Thuý Thuý nhìn quanh. Cô nghĩ bụng, công ty đang ăn nên làm ra phải chi mình thật sự là vợ của anh ấy thì.

– Em ngồi xuống đây đi. Em uống nước nhé.

Thuý Thuý làm ra vẻ dễ dãi:

– Anh cứ làm việc của mình đi. Mặc kệ em đi!

– Vậy em ngồi chơi nhé. Anh phải lên phòng họp.

Thuý Thuý đứng lên:

– Vâng, anh cứ đi đi!

Khang Luân đi rồi, Thuý Thuý mon men theo hành lang, cô đi dọc xuống xưởng pha chế rượu. Mọi người bận bịu làm việc, không ai để ý đến cô cả. Mùi thơm của men rượu bốc lên, Thuý Thuý tò mò bước lại gần hơn. Một người đứng cạnh ngăn lại:

– Này, không được vào đó!

– Người yêu của giám đốc đó, cậu dám ngăn sao?

– Làm sao mà không dám chứ? Trách nhiệm là ở tôi mà. Nếu có chuyện gì xảy ra tôi làm sao mà gánh nổi.

Mọi người xôn xao.

– Anh ấy nói đúng rồi.

Thuý Thuý mím môi nhìn anh ta, rồi cô quay phắt đi. Có người dọa anh ta:

– Người đẹp giận rồi, cậu sẽ nhận hậu quả đó.

– Sợ gì chứ? Cùng lắm là đuổi việc thì thôi chứ đền thì tôi sẽ không đền nổi đâu.

Mọi người cười ồ đuổi theo sau lưng cô, có người nói:

– Chị ta làm sao sánh kịp Yến Du bà chủ của mình chứ.

– Đúng rồi đó! Ông ọ thấy ghét!

Thuý Thuý trở lại văn phòng, cô lật mấy tờ báo ra xem. Xem chán, cô tò mò mở xấp hồ sơ để trên bàn ra đọc.

– Mẫu rượu ư? Ôi! Nhiều đến thế này sao? Anh ấy thiết kế ra các loại mẫu rượu này sao?

– Có tiếng chân người đi đến gần, Thuý Thuý xếp lại, cô ngồi trở xuống ghế cạnh đó.

Khang Luân xuất hiện:

– Về thôi em.

Thuý Thuý ngơ ngác:

– Sao lại về giờ này hả anh?

Khang Luân bảo:

– Anh có cuộc họp ngay bây giờ.

Thuý Thuý nói nhanh:

– Em rất hứng thú vào đây làm. Anh có thể sắp xếp cho em một công việc không.

– Được rồi, để họp về rồi anh sẽ tính. Bây giờ anh đưa em về.

Thuý Thuý đành phải theo anh ra về, mắt cô còn dán vào tập hồ sơ để trên bàn:

– Anh hứa thì phải nhớ đó nha? Em muốn đi làm lắm.

– Được rồi, em ngoan ngoãn là anh sẽ chiều em tất cả.

Thuý Thuý nhoẻn miệng cười với anh một cách tình tứ:

– Con ơi! Mẹ con mình sắp được gần cha rồi?

Khang Luân cảm thấy lo lắng. Chẳng biết anh quyết định như vậy là đúng hay sai nữa. Anh biết rồi đây Yến Du sẽ giận anh lắm. Cô ấy đã cố hết sức để giúp đỡ mình. Còn Chim Biển nữa, cô ấy là ai, tại sao cũng tự nguyện giúp mình? Những người ấy là ân nhân của mình, làm thế nào để trả ơn cho họ đây.

Khang Luân mãi suy nghĩ mà xe trở qua khỏi cổng khách sạn, Thuý Thuý phải nhắc anh:

– Sao anh cho xe chạy qua cổng rồi. Anh đang suy nghĩ gì thế?

Khang Luân bối rối:

– Ờ không, anh quên mất! Em vào đi, anh phải đi họp kéo muộn.

Thuý Thuý bịn rịn:

– Vậy mai em vào làm việc nhé.

Khang Luân biết có từ chối thì cũng không xong, nên nói:

– Được rồi, để đó rồi anh sẽ sắp xếp. Em vào nghỉ đi.

Thuý Thuý vẫy vẫy tay chào anh rồi quay vào trong. Đạp chờ sẵn anh ôm chầm lấy cô:

– Em yêu ...

Thuý Thuý kêu lên:

– Ôi! Anh làm em hết cả hồn.

Đạp hôn thật mạnh vào má cô:

– Em giỏi ghê.

Thuý Thuý khoe:

– Em chuẩn bị có việc làm rồi. Anh thấy em có tài không?

Đạt nheo nheo mắt nhìn cô:

– Được gần anh ta, em tha hồ mà hốt bạc.

– Hừ! Anh tưởng là dễ ăn lắm. Còn cái thai anh tính làm sao? Nó phải ngày một lớn chứ.

Đạt ngẫm nghĩ:

– Hay là em báo tin là sảy thai đi. Mọi chuyện sẽ được êm xuôi, Thuý Thuý phản ứng mạnh:

– Ôi! Làm như vậy sao được. Nếu như vậy không khác nào mình đi vào ngõ cụt. Nếu không có cái thai làm bảo bối thì liệu anh ta có nể em không đây?

Đạt gật gật đầu:

– Em nói cũng phải. Nhưng bây giờ anh đói lắm. Em cho anh ăn đi.

Thuý Thuý phàn nàn:

– Anh chỉ ăn thôi hà.

Đạt cười khì khì:

– Có thực với việc được đạo mà em.

Thuý Thuý đành phải chiều theo anh ta. Vì cô cũng thấy đói không kém gì anh ấy đâu.

Một tuần sau vào ngày chủ nhật. Đạt nắm tay kéo Thuý Thuý đi theo mình vào một quán nước sang trọng. Thuý Thuý nhăn nhó:

– Sao anh lại đưa em vào đây?

Đạt cười hềnh hếch:

– Thì có chuyện anh mới đưa em vào.

– Vào đi em.

Thuý Thuý bước theo anh:

– Anh đã đến đây nhiều lần lắm phải không?

Đạt gật đầu không một chút do dự:

– Đúng vậy.

– Anh ...

Đạt lại cười hì hì:

– Em đừng có hiểu lầm. Chủ quán này là em của bà chị anh.

– Thuý Thuý nguýt anh?

– Nói gì khó nghe như vậy?

Đạt chưa kịp phân bua thì cô chủ nhỏ bước ra:

– Anh Đạt?

Đạt cười hềnh hếch:

– Ủ! Chào em:

Đây là bà xã của anh đó Liên.

Liên gật đầu:

– Em chào chị.

Thuý Thuý nhìn Liên chăm chăm:

– Cô là chủ quán nước này sao.

Liên cười thân thiện:

– Vâng ạ.

Thuý Thuý gật đầu:

– Quán sang ghê anh nhỉ?

– Thì vậy khách mới đông, em không thấy à?

Liên hỏi hai người – Anh chị uống gì?

Đạt hỏi cô:

– Em uống gì Thuý?

Thuý Thuý suy nghĩ một lát rồi mới nói:

– Cam tươi.

Đạt giơ hai ngón tay:

– Hai cam tươi.

Liên nhìn anh cười chế giễu:

– Xem ra anh cũng chiều theo bà xã ghê nhỉ?

– Trời! Vợ không chiều thì biết chiều ai đây chứ.

– Cả ba cùng cười:

Mộng Cúc xuất hiện. Cô ăn mặc một cách sang trọng.

Tiếng nói vang vang:

– Đạt đến rồi hả em?

Đạt đứng vội lên, Mộng Cúc đưa tay ra hiệu:

– Em cứ ngồi đó.

Đạt giới thiệu:

– Đây là Thuý Thuý vợ em. Còn đây là bà chị mà anh thường nhắc em đó.

Thuý Thuý gật đầu chào:

– Em chào chị:

Mộng Cúc cười thân mật:

Hân hạnh được biết em. Làm nước uống đi Liên.

Rồi quay sang Thuý Thuý, cô hỏi chuyện:

– Em đã có việc làm chưa?

Thuý Thuý cười cười:

– Dạ, em chỉ mới xin vào làm ở công ty rượu bia Hương Việt.

Mộng Cúc sáng mắt, cô hỏi:

– Em được nhận vào đó làm sao? Em làm ở khâu nào.

Thuý Thuý đỏ mặt:

– Em ... em chỉ mới xin vào làm thôi, chưa biết sẽ làm được việc gì.

Mộng Cúc nhìn Thuý Thuý hỏi thăm dò.

Cô gợi ý xa xôi:

– Dường như em có mộng làm giàu thì phải, đúng không em?

Thuý Thuý gật đầu:

– Làm giàu ai mà chẳng ham hả chị nhưng chưa gặp thời mà thôi.

Mộng Cúc bảo cô:

– Nếu em muốn làm giàu nhanh chóng thì chị chỉ cách cho.

Thuý Thuý mỉm cười:

– Chị lại đùa với em rồi.

– Chị không đùa đâu mà, đó là sự thật.. Nếu em có thành ý thì chị sẽ chỉ cách cho. Đạt vỗ đùi đánh bốp:

Xin chị giúp cho, Thuý Thuý thông minh lắm nhất định sẽ làm tốt việc chị giao.

Mộng Cúc lại hỏi Thuý Thuý:

– Em có hứng thú không?

Thuý Thuý ngần ngại:

– Em chỉ sợ mình không đủ khả năng nhận việc chị giao mà thôi.

Mộng Cúc lại hỏi:

– Chị nghe nói em đang là người tình hờ của Khang Luân, đúng không?

Thuý Thuý đành phải thú nhận:

– Tụi em bí quá nên làm liều mà thôi. Em sợ

Mộng Cúc phá lên cười:

– Em khỏi cần phải sợ gì cả! Có chị đứng sau lưng làm hậu thuẫn, em đừng sợ.

Thuý Thuý ngập ngừng:

– Nhưng em phải làm gì chứ.

Mộng Cúc tỏ ý bí mật:

– Em cứ làm ở đó đi. Hãy làm sao lấy được lòng tin của anh ta, sau này em sẽ được thuận lợi.

Thuý Thuý băn khoăn:

– Liệu anh ấy có chịu tin em hay không?

– Em sợ biết được, anh ấy sẽ không chu cấp cho em nữa. Đến lúc ấy em phải làm sao?

Mộng Cúc vỗ vai cô một cách thân mật.

– Em lo gì chứ, có chị và Đạt lúc nào cũng bên cạnh em mà.

Thuý Thuý nhìn Đạt, Đạt gật đầu:

– Chị Cúc nói phải đó, em không cần phải suy nghĩ nhiều đâu.

Thuý Thuý gật đầu:

– Vâng. Em sẽ làm theo ý của chị. Nhưng sau này có chuyện gì chị và anh Đạt không bỏ em thật chứ?

Mộng Cúc cười lớn:

– Em không cần phải lo lắng vậy đâu. Chúng ta bây giờ cùng một phe rồi mà, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Thuý Thuý cảm thấy an tâm hơn:

– Anh ấy hiện tại rất tin tưởng ở em. Cho nên mới chấp nhận cho em vào công ty để làm.

Đạt cũng nói vào:

– Em cố gắng tạo niềm tin nơi anh ta, để anh ta tin mà giao nhiệm vụ quan trọng cho em.

Thái Tài xuất hiện. Mộng Cúc giới thiệu với Thuý Thuý:

– Đây là anh Thái Tài chồng chị, anh sang ngồi ghế giám đốc của công ty rượu Ngôi Sao Mới.

Thuý Thuý trở mắt nhìn anh ta. Anh ta cũng đang nhìn cô:

– Chào em.

Thuý Thuý cảm thấy sợ sợ con người này.

– Chào anh.

Thái Tài cười vui vẻ:

– Anh nghe Đạt nói về em rất nhiều.

Hôm nay anh em mình mới có dịp gặp nhau.

Thuý Thuý bót căng thẳng, cô nói một câu.

– Được gặp anh Tài đó là hân hạnh của em.

Thái Tài nhìn cô hỏi tiếp:

– Em là nhân tình của Khang Luân có đúng vậy không?

Thuý Thuý hơi cúi đầu trốn tránh cái nhìn của anh:

– Dạ, chúng em quen nhau lâu lắm rồi.

– Và đang chuẩn bị có con với nhau.

Thấy cô ngần ngại, Đạt xen vào:

– Dạ, đây là kế hoạch của tụi em để moi tiền anh ta.

– Thế hàng tháng anh ta chu cấp cho em là bao nhiêu?

Thuý Thuý ngẩng đầu lên, rồi đáp:

– Dạ, vài ba triệu?

– Vài ba là bao nhiêu?

Thuý Thuý đáp lý nhí:

– Dạ có khi ba triệu, có khi bốn triệu đó anh:

Thái Tài suy nghĩ một chút rồi nói:

– Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ trả cho em thêm hai triệu mỗi tháng, em thấy thế nào?

Thuý Thuý lắc đầu từ chối:.

– Không, em không thể nhận.

– Tại sao?

– Em đâu có làm gì cho anh để mà lãnh lương chứ.

Thái Tài cười:

– Có chứ, tại em chưa biết đó thôi. Khi nào hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ tăng lên gấp đôi.

Thuý Thuý ngơ ngác:

– Là sao em chưa hiểu.

Lần này Mộng Cúc xen vào:

– Em chỉ cần cung cấp cho anh chị công thứ mẫu rượu mới của Khang Luân là được. Thái Tài nói tiếp:

– Em có thể làm bất cứ điều gì khi anh cần là được rồi.

Thuý Thuý giận mình. Làm như vậy là làm hại anh ấy mất rồi. Anh ấy

luôn yêu thương mình kia mà. Làm như vậy là quá nhấn tâm với anh ấy rồi. Điều bất nhân, bất nghĩa thế này mình làm sao có thể làm được chứ. Biết được ý nghĩ trong đầu cô, nên Đạt nói:

– Em khỏi cần suy nghĩ gì cả. Anh chỉ đây là chỗ dựa vững chắc cho tụi mình sau này đó.

Thuý Thuý nhìn Đạt:

– Nhưng mà chuyện này em thấy nó làm sao vậy?

Đạt khuyên:

– Em nên nhìn thẳng vào sự việc này đi.

– Mai này, Khang Luân biết em có thai giả anh ta sẽ đối xử với em như thế nào?

Thái Tài dọa:.

– Em biết rồi đó. Thằng đàn ông nào cũng thế mà thôi. Biết được người ta gạt mình thì không, bao giờ chịu tha thứ, dù em có nêu lên hàng trăm lý do đi nữa.

Thuý Thuý do dự:

– Nhưng mà em ... em ...

Đạt nóng nảy:

– Có phải em muốn nói là em đã yêu anh ta rồi không?

Thuý Thuý lắc đầu:

– Em không có.

– Vậy thì được rồi.

Mộng Cúc đặt tay lên vai Thuý Thuý cô nói một cách ân cần:

– Theo chị biết thì Đạt là người thương yêu em nhiều nhất đó. Nếu cần sau này anh chị sẽ đứng ra tổ chức đám cưới cho hai em.

Thuý Thuý nhìn Đạt. Đạt gật đầu:

– Em hãy tin anh và anh chị ấy:

Em đừng ngần ngại gì cả. Khang Luân đã có vợ anh ta đâu thể bỏ vợ mà theo em được.

Người nói một câu khiến Thuý Thuý mềm lòng, cô gật đầu:

– Vâng. Em sẽ làm theo lời anh chị dặn.

Đạt ôm cô vào lòng.

– Ôi! Em yêu, em ngoan lắm.

Thuý Thuý đẩy anh ra:

– Đừng mà anh, anh chị cười kìa?

Đạt hôn đánh “chụt” vào má cô:

– Làm gì mà cười. Anh chị ấy có khi còn hơn mình nữa.

Thái Tài vỗ tay ra hiệu. Thức ăn được mang lên:

Hôm nay chúng ta phải no say một bữa nhé.

Đạt cao hứng nói:

– Không say không về!

Thuý Thuý lườm anh:

– Anh đó, thấy rượu là mắt sáng rõ ra hà.

Đạt cười hì hì:

– Hôm nay là ngày vui mà em, cho anh uống say một bữa đi mà.

Thái Tài nói một cách kiêu cách:

– Đạt nói đúng đó em. Hôm nay là lần đầu tiên hợp tác làm ăn thành công mà. Uống một bữa cho đã.

Biết trong lòng Thuý Thuý chưa an tâm, nên Mộng Cúc vỗ vai cô, trấn an:.

– Em cứ an tâm. Nếu chuyện bại lộ thì anh chị sẽ đón em về công ty mình làm.

Đạt hát mặt:

– Em được ưu tiên vậy còn ngần ngại gì chứ? Khang Luân nó không lo cho em được cả đời đâu. Vợ con người ta đề huề rồi.

Thuý Thuý nâng ly rượu lên:

– Vậy thì chúng ta cũng nên uống mừng đi chứ.

Mọi người cùng nâng ly trong tiếng cười vui vẻ:

– Chúc mừng!

Thái Tài cụng ly Thuý Thuý:.

– Chúc em may mắn.

– May mắn nhé.

Thuý Thuý hứa hẹn:

– Vâng, nhất định em sẽ không làm anh chị phiền lòng.

Thái Tài đưa cho Thuý Thuý một cốc tiền rồi nói:

– Em cầm lấy mà tiêu xài.

Thuý Thuý định từ chối nhưng Đạt đã bảo:

– Anh đưa thì lấy đi.

Thuý Thuý cầm lên:

– Được. Em nhất định không làm cho anh phải thất vọng đâu.

Mọi người vui vẻ với nhau. Họ tin rằng qua Thuý Thuý họ sẽ gặt hái được thành công.

Buổi sáng thứ hai, Thuý Thuý xuất hiện một cách rực rỡ. Cô chuẩn bị cho mình rất chu đáo. Trông cô không khác gì một tiểu thư đài các. Khang Luân giật mình hết mấy giây mới nhận ra cô:

– Em đó sao Thuý Thuý?

Thuý Thuý chu môi, phụng phịu:

– Anh làm sao vậy? Bộ ở đây có nhiều cô xinh đẹp ra vào lắm à?

Khang Luân lúng túng:

– À không! Hôm nay em đẹp quá, làm anh nhìn không ra.

Thuý Thuý dẫu môi:

– Anh còn nói nữa! Em mang thai cho anh, em xấu đi nhiều rồi đó.

Khang Luân choàng tay dìu cô vào phòng làm việc:

– Em sẽ làm việc tại đây, không cần phải xuống xưởng.

– Em sẽ làm gì?

– Phụ anh sắp xếp lại giấy tờ. Những mẫu rọu sẽ cho nhập vào máy:

Thuý Thuý cười thật tươi:

– Vậy là đúng sở trường của em rồi.

Khang Luân nhìn cô âu yếm:

– Anh đâu thể phân công em làm việc nặng nhọc chứ?

Thuý Thuý làm ra vẻ lo lắng:

– Liệu vợ anh có biết không?

– Em không nói, anh không nói làm sao cô ta biết được.

Thuý Thuý làm mặt giận:

– Anh bắt mẹ con em phải lén lén lút lút thế này mãi sao?

Khang Luân dỗ dành:

Cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa đi em. Anh sẽ sắp xếp.

Thuý Thuý chu môi cô nói:

– Làm như vậy phiền anh quá. Anh có hối hận gì không?

Khang Luân siết nhẹ tay cô:

– Em hiền lành lắm. Vì vậy mà anh rất yêu em đó.

Thuý Thuý cảm thấy vui mừng khi biết Khang Luân không hề nghi ngờ gì mình cả.

– Em muốn anh mua cho em một căn nhà để khi sinh con có nhà mà ở.

Khang Luân thấy sự đòi hỏi của cô là đúng đắn, nên nói:

– Được rồi. Anh sẽ cố gắng.

Thuý Thuý thấy hôm nay như vậy là đủ lắm rồi. Cô đứng lên:

– Chúng ta bắt đầu làm việc được chưa anh?

Khang Luân bước lại bàn làm việc. Anh đưa cho cô xấp hồ sơ:

– Công việc của em đây. Chọn rồi xếp lại có thứ tự giúp anh.

Thuý Thuý cầm lấy hồ sơ rồi hỏi:

– Đây là gì vậy anh?

– Những mẫu rượu mà anh vừa thiết kế được. Em hãy cho vào máy giúp anh nhé.

Thuý Thuý sốt sắng làm ngay.

– Em sẽ làm nhanh thôi.

Khang Luân bước ra ngoài. Thuý Thuý nhanh tay photo hết tất cả máy công thức ấy cho vào túi xách rồi ngồi lại bàn làm việc.

Một lát sau Yến Du xuất hiện. Vừa bước vào văn phòng cô đã nghe một tiếng quát:

– Cô vào đây có việc gì?

Yến Du ngạc nhiên:

– Cô ...

Thuý Thuý nhìn cô đăm đăm:

– Ít ra cô cũng nên gõ cửa trước khi vào chứ?

Yến Du nghiêm nghị:

– Tôi tìm Khang Luân.

Thuý Thuý hất mặt:

– Anh ấy không có ở đây:

Yến Du chau mày nhìn cô ta:

– Anh ấy không có ở đây mà gặp lại ở đây à?

Thuý Thuý thản nhiên nói:

Vừa đi đó thôi.

– Anh ấy tuyển nhân viên mới khi nào vậy chứ?

– Anh ấy là giám đốc thì muốn tuyển ai chẳng được.

Yến Du ngồi xuống ghế của Khang Luân, nhưng đã bị Thuý Thuý ngăn lại:

– Ê! Chỗ này đâu thể tùy tiện để cô ngồi.

Nhưng Yến Du vẫn ngồi xuống. Cô trừng mắt nhìn Thuý Thuý:

– Sao không được chứ? Cô có biết tôi là ai không?

Thuý Thuý lại nhìn Yến Du một cách tự nhiên:

– Dù cô là ai cũng thế, không được ngồi ở chỗ này.

Nhượng mày, Yến Du nói khích:

– Nếu tôi vẫn ngồi ở đây thì sao?

– Cô ...

Khang Luân cũng vừa quay trở lại. Thấy Yến Du, anh thoáng chút bối rối – Em! Sao em lại đến đây.

Yến Du hất mặt về phía Thuý Thuý, cô hỏi Khang Luân:

– Cô ấy là ai?

Khang Luân hơi ngượng ngập:

– Cô ấy ...Cô ấy ...

Thuý Thuý chợt nghĩ mình phải làm gì nên lên tiếng:

– Xin lỗi, em không biết chị là bà giám đốc nên mới nói thế? Em mới xin vào làm ở đây thôi.

Yến Du nhìn Khang Luân chăm chăm:

– Có phải vậy không anh? Việc này anh có hỏi ý kiến của cha chưa?

Khang Luân lắc đầu:

– Việc tuyển nhân viên anh nghĩ cũng không cần phải làm phiền cha như vậy đâu.

– Anh nói như vậy là sai rồi, anh có biết hay không?

Khang Luân nhăn mặt:

– Nhưng thực tế thì anh đã nhận cô ta rồi. Chẳng lẽ đuổi người ta à?

Yến Du lắc đầu, cô nói một cách dứt khoát hơn:

– Em không nói là phải đuổi cô ta. Nhưng anh vẫn có thể đổi chỗ cho cô ấy, anh có hiểu không?

Thuý Thuý chẳng hiểu sao cô ta lại có thể nói mình như thế ầm ức nhưng Thuý Thuý vẫn làm ra vẻ cô gái rất ngoan hiền:

– Xin vào đây có việc làm là em mừng lắm rồi giám đốc thấy em hợp với công việc này nên giao cho em làm thôi mà chị.

Yến Du nói với Khang Luân:

– Em thấy cô ta không thích hợp với công việc này tí nào cả. Còn nếu như anh đã quyết thì tùy.

Yến Du nói xong bỏ đi. Thuý Thuý phụng phịu với anh:

– Cô ta ỷ là vợ anh nói năng chẳng tôn trọng em tí nào cả.

Khang Luân dỗ dành:

– Mặc cô ấy đi, em không cần phải sợ.

Thuý Thuý vờ sợ hãi:

– Em sợ lắm. Em sợ cô ấy còn kiếm chuyện hại em nữa.

Khang Luân trấn an:

– An tâm đi em. Sẽ không có chuyện ấy xảy ra đâu.

Thuý Thuý ôm cánh tay Khang Luân, cô hơi ngả đầu lên vai anh một cách nũng nịu, yêu thương.

Hoa trình nữ của anh

Chương 6

Buổi tối, Yến Du cùng Trúc Hà ngồi ở quán uống nước. Trúc Hà vẫn chưa tin lời của bạn nói, cô lắc đầu rồi lên tiếng, hỏi như điều tra:

– Mi nói thật cho ta biết đi. Có thật là hai người yêu nhau không?

Yến Du cười buồn:

– Yêu nhau thì mới cưới nhau được chứ.

– Mi hỏi kỳ thế?

Trúc Hà vẫn chưa thể tin:

– Ta còn lạ gì cái tính của mi nữa, chưa hề yêu anh ta.

Nói gì thì nói, mình cũng đã kết hôn rồi còn gì.

Trúc Hà bắn khoăn:

– Thế mi có được hạnh phúc không?

– Tất nhiên là có rồi. Mi không thấy ta vẫn mập mập tròn như hột mít sao?

Trúc Hà lắc đầu:

– Đây chỉ là lớp vỏ bao bọc bên ngoài mà thôi. Với ta, mi không nên che giấu vậy đâu.

– Làm gì phải che giấu.

Trúc Hà đa nghi:

Nhưng ta vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

– Không ổn là sao?

Trúc Hà mím môi:

Mi đang cố tình che giấu với ta một điều gì đó mà ta chưa hiểu.

Yến Du bật cười giòn:

– Trời ạ! Mi làm sao thế. Những gì ta nói điều là sự thật cả mà.

– Như ta thì không thêm tin.

Yến Du kêu lên:

– Trời ạ! Mi là con cháu của Tào Tháo từ hồi nào như vậy? Đa nghi một cách khủng khiếp!

Trúc Hà vẫn cãi lại:

– Ta nhất định tuân theo giác quan thứ sáu của mình.

Yến Du chu môi:

– Vậy thì mi hãy cứ ngồi đó mà trung thành với suy nghĩ của mi đi.

Trúc Hà nắm tay bạn kéo lại:

– Mi định chạy làng sao? Cứ ngồi đây đi chứ!

Yến Du cắn nhần:

– Lần nào gặp mi, mi cũng tra tấn đủ điều.

– Ê! Chỉ vì ta lo cho mi thôi mà.

– Hừm! Làm như công an hỏi cung, bực muốn chết luôn.

Trúc Hà đành nói:

– Sao chứ, ta thấy mi thả lỏng anh ấy quá rồi.

Yến Du hơi mỉm cười:

– Mi nói vậy nghĩa là sao?

– Có lý do đó.

– Lý do gì cơ.

– Hôm rồi mình thấy anh ta chở một cô gái rất xinh đẹp.

Yến Du nói một câu rất tỉnh:

– Thư ký riêng của anh ấy. Giám đốc thì phải có thư ký riêng, đấy là chuyện bình thường.

– Nhưng đâu thể lộng hành đến vậy. Máu của mi màu trắng chắc.

Yến Du lắc đầu:

– Chỉ là đi công tác hoặc là đi tiếp khách ăn uống gì đó.

Trúc Hà nóng vội:

– Mi đó, có ngày sẽ hối hận mà thôi. Mi nên có một biểu hiện nào đó chứ.

– Ôi! Thêm phiền mà thôi.

Trúc Hà tò mò:

– Có phải cuộc hôn nhân giữa mi và anh ấy có vấn đề hay không?

Yến Du khoát tay:

– Làm gì có chứ! Tội mình vẫn hạnh phúc.

– Sao ta nghi quá.

Yến Du trề môi:

– Thôi đi bà, đừng có ở đó mà nghi này nọ!

Trúc Hà nhìn xuống bụng bạn:

– Nếu không thì tại sao tới giờ này cái bụng của mi trống rỗng vậy.

Yến Du đỏ mặt:

– Nhỏ này hỏi kỳ ghê. Xấu hổ chết đi được.

– Nói như vậy thì điều ta suy diễn là đúng.

Yến Du cười lấp liếm:

– Đúng con khỉ đó!

– Hừ! Nếu mi mà không chịu khai thiệt, ta sẽ tìm gặp Khang Luân hỏi cho ra lẽ.

Yến Du ngăn lại:

– Thôi đi bà, đừng làm cho tôi phải khó xử!

– Vậy thì mau khai ra đi.

Yến Du trầm giọng:

– Chuyện này chưa thể bật mí được đâu.

– Chờ đi nhé.

Nguyệt bạn một cái, Trúc Hà bảo:

– Chờ ư? Cổ của ta đã dài ra rồi đây nè.

– Cố gắng rùn xuống bớt đi.

– Nói vậy cũng nói.

Hai người cùng bật cười lớn:

Trúc Hà chột bụi ngùi:

– Mình chỉ thấy tội cho Phước mà thôi. Anh ta thương mi thật tình.

Yến Du cũng bụi ngùi:

– Có duyên mà không nợ thì đành chịu vậy thôi.

Trúc Hà trách bạn:

– Chứ không phải mi thích giàu sao?

Yến Du ngó bạn:

– Đến mi mà cũng hỏi ta câu ấy sao?

– Không đúng à?

Yến Du thở dài:

– Không nói thì mi cũng không hiểu đâu:

Thôi thì mọi chuyện hãy để cho nó trôi vào quá khứ.

– Anh ấy vẫn chưa cưới vợ. Có lẽ vẫn chưa quên được mi.

Yến Du nhìn bạn dạn dò:

– Nếu có gặp anh ấy thì mi nói giúp mình, là bảo anh hãy tạo dựng gia đình, đừng chờ đợi hoài công.

Trúc Hà phàn nàn:

Bộ mi tưởng là ta không nói sao. Lần nào gặp mình cũng khuyên cảnh cả.

Yến Du cũng cảm thấy buồn. Nhưng tâm sự này cô không thể bày tỏ cùng bạn được.

Rồi đây nhất định anh ấy sẽ tìm được người như ước muốn.

Trúc Hà đứng lên:

– Thôi, tội mình chạy vòng vòng chơi đi. Ở đây nói chuyện mãi chán muốn chết đi được.

Yến Du đồng ý ngay. Cô tính tiền rồi bước theo bạn. Ngoài đường vẫn còn đông người qua lại. Chẳng biết giờ này Khang Luân đang làm gì?

Hai người cho xe chạy song song nhau.

Trúc Hà với vẻ mặt tươi tắn cô chặc lưỡi tỏ ý vui vui:

– Không ngờ mi có chồng rồi mà vẫn còn có thể rong chơi với bạn.

Yến Du cũng cười:

– Chỉ có chồng thôi chứ đâu phải ở đợ. Nghĩ mi cũng sướng.

– Ủa! Không còn nghi ngờ nữa hả?

Trúc Hà nhoẻn miệng cười:

Có lẽ ta phải tạm tin mi một chút đó.

– Trời ạ! Tin mà cũng tạm được à.

Trúc Hà bỗng nói to:

– Khang Luân kia!

Yến Du cũng đã nhìn thấy, nhưng cô vờ như không thấy:

– Làm gì có.

– Đó, người vừa chạy qua mặt mình, có đeo theo một cô gái.

Yến Du phẩy tay:

– Mi nhìn gà hoá cuốc rồi. Anh ấy đang ở nhà chăm sóc cha mình, đâu có thời gian mà đi chơi.

Trúc Hà cho xe dừng lại, Yến Du dừng theo, cô ngạc nhiên hỏi:

– Gì nữa đây!

Trúc Hà buông tiếng thở dài:

– Trời ạ! Chẳng hiểu mi muốn gì đây nữa.

– Điều này để ta hỏi mi mới đúng.

Trúc Hà mím môi. Cô thôi không đề cập đến chuyện ấy nữa:

– Thôi, về đi!

Yến Du ngơ ngác:

– Về ư?

Trúc Hà cắn nhần:

– Đi chơi mà mặt mày như đưa đám vậy làm gì có hứng thú.

Yến Du cười xoà:

– Có như vậy là do mi tạo ra mà thôi, cứ hạch sách đủ điều hà.

Giơ cao cánh tay, Trúc Hà hứa:

Từ giờ nhất định mình sẽ không nhắc đến chuyện ấy nữa.

Yến Du nguyệt bạn:

– Mi hứa rồi đó nha.

– Thì ta hứa.

Yến Du đề nghị:

– Tụi mình đi hát karaoke.

Trúc Hà ngạc nhiên, mắt mở to nhìn bạn:

– Trời! Phải mi không đó. Tự nhiên rủ đi hát karaoke là sao?

Yến Du mỉm cười:

– Đi thì đi, còn không thì thôi.

Thấy Yến Du chuẩn bị lên xe, Trúc Hà kịp kéo lại:

– Được rồi, vậy thì đi! Thua mi luôn rồi đó nhỏ ạ.

Hai người tấp vào quán có karaoke. Trúc Hà nhường cho bạn:

– Mi chọn bài hát đi.

– Vậy còn mi?

– Thì chọn sau.

Yến Du chọn được mấy bài rồi đưa cho Trúc Hà:

– Mi chọn đi!

– Được.

Trúc Hà nhường cho bạn hát trước. Mắt lơ đãng nhìn quanh, cô dừng lại bàn xéo gốc cột có khuất cây dừa kiểng. Trúc Hà nhìn thật kỹ hai người. Đúng là hai người này rồi.

Cô chờ cho bạn hát hết bản nhạc mới rí vào tai bạn:

– Lần này mi không thể cho là ta nhìn lầm nữa đâu.

Yến Du nhăn nhó:

– Đến lượt mi rồi thì hát đi.

Trúc Hà giật phăng micro, cô nắm tay bạn đứng lên:

– Mi đi theo ta!

Yến Du từ chối:

– Anh ấy đang tiếp đối tác, mi đừng có phá rối.

Trúc Hà cần nắn:

– Mi có thể để cho chồng mình ra ngoài lăng nhăng vậy sao?

– Có đôi lúc cần phải như vậy đó. Chuyện làm ăn mà.

Trúc Hà nhìn bạn như trên trời:

– Thật tình mình chẳng hiểu nổi mi nữa rồi. Mi còn giấu nữa không.

Yến Du đứng khoanh tay nhìn bạn. Cô làm ra vẻ thản nhiên:

- Chuyện bình thường thôi mà.
- Chuyện bình thường thật sao? Mi thật hết thuốc chữa rồi. Ta kệ mi.
- Trúc Hà! Mi đâu hiểu được tâm trạng của ta hiện giờ. Trong lòng ta luôn xảy ra mâu thuẫn. Có lúc mình cũng muốn buông xuôi đi tất cả.

Trúc Hà sợ bạn buồn nên thôi không nói gì thêm. Cô kéo Yến Du ngồi xuống tiếp tục hát. Cô vô tư hát, còn Yến Du thì tâm trạng buồn khó tả.

Đêm ấy Yến Du cảm thấy khó ngủ. Cô đứng lặng bên cửa sổ thật lâu, thỉnh thoảng nén tiếng thở dài:

- Cô không ngủ được à?

Yến Du gượng cười:

- À không.
- Cô có điều gì lo lắng sao?
- Ông chủ dường như ngày một yếu đi đó.

Khang Luân thông cảm những suy nghĩ của Yến Du:

- Cám ơn cô quan tâm. Nhưng chúng ta cũng đã hết cách rồi.

Yến Du quay nhìn anh:

Một lần nữa, tôi khuyên anh nên cẩn thận với người ngồi cạnh anh.

Khang Luân xua tay:

- Cám ơn lời nhắc nhở của cô. Nhưng cô nên nhớ mình đừng làm chuyện quá đáng với cô ấy.

Yến Du hơi mỉm cười:

– Điều này tôi biết. Cũng như tối nay chợt thấy anh và cô ấy hát karaoke cùng phòng với mình, tôi vẫn thản nhiên.

– Nói vậy, cô đã ...

– Thấy anh chở cô ấy vào quán. Không sao, chuyện ấy bình thường thôi.

Khang Luân giải bày:

– Tôi chỉ thưởng cô ấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

– Vậy à!

Khang Luân nhìn Yến Du:

– Dường như cô không được vui khi nhìn cảnh ấy?

Yến Du bật cười:

– Vớ vẩn! Tại sao tôi phải buồn kia chứ?

– Anh tưởng mình là ai?

Khang Luân cũng cười:

– Vậy thì tốt rồi.

Yến Du lại nói:

– Tôi chỉ nhắc nhở anh như vậy thôi. Nếu có gì phật ý xin anh bỏ qua cho.

Đáng lý ra tôi không nên xen vào chuyện của anh.

Khang Luân thấy mình hơi quá đáng với ân nhân của mình nên nói:

– Tôi xin lỗi.

Yến Du lắng sang chuyện khác:

– Mấy mẩu rượu anh khoe với tôi hôm nọ có giúp anh thành công hay không vậy?

– Rất tốt.

– Chúc mừng anh.

Bà Lài xuất hiện:

– Thưa cậu, ông chủ cho mời cậu mợ xuống phòng khách.

Khang Luân nhìn cô:

– Có chuyện gì thế?

Yến Du lắc đầu:

– Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai. Tốt hơn hết là nên xuống hỏi cha anh.

Khang Luân đứng lên:

– Vậy thì chúng ta đi.

– Anh thấy tôi có cần nên đi không?

– Tất nhiên rồi. Cô làm ơn thì nên làm ơn cho trót.

Yến Du bước theo anh:

– Được thôi.

Thấy hai người, ông Khang Luân đưa tay ra bảo:

– Hai con ngồi xuống đi.

Khang Luân ngồi xuống, Yến Du thì rót cho ông tách trà:

– Cha uống nước.

– Được con ngoan lắm. Ngồi đi con.

Yến Du ngồi xuống cạnh Khang Luân. Ông Khang Lý mới bắt đầu nói:

– Cha thấy trong người không được khỏe. Cho nên cha muốn quyết định một chuyện.

Khang Luân lo lắng nhìn ông:

– Chuyện gì mà xem ra hệ trọng vậy cha?

– Cha đừng làm con sợ.

Ông Khang Lý ngừng một lát rồi nói thêm:

– Sinh tử là điều tất nhiên thôi. Con cũng đừng nên lo buồn quá.

Yến Du đưa cho ông ly nước:

– Cha uống nước đi.

Khang Luân bóp bóp vai ông:

– Cha thấy không khỏe chỗ nào?

Ông lắc đầu trấn an:

– Cha không sao, hai đứa về chỗ ngồi của mình đi.

Yến Du cùng Khang Luân ngồi xuống. Ông Lý nói tiếp:

Ngày mai cha sẽ viết di chúc sang nhượng toàn bộ tài sản cho hai con đứng tên.

Khang Luân từ chối:

– Không được đâu cha! Cha sẽ khỏe lại mà. Con sẽ đưa cha đi bác sĩ.

Ông xoa tay:

– Muộn rồi con! Sức khỏe của mình cha biết mà. Không khỏi con ạ.

Khang Luân vẫn nói:

– Còn nước còn tát cha ạ.

Yến Du cũng mím môi, cô cố nén xúc động lên tiếng:

– Cha đừng làm cho hai con phải buồn.

– Con thấy cha nên đi bệnh viện thì hơn.

Yến Du, con là một con dâu tốt. Khang Luân nhất định phải cho con được hạnh phúc.

Khang Luân lo sợ:

– Cha à! Bây giờ đâu phải là lúc cha nói chuyện ấy. Nên lo cho sức khỏe của cha kìa.

Ông lắc đầu:

Hai đứa đừng cản lời của cha để cha nói hết kẻo không kịp.

– Cha ...

– Khi cha mất rồi, hai đứa phải chung sức gây dựng Hương Việt ngày càng tốt hơn:

Khang Luân ôm tay ông:

– Cha à! Sao cha lại nói những điều ấy.

Ông Khang Lý dặn dò:

– Con phải tốt với Yến Du. Con không được làm cho nó buồn dù là một chuyện nhỏ.

Khang Luân sợ hãi, gật đầu:

– Vâng, con xin hứa với cha:

Nhưng xin cha hãy cho con đưa cha đến bệnh viện.

Ông Khang Lý nhăn nhó:

– Từ hôm nay cha giao hết quyền từ việc công ty đến việc nhà cho con kế thừa. Con biết mình phải làm gì chứ?

– Vâng, con biết rồi cha.

– Làm gì cũng nên giữ chữ tín làm đầu.

Đạo đức con người là quan trọng nhất.

Khang Luân rơm rớm nước mắt:

– Con biết rồi cha.

– Còn nữa! Dì Lại là người có công với gia đình ta nhiều lắm. Vì vậy con nên phụng dưỡng dì lúc tuổi già như người thân trong gia đình. Không được xem thường.

Khang Luân vuốt ngực ông:

– Những điều cha dạy, con sẽ ghi nhớ.

– Con sẽ làm theo lời cha dặn.

– Tốt!

Ông ngược nhìn Yến Du:

– Yến Du là người vợ tốt, con phải hết lòng thương yêu nó. Không được chạy theo tình cảm riêng tư bên ngoài mà ruồng rẫy nó.

– Vâng.

Yến Du cũng ôm một tay ông:

– Xin cha đừng nói nữa. Hãy nằm tịnh dưỡng nghe cha.

Ông lắc đầu, đưa tay ngăn:

– Trên thương trường không phải như ở nhà đâu. Làm việc gì cũng phải cân nhắc cho kỹ lưỡng.

Khang Luân biết đây là lần trăng trời của cha mình. Anh khóc ròng bên cạnh ông:

– Cha đừng nói vậy, con sợ lắm cha ạ.

Hãy cố gắng mà sống với con thêm vài năm nữa.

Ông Khang Lý thở mệt nhọc:

– Những gì cần nói cha đã nói hết, các con nên ghi nhớ mà thực hiện.

Khang Luân nói như mếu:

– Con xin cha đừng nói nữa. Hãy nghỉ ngơi đi cha.

– Đừng ngăn cha nữa mà.

Yến Du lại mời:

– Cha uống nước đi.

Ông Khang Lý uống một ngụm rồi mới nói tiếp:

– Đám tang của cha, hai con nên nhớ hậu sự của cha hãy làm đơn giản thôi.

Miễn chấp diếu.

Khang Luân ghen ngào:

– Vâng, con biết rồi cha.

Ông lại xua tay:

– Thôi đủ rồi, hai đứa về phòng nghỉ ngơi đi.

Khang Luân và Yến Du vẫn còn ngồi tại chỗ. Chẳng ai muốn rời bỏ ông mà đi cả. Yến Du lại hỏi:

– Cha có muốn ăn gì không, con đi nấu cho cha.

Ông lắc đầu từ chối:

– Không, cha không ăn gì cả. Cha chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Khang Luân đề nghị:

– Vậy con đưa cha vào phòng nghỉ.

Hai người kẻ hai bên đưa ông Khang Lý trở lại phòng. Ông nắm chặt tay của hai người bóp nhẹ nhẹ:

– Hãy nhớ thương yêu nhau, đến trọn cuộc đời. Đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc. Nhớ lấy!

Cả hai gật đầu, nước mắt của họ lặng lẽ tuôn dài:

– Khuya rồi, hai đứa về ngủ đi.

Khang Luân do dự:

– Con muốn ...

Ông xua tay:

– Đi đi, về phòng mà ngủ! Cha có làm sao đâu.

Cả hai lặng lẽ đi ra. Yến Du linh cảm lần nói chuyện này có lẽ là lần cuối cùng của ông.

Đám tang của ông Khang Lý được tổ chức thật long trọng trang nghiêm.

Khang Luân làm theo lời cha mình trăng trối, không chấp điều một ai cả. Đến khi an tang, Khang Luân mới thấm thía nỗi buồn mất người thân.

Yến Du nấu cho anh tô cháo:

– Anh ăn đi cho lại sức.

– Cám ơn, tôi ăn không vô.

Yến Du dù không muốn vẫn cố gắng nhẹ nhàng với anh:

– Mọi việc ở phía trước còn chờ anh đó.

Hãy cố mà ăn để có sức khỏe mà đương đầu với công việc.

Khang Luân ngẩng đầu lên:

– Vất vả cho cô quá Yến Du ạ.

– Có là gì đâu. Lúc còn sống, ông chủ cũng đã tốt với tôi rồi còn gì.

– Nhưng dù sao tôi vẫn phải cám ơn cô thật là nhiều.

Yến Du vẫn từ chối:

– Những lời khách sáo đó, thật ra tôi không nhận đâu.

– Cô đừng làm tôi phải áy ngại.

Yến Du ngồi xuống cạnh anh:

– Đáng lý ra tôi không nói với anh mấy lời này đâu. Nhưng do ông chủ không còn, nên hợp đồng đám cưới giả cũng phải kết thúc.

Khang Luân ngẩng đầu lên:

– Cô định ra đi sao?

Yến Du đứng lên:

– Anh thấy tôi nên ở lại sao? Tôi đâu còn lý do nào nữa.

Khang Luân nói như năn nỉ:

– Cô không thể ở lại đến ngày thất tuần của cha tôi à?

Yến Du xoay xoay tô cháo trên bàn, cô nói như an ủi:

– Nếu anh muốn thì tôi sẽ ở lại đến hôm đó.

Khăng Luân dừng lại nhìn cô:

– Thật tình thì tôi cũng không muốn cô rời khỏi nơi này đâu.

Yến Du cười gượng:

– Cảm ơn anh.

Thuý Thuý xuất hiện một cách đột ngột. Cô lên tiếng khi thấy hai người.

– Em có thể thấp nén nhang không anh Khang Luân?

Anh nhìn Yến Du, nhưng cô không biểu hiện thái độ gì cả. Khang Luân gật đầu:

– Được rồi, em đốt hương đi.

Yến Du đứng lên:

– Tôi về phòng đây.

Yến Du đi rồi, Thuý Thuý sà xuống cạnh anh:

– Khang Luân! Anh không hoan nghênh em đến đây à?

Khang Luân ngược nhìn lên bàn thờ cha khói hương còn nghi ngút:

– Cha vừa mất, em đừng kiếm chuyện có được không?

Thuý Thuý chu môi:

– Cha anh già rồi thì phải chết, ai cũng vậy thôi mà. Em thấy anh đừng buồn nhiều làm gì.

Khang Luân mặc dù không hài lòng lắm về thái độ của Thuý Thuý, nhưng anh cũng không nói gì được, đành phải nhẹ giọng:

– Được rồi, anh bận lắm. Em có thể về được rồi đó.

Thuý Thuý chu môi, phụng phịu:

– Anh đuổi em đó hả?

– Sao em lại nói vậy?

Thuý Thuý kênh mặt:

– Chẳng phải như vậy sao?

– Làm sao mà như thế được. Anh không muốn em ảnh hưởng mà thôi.

– Chứ không phải em sợ bà vợ của anh à.

– Em nói rồi đó, nếu anh không lo cho mẹ con em có chỗ ăn, chỗ ở thì đừng có trách em.

Khang Luân nhăn nhó:

– Em đừng có làm khó anh như vậy có được không? Anh đang rất bối rối.

Thuý Thuý đành phải nhượng bộ:

– Thôi được, em vì con mà tha cho anh đó. Nhưng phải nhớ là tranh thủ đó.

Khang Luân gật đầu chắc chắn:

– Được rồi, anh nhớ mà!

Thúy Thuý ôm cổ anh, hôn lên má anh một cái thật kêu:

– Nhớ nha cưng!

Thúy Thuý đi rồi, Yến Du xuất hiện. Cô nhắc nhở anh:

– Cô ấy dám đến đây và làm những chuyện như vậy sao anh?

Khang Luân đang bực nên nói luôn:

– Không liên quan đến cô.

Yến Du cười buồn:

– Anh nói với tôi vậy sao? Cha anh chỉ vừa mới mất thôi mà.

– Vậy thì đã sao?

Yến Du lắc đầu:

– Tôi thấy anh dần đi vào con đường truy lạc rồi đó.

Khang Luân hắng giọng:

– Đó là chuyện của tôi:

Yến Du nhẹ lời khuyên:

– Cô ấy không tốt đâu. Anh đừng đùa với lửa như vậy.

Khang Luân cười mai mỉa:

– Có phải cô đang ganh tị với cô ấy hay không?

– Ganh tị ư? - Yến Du bật cười khan. Cô không ngờ Khang Luân có thể nói với cô như vậy.

– Anh lắm to rồi. Và tôi nhớ không lầm là chính anh năn nỉ tôi làm đám cưới giả kia mà.

Khang Luân giờ chứng nói:

– Lúc đó khác, bây giờ khác.

– Anh có thể nói với tôi như vậy à?

Khang Luân cười nhạt:

– Bộ cô tưởng mình hay lắm sao? Cha tôi trước khi mất chỉ mơ có được đứa cháu để ấm lòng đó.

Yến Du quay lại hỏi:

– Và anh muốn cô ấy cho anh đứa con, đúng không?

– Tất nhiên rồi.

– Anh sẽ mất cả gia tài vì cô ta.

Khang Luân nổi khùng nạt to:

– Thôi, cô im đi! Chuyện của tôi, tôi không cần cô xía vào.

Nghe lòng buồn không thể tưởng, Yến Du chỉ còn biết mím môi lắc đầu:

– Được thôi! Từ nay chắc chắn tôi sẽ không xía vào chuyện của anh đâu. Nếu muốn cũng không còn dịp.

Khang Luân ngạc nhiên:

– Cô nói như vậy nghĩa là sao?

– Có sao đâu? Bây giờ ông chủ không còn nữa, hợp đồng của chúng ta cũng kết thúc ở đây.

– Sao bỗng dưng Khang Luân cảm thấy bồn chồn lạ lùng? Cô ấy sẽ rời khỏi nơi này sao?

– Tại sao mình lại phải ngủ ngủ như vậy chứ.

Dẫu sao thì mình cũng đã có Thuý Thuý rồi mà.

– Được rồi, ngày mai tôi sẽ tính tiền thêm cho cô từ bấy lâu nay.

Yến Du lắc đầu từ chối:

– Không đâu, tôi sẽ không nhận bất cứ một đồng tiền nào của anh đâu.

– Ai lại thế? Coi như đây là quà tặng đi.

Yến Du vẫn từ chối:

– Dù anh có nói gì đi nữa thì tôi vẫn không nhận đâu. Tôi chỉ khuyên anh nên cố gắng chăm chút để phát triển công ty mà ông chủ đã kỳ vọng vào anh.

Khang Luân đứng lên. Anh nhìn Yến Du chăm chăm:

– Dù sao tôi cũng cảm ơn cô đó.

– Không có gì.

– Chào anh nhé.

Khang Luân giật mình:

– Cô đi liền hôm nay sao?

– Có ở lại cũng chỉ để cho anh khó chịu mà thôi:

Khang Luân chợt nuốt tiếc:

- Sao cô lại nói thế? Tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô ở lại kia mà.
- Cảm ơn anh. Tôi biết mình nên đi hay ở lúc nào rồi.

Yến Du vẫn nhắc nhở anh:

- Tôi chỉ khuyên anh nên nhớ lấy lời căn dặn của ông chủ mà thôi.

Yến Du đi rồi. Bà Lại mới lên gặp Khang Luân.

- Tôi thật không hiểu nổi cậu nữa. Tại sao cậu lại để cô Yến Du đi như vậy?

Khang Luân xua tay:

- Tại cô ấy muốn đi thì tôi biết phải làm sao chứ.

Bà Lại kể:

- Cô ấy rất yêu cậu đấy.

Khang Luân nghiêm giọng nói với bà:

- Dì nói gì thế? Nếu cô ấy yêu tôi sao chẳng ở lại?
- Ở lại để đón nhận sự lạnh nhạt của cậu sao?

Dường như dì trách tôi.

Bà Lại lắc đầu:

- Trách thì tôi không dám đâu. Nhưng có điều tôi muốn nhắc nhở cậu, Yến Du là người tốt đó.
- Điều này dì khỏi phải nói.

Bà Lại biết rằng dù mình có nói gì đi nữa thì cậu ấy sẽ không bao giờ nghe, nên bà thở dài:

– Không ai tốt được bằng như cô ta cả. Cậu để vuột mất thật uổng.

Khang Luân buột miệng nói ra:

– Chúng tôi chỉ vờ làm đám cưới để vui lòng cha tôi mà thôi.

Bà Lại mở to mắt nhìn anh:

– Cậu nói sao? Yến Du chấp nhận như vậy thật à?

Khang Luân gật đầu:

– Đúng vậy đó.

– Tôi không tin như vậy. Điều đơn giản mà chúng ta nhìn thấy là sự tự nguyện của cô ấy ở lại đây.

Khang Luân ngạc nhiên:

– Dì cũng biết chuyện này nữa sao?

Bà Lại cười nhạt:

– Tất nhiên rồi. Có lần tôi nhìn thấy Yến Du khóc đó.

Bà Lại kể:

– Cô ấy bảo cậu bên ngoài có nhân tình và cô ấy có mang với cậu.

Khang Luân giật mình:

– Cô ấy nói với dì à?

– Phải, và cô ấy rất lo cho cậu nữa đấy. Vì cô ấy cho rằng Thuý Thuý là người không tốt:

– Quay đi quần lại các người cũng chỉ muốn tôi chia tay với cô ấy.

Bà Lại lắc đầu:

– Không có. Chúng tôi không có tư tưởng ghét bỏ Thuý Thuý đâu. Do cô ấy không tốt mà thôi.

Khang Luân tỏ ý không hài lòng:

– Các người làm sao hiểu cô ấy hơn tôi mà nói chứ.

Bà Lại vẫn nói:

– Xin cậu đừng giận. Chúng tôi chỉ muốn tốt cho cậu mà thôi. Có lẽ cậu nói đúng chúng tôi không hiểu về cô ấy nhiều lắm.

Biết khuyên anh không được, nên bà Lại cũng đành quay ra. Thôi thì để cậu chủ muốn làm gì đó thì làm. Bà Lại chỉ thương cho Yến Du một cô gái tốt như vậy mà không được chấp nhận. Nghĩ cũng thật là buồn

Hoa trinh nữ của anh

Chương 7

Buổi tối, Khang Luân buồn lắm nên anh mở máy ra để trò chuyện cùng với Chim Biển:

– Xin chào!

– Chào bạn.

– Chim Biển có hứng thú đi chơi với mình một chuyến không?

Chim Biển từ chối:

– Không đâu, mình đang rất là bận đó. Xin hẹn lần sau nhé.

Dường như lần nào bạn cũng từ chối mình cả.

– Đừng nên sốt ruột. Từ từ sẽ có.

– Nhưng mình muốn ngay bây giờ cơ, mình không muốn chờ đợi nữa:

Chim Biển khuyên nhủ:

– Cố gắng chờ đợi thời gian nữa đi. Không lâu lắm đâu. Vả lại, bạn đang có chuyện buồn, đúng không?

– Bạn cũng biết chuyện này nữa sao?

– Chuyện gì xảy ra ở công ty Hương Việt mình đều biết cả.

Khang Luân phản nản:

– Như vậy mà bạn vẫn cứ hẹn lần hẹn lượt cuộc diện kiến với nhau như vậy:

Chim Biển lẩn tránh, nên hỏi:

– Mấy mẫu rượu ấy có giúp gì cho bạn không?

Khang Luân khoe:

– Tốt, tốt lắm. Nhờ mấy mẫu rượu ấy mà công ty phát triển rất tốt.

Chim Biển vui vẻ:

– Thật vậy hả? Thế bạn có định thưởng mình gì không?

– Nếu cần gì thì bạn cứ nói ra đi:

Mình không tiếc với bạn.

– Vậy sao?

– Bạn nói đi!

– Thôi, mình đùa với bạn một chút mà thôi.

– Chim Biển à! Sao bạn cứ mãi trốn tránh mình như thế?

– Mình chỉ khuyên bạn một câu:

bạn nên chú tâm vào công việc của mình.

Đừng quá tin người mà sai lầm việc lớn. Bạn nói vậy là sao?

– Xung quanh cậu còn có nhiều người đang rình rập để hại bạn đó.

– Hại mình ư? Không có đâu!

Chim Biển lại nói:

– Rồi bạn sẽ thấy.

Chim Biển tự nhiên ngừng tâm sự với Khang Luân. Anh cảm thấy hối tiếc vô cùng. Đêm nay, Khang Luân cảm thấy buồn vắng, cô đơn vô cùng. Phải chi có Yến Du ở đây thì hay quá. Nhưng cô ấy đi đâu được chứ. Mấy hôm nay anh có ý đi tìm cô nhưng mà vẫn bất âm vô tính.

Thuý Thuý được mọi người tôn sùng đang tổ chức ăn mừng vì họ đang vui mừng vì họ đã thực hiện được thủ đoạn của mình.

Thái Tài nâng ly rượu rồi đưa cho Thuý Thuý:

– Thưởng cho em đây.

Đạt cũng lên tiếng:

– Em đừng nên từ chối. Hãy uống đi em!

Thuý Thuý cười thật tươi:

– Em cảm ơn anh. Nhưng mà liệu em có còn giúp gì cho anh nữa hay không?

Thái Tài gật đầu:

– Còn chứ! Còn có rất nhiều cơ hội nữa đó.

Đạt nhìn Thuý Thuý, cần nhần:

– Em còn muốn thực hiện thêm kế hoạch nữa sao?

Thuý Thuý gật đầu:

– Tất nhiên thôi.

– À, có phải em đã phải lòng anh ta thật rồi sao?

Thuý Thuý nói đùa:

– Dù gì em cũng đã sắp có con với anh ta rồi mà.

– Em đó, em lúc nào cũng đùa đầu anh được cả.

Mộng Cúc xuất hiện. Cô dẫn xấp tiền trên bàn:

– Của em đây.

Thuý Thuý tròn mắt nhìn xấp tiền trên bàn.

– Số tiền này của em ư?

– Rất xứng đáng để nhận đây.

Thuý Thuý nhìn mọi người rồi nói:

– Nếu như vậy thì em khững khách sáo đâu đó.

Đạt nhìn đau đáu vào xấp tiền, anh chặc lưỡi:

Với số tiền này, em ở không ăn chắc được một năm.

Thái Tài uống xong ly rượu, anh ta lại nhắc nhở:

Nếu muốn làm giàu thì hãy ngoan ngoãn mà nghe lời anh chị.

Thuý Thuý cười vui vẻ:

– Anh chị hãy tin tưởng nơi em.

Mộng Cúc mím môi, cô hẳn là người vui nhất. Đánh bại được công ty Hương Việt xem như bước đầu cô đã thành công rồi. Thúy Thúy lại nói:

– Cha của Khang Luân vừa mới mất. Ta lại làm cho anh ấy thất bại nữa, xem ra mình quá nhẫn tâm rồi đó.

Mộng Cúc xua tay, cô bảo:

– Em đừng nên do dự như vậy. Đây là cơ hội tốt nhất để ta hành động đấy.

Đạt cũng khuyên cô:

– Em đừng nên mềm lòng như vậy. Dù gì thì em vẫn còn có anh bên cạnh đây mà.

Thúy Thúy mỉm cười gật đầu:

– Vâng, em hiểu rồi.

Thái Tài lại lên tiếng:

– Lần này công việc của em có khó khăn thêm một chút.

Thúy Thúy ngần ngại:

– Là chuyện gì vậy anh, có thể thành công hay không?

Thái Tài gật gù:

– Em khỏi cần phải băn khoăn như vậy chuyện này so với em cũng không khó đâu.

Thúy Thúy nôn nóng:

– Nhưng là chuyện gì mới được.

Mộng Cúc chỉ đạo:

– Tráo nguyên liệu chế biến giả vào nguyên liệu thật của anh ta.

Thúy Thúy kêu lên:

– Ôi? Làm như vậy không khác gì đưa anh ta vào chỗ chết rồi.

Đạt, Mộng Cúc, Thái Tài cùng cười lên một lượt. Đạt bảo:

– Có thể thì công ty "Ngôi Sao Mới" mới cạnh tranh nổi với Hương Việt:

Thúy Thúy do dự:

– Làm như vậy xem ra ác lắm. Chắc em làm không được đâu.

Đạt vắn vẹo:

– Sao mà không được. Chuyện ấy quá dễ dàng với em mà.

Thúy Thúy đắn đo:

– Vấn đề không phải là ở chỗ đó. Em muốn nói là em đã tiêu xài tiền của anh ấy nhiều lắm rồi. Bây giờ quay lại phản như vậy, em sợ lãnh hậu quả lắm.

Thái Tài phân tích:

– Hậu quả gì đâu. Trên thương trường kẻ mạnh tất nhiên phải thắng rồi. Em có hiểu không?

– Vậy thì sao không cạnh tranh công bằng mà lại dùng thủ đoạn vậy.

Đạt nắm tay cô lắc đầu:

– Em nói gì kỳ vậy. Anh chị ấy đã hết lòng giúp đỡ em kia mà. Sao em có thể nói như vậy. Nếu cạnh tranh công bằng được thì ai nhờ em làm gì?

Thúy Thúy tần ngần:

- Nhưng em vẫn thấy có gì đó không ổn đâu. Mong Cúc giải thích:
- Dầu gì thì em cũng đã phản bội anh ta một lần rồi. Có chuyện gì xảy ra đâu.

Thúy Thúy vẫn nói:

- Có được công thức rồi, anh chị có thể cạnh tranh được rồi. Cần gì phải tráo đồ giả vào.

Đạt cao giọng:

- Em thật là ngốc đó có làm thế thì mình mới loại bỏ HươngViệt ra. Chúng ta sẽ chiếm độc quyền.

Thái Tài hứa hẹn:

- Đến lúc ấy, em sẽ làm việc bên đây với chức danh là phó giám đốc. Oai nhé!

Thúy Thúy sáng mắt:

- Thật vậy hả?

Thái Tài cười chắc chắn:

- Anh chưa từng nói dối ai bao giờ.

Thúy Thúy không còn do dự nữa cô gật đầu chắc chắn:

- Nếu vậy thì em xin tuân lệnh.

Đạt thêm vào:

- Lúc ấy mình sẽ tổ chức cưới. Có anh bảo vệ em khỏi cần phải lo anh ta phá rối em.

Thúy Thúy bị dụ dỗ mà cô nào hay biết, cứ làm theo thủ đoạn của bọn chúng. Cô đã hại Khang Luân hết lần, này đến lần khác. Công ty “Ngôi Sao Mới” càng ngày càng phát triển mạnh và Thúy Thúy càng thêm giàu có. Đạt nói với cô:

– Em có tin anh chưa?

Thúy Thúy ngả người lên vai anh, cô có cảm giác như an toàn, được bàn tay bao bọc của anh. Tương lai được vẽ ra trong mắt cô.

Sáng chủ nhật, Khang Luân đưa Thúy Thúy đi mua nhà. Thúy Thúy chọn một căn nhà cao cấp, giá đến gần năm trăm triệu. Cô nói với anh:

– Em rất thuận ý căn nhà này. Anh có biết vì sao không?

Khang Luân nhìn quanh căn nhà, anh hỏi cô:

– Lý do gì, em nói anh nghe đi.

– Rộng thế này con của mình tha hồ mà chạy nhảy. Anh thấy em nói có đúng không?

Khang Luân gật gù:

– Em nói cũng phải lắm. Vậy chúng ta quyết định mua căn này.

Thúy Thúy vui ra mặt:

– Vậy mình xuống dưới tìm cỗ nhà chứ? Khang Luân do dự:

Đâu cần gấp vậy em. Chúng ta cũng còn có thời gian trả giá chứ.

Thúy Thúy nhăn nhó:

– Anh làm sao vậy? Bộ anh không muốn mua hả? Vậy thì thôi đi, chúng ta về thôi.

– Em sao vậy Thúy Thúy? Cũng phải để anh ngẫm giá nữa chứ. Nói mua là mua sao?

– Em sợ người ta mua mất.

Khang Luân cười:

– Ai đâu mà mua. Em làm vậy, người ta làm giá đó.

Cô quay mặt đi phụng phịu:

– Trá giá gì chứ. Chẳng phải bọ nói chắc giá đó sao?

Khang Luân nhẹ nhàng nói:

– Họ nói thế chứ rồi cũng phải bớt đôi chút. Chúng ta đi thôi.

Thúy Thúy dùng dằng sau lưng anh. Cô làm mặt giận:

– Khỏi mua luôn đi! Để mẹ con em ở nhà mượn cũng được.

Khang Luân lắc đầu:

– Em đó lúc nào cũng giận hờn gây khó dễ cho anh cả. Thôi được, mua thì mua.

Cô tươi ngay nét mặt:

– Anh nói đó nhạ Nhưng chưa tìm được người bán thì Khang Luân có điện thoại:

– Alô. Luân đây.

– Giám đốc về nhanh lên nhé. Công ty cô việc gấp.

– Là chuyện gì?

– Dài dòng lắm. Nói qua máy không tiện.

Khang Luân gắt lên:

– Đại khái là chuyện gì?

– Rượu chúng ta sản xuất ra không hiểu vì sao kém chất lượng bị trả về hàng loạt.

Khang Luân nói to:

– Sao lại thế? Được! Tôi sẽ về ngay, cậu Khang Luân vội vã bước đi Thúy Thúy.

– Sao lại về, chúng ta chưa làm xong công Khang Luân xoa tay:

– Công ty đang gặp nạn, anh phải về để giải quyết. Mọi chuyện nên dừng lại ở đây.

Thúy Thúy giận hờn:

– Có gì đâu mà xem anh quýnh lên như. Chuyện nhỏ mà họ cũng không giải quyết được sao?

Khang Luân xoa tay:

– Thôi, em làm ơn lên xe nhanh. Anh cần về gấp.

Thúy Thúy quay mặt:

– Em không về.

– Sao lại thế? Em nên về với anh xem mọi chuyện thế nào?

Thúy Thúy vẫn bướng:

– Em không về.

– Đừng làm khó anh như vậy. Anh đang bận.

Thúy Thúy âm ức:

– Có gì quan trọng hơn mẹ con em chứ.

– Anh nói đi!

Khang Luân nắm tay cô năn nỉ:

– Em về đi rồi chúng ta lại sẽ đến. Anh giải quyết chuyện công ty trước nhé.

Thúy Thúy âm ức khóc:

– Anh có thương mẹ con em thật không? Anh nói cho em nghe đi.

Khang Luân bóp nhẹ vai cô. Anh nói giọng tha thiết:

– Đừng khóc nữa em ạ. Anh sẽ đưa em về nhà anh được chưa?

Thúy Thúy lắc đầu từ chối:

– Không, em không chịu! Em chỉ muốn căn nhà đó mà thôi.

Khang Luân đành phải gật đầu:

– Vậy cũng được. Thôi, lên xe về đi em.

Khi xong việc anh lại đưa em đến đây. Thúy Thúy không còn cách nào nên đành phải gật đầu:

– Anh hứa rồi đó nha! Bàn xong công việc là anh phải đưa em đến đây ngay nhé.

– Anh hứa. Đi thôi em!

Hai người về đến công ty. Khang Luân giật mình khi thấy những xe rượu của các đại lý đậu đặc sân công ty. Anh bước vào gặp trưởng phòng tài vụ.

– Thế này là sao vậy Tiến?

Tiến lắc đầu, nói giọng buồn bã:

– Tôi cũng chẳng hiểu sao nữa. Sản phẩm làm ra điều kém chất lượng. Lần này chúng ta phải đền sạt nghiệp luôn:

Khang Luân nhíu mày suy nghĩ.

– Tại sao lại xảy ra chuyện thế này được. Tiến thở dài, anh đưa ra ý kiến:

– Nội bộ của mình có kẻ phản.

Khang Luân chau mày, hỏi lại:

– Có kẻ phản ư?

Theo tôi thì họ bị mua chuộc từ công ty khác.

Khang Luân hoang mang:

– Nhưng cậu có nghi vấn ai không?

Tiến lắc đầu:

– Điều này thì chưa đâu. Bởi chúng ta không thể tùy tiện mà khẳng định đâu.

Cậu nói cũng phải.

Tiến lo lắng hỏi:

– Giám đốc sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?

Khang Luân bóp trán:

– Chuyện này đến thật bất ngờ nên chẳng biết làm sao đây cho ổn thỏa.

Các đại lý hay tin anh về, họ kéo nhau vào gặp:

– Tính sao đây giám đốc?

– Anh trả lời thế nào với chúng tôi đây?

– Phải đền hợp đồng mà thôi.

Khang Luân mời mọi người vào phòng họp, để trấn an mọi người, anh phải lên tiếng:

Xin quý vị hãy bình tĩnh. Chúng tôi sẽ có cách giải quyết nhanh chóng mà thôi. Mọi người xôn xao:

– Làm sao mà giải quyết nhanh chóng:

– Đền hợp đồng cho chúng tôi đi. Chúng tôi không cần nghe anh giải. Mau đền hợp đồng đi, để chúng tôi còn tìm công ty khác mà làm ăn.

Khang Luân đưa tay lên ngăn:

Các vị, xin các vị hãy bình tĩnh. Công ty tôi làm ăn với quý vị cũng đã lâu, chưa hề xảy ra chuyện gì cả mà. Đây có lẽ là sự nhầm lẫn mà thôi.

– Ôi! Câu nói ấy không có chút gì khắc phục đâu.

– Chúng tôi không cần nghe anh giải thích. Có lẽ anh không có tài như cha của anh đó.

Khang Luân lắc đầu:

– Tôi hứa sẽ giải quyết chuyện này nhanh và gọn.

Nhưng tất cả đều lắc đầu, họ tỏ ý không tin tưởng nữa. Họ đòi đền hợp đồng và không hợp tác làm ăn nữa. Đám công nhân cũng hoang mang, họ muốn rời công ty HươngViệt.

Khang Luân cảm thấy bất bình vô cùng. Anh hét lên thật to:

– Tại sao phải như thế này? Ai đã hại tôi?

Tiến an ủi:

– Đừng vậy nữa mà anh. Hãy cố gắng bình tĩnh mà giải quyết mọi chuyện.

Khang Luân nhìn Tiến:

– Ai? Ai đã hại tôi thế này?

Tiến nghiêng răng tức giận:

– Anh an tâm. Tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ ấy nhanh thôi. Còn chuyện trước mắt, anh nên hứa với mọi người một tuần nữa sẽ giải quyết thôi.

Khang Luân đành phải gật đầu nghe theo Tiến:

– Vậy cũng được.

Tiến nói thêm:

– Anh cũng đừng nên khẩn trương, cứ xem như chuyện xảy ra là đây trực trực kỷ Khang Luân đồng tình:

– Cậu nói rất đúng. Tôi sẽ không biểu lộ điều gì đâu.

Thúy Thúy cảm thấy không an tâm. Chuyện xảy ra thế này là hoàn toàn do cô mà ra cả:

Nếu Khang Luân phát hiện thì cô sẽ bị vào tù, còn phải đền bù nữa.

Cô điện tìm Thái Tài, rồi Mộng Cúc và cả Đạt nữa, nhưng không ai chịu mở máy cả. Thúy Thúy tức lên:

– Chết hết rồi sao chứ?

Khang Luân cũng vừa tới, anh lên tiếng:

– Em vừa chửi anh đó ư? Đúng là anh đáng chết thật!

Thúy Thúy chu môi, cô phụng phịu:

– Em đâu có nói anh. Em chỉ bực mình ai đó cứ gọi điện đến mãi.

– Là ai?

– Làm sao em biết được.

Khang Luân chìa tay ra:.

– Đưa anh xem cho!

Thúy Thúy từ chối:

– Em xóa hết rồi.

Khang Luân bảo cô:

– Vậy thì chúng ta đi.

– Đi đâu vậy anh?

Khang Luân cười:

– Đi uống rượu.

Thúy Thúy ngạc nhiên:

– Điên sao giờ này mà đi uống rượu?

– Đúng là anh điên thật rồi.

– Sao cơ?

– Gia tài sự sản phút chốc tan thành mây khói cả rồi.

Thúy Thúy tỏ ý không tin:

– Chỉ có thể thôi, em không tin là anh phá sản.

Khang Luân lắc đầu, tỏ ý chán chường:

– Anh bây giờ không còn gì nữa đâu. Nợ Thúy Thúy vờ an ủi:

– Đây chỉ là sự cố mà thôi. Rồi sẽ qua.

– Em có thấy kỳ lạ không em? Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ.

Thúy Thúy lắc đầu:

– Suốt ngày em chỉ vào ngồi đây. Anh hỏi em, em đành chịu.

Anh Khang Luân thở dài:

– Chuyện mua nhà cho em đành phải gác lại mà thôi.

Thúy Thúy phản ứng mạnh:

– Sao phải thế chứ? Anh hứa với em rồi mà.

– Đành phải thất hứa với em mà thôi, em nên thông cảm cho anh. Nếu thương anh thì em nên về nhà anh mà sống. Sau này con của chúng ta đâu cần gì phải đi đâu nữa.

Nhưng Thúy Thúy vẫn cương quyết:

– Em không chịu. Em muốn chứng minh với mọi người rằng em có nhà cửa hẳn hoi.

Khang Khuân động viên:

– Anh cho mẹ con em tất cả gia tài của anh được chưa?

Thúy Thúy vẫn từ chối:

– Em không chịu.

– Em đừng làm khổ anh như vậy mà Thúy Thúy:

Cô trách móc:

– Ai làm khổ ai đây chứ? Em vì ai mà ra nông nỗi này?

– Sợ cô giận làm ảnh hưởng đến bào thai cho nên Khang Luân uống

giọng:

– Em đừng xúc động như vậy. Để từ từ rồi anh tính.

Khang Luân đứng lên:

– Hôm nay không có làm việc gì cả. Em về nghỉ ngơi đi.

Thúy Thúy mừng thầm trong bụng. Xem ra anh ta không có nghi kỵ gì cả.

Thoát nạn rồi về thì về.

– Được, em về đây. Anh nhớ ghé qua với.

– Được rồi, anh nhớ mà.

Thúy Thúy đi rồi. Tiến cho người theo sát cô. Anh nhất định tìm cho ra kẻ ném đá giấu tay này.

Đạt mừng rỡ khi thấy Thúy Thúy xuất hiện:

– Em về rồi sao?

Thúy Thúy chu môi:

Hồng lẽ ở mãi bên ấy luôn.

Nhưng bên ấy đang ...

Đạt cười lớn:

– Chuẩn bị phá sản chứ gì? Anh mừng chứ còn em thì thất vọng đây.

Đạt vờ ngạc nhiên:

– Em thất vọng điều gì?

Cô phàn nàn:

– Tưởng đã có nhà làm sở hữu riêng. Ai ngờ vỡ mộng rồi.

Đạt vuốt ve:

– Em sợ gì không có nhà mà ở chứ. Anh sẽ cho em.

Thúy Thúy trề môi:

– Nhà ổ chuột của anh đó hả?

– Đây, em đừng có xem thường. Anh sẽ mua tặng cho riêng em đó.

Thúy Thúy tỏ ý không tin:

– Đừng cho em leo cây đó.

Đạt xoa tay:

– Em đừng xem thường anh đó nha.

Thái Tài xuất hiện:

– Đạt nói thật đó em!

Thúy Thúy cau có nhìn Thái Tài:

– Em nghe lời anh đã làm hại Khang Thái Tài hơi nhú mày:

– Em sao không vui, mà lại buồn.

– Vui làm sao nổi? Em đã hại người ta Thái Tài bật cười:

Muốn tồn tại đôi lúc chúng ta cũng phải chịu hi sinh một cái gì đó em ạ.

Nhưng Khang Luân là người tốt. Em rất hối hận khi đã hại anh ấy:

Thái Tài bật cười lớn:

– Em trở thành thánh thiện khi nào vậy.

Hiền quá sống khổ lắm em ạ.

Thúy Thúy lý luận:

Nhưng sống trên sự đau khổ của người khác như vậy thật không giải chút nào cả.

Thái Tài khuyên:

– Đã làm ăn thì không nên ân hận em ạ. “Người không vì mình trôi tru đất diệt” mà.

Nhưng ...

Thấy vô vấn ngại ngùng, Đạt nói:

– Em nên để đầu óc thư giãn đi. Hắn phải nhận chịu hậu quả xấu cũng do số của anh ta mà thôi.

Mộng Cúc xuất hiện:

– Thôi, đừng có bàn cãi nữa. Hôm nay chúng ta đến nhà hàng vui say một bữa đi.

Đạt hưởng ứng ngay:

– Chị đề nghị thật đúng lúc. Chúng ta cần phải ăn mừng chứ.

Thúy Thúy miễn cưỡng đứng lên:

– Đi thì đi.

Đạt hỏi:

– Em không vui vậy Thúy Thúy?

– Em thấy mệt lắm.

Mộng Cúc giục:

Vào đấy em sẽ thấy khỏe ngay. Chúng ta đi thôi.

– Mọi người cùng kéo nhau ra xe. Đạt nói với Thúy Thúy:

– Lát nữa, ăn xong anh sẽ đưa em đi xem nhà, chịu không?

Thúy Thúy nhẹ gật đầu:

– Vậy cũng được.

– Em vui lên đi. Ăn mừng thắng lợi mà mặt mày như đưa đám vậy.

Thúy Thúy cứ mãi nghĩ đến Khang Luân. Chính cô đã hại anh ấy kia mà.

Sao mình lại có thể hại anh được chứ.

– Em nghĩ gì vậy Thúy! Có phải em đang nghĩ đến Khang Luân?

Thúy Thúy chối:

– Làm gì có.

– Vậy thì tốt.

Thúy Thúy cùng Đạt bước vào nhà hàng sau cùng. Cô hơi tái mặt khi gặp Khang Luân cùng Yến Du cũng ở đó. Thúy Thúy đề nghị:

– Chúng ta ngồi ở ngoài này đi cho mát. Vào đó em khó chịu lắm.

Đạt đành chiều cổ mà không một chút nghi ngờ. Thái Tài cùng Mộng Cúc bước tới. Này sao không vào trong mà ngồi ngoài này vậy?

Đạt đáp thay:

– Cô ấy đòi ở ngoài này, vào đó đông người cô ấy mệt.

Mộng Cúc đành chiều theo:

– Vậy cũng được. Chọn thức ăn đi!

Thái Tài ân cần hỏi cô:

– Em không khỏe sao Thúy?

– Dạ, em không sao.

Thức ăn vừa mang ra, Mộng Cúc có cuộc điện thoại gọi đến. Cô bảo Đạt:

– Cậu đi với chị một chút:

Thái Tài ngạc nhiên:

– Sao không để anh đi?

Đạt xua tay:

– Chuyện này em giải quyết được rồi. Anh và Thúy Thúy chờ em.

Thúy Thúy căn dặn:

– Nhanh lên nghe anh!

– Được rồi.

Mộng Cúc cũng nói:

– Anh nhớ chăm sóc Thúy Thúy cho tốt đó nhé.

Thái Tài mỉm cười:

– Đi nhanh đi còn về. Tụi anh chờ hai người ở đây.

Hai người ấy đi rồi, Thái Tài kéo ghế ngồi cạnh Thúy Thúy:

– Em ăn đi chứ!

– Em muốn chờ hai người ấy quay lại. Ăn thế này buồn lắm.

Thái Tài gấp thức ăn để vào chén cô, anh giục:

– Cứ ăn đi em. Lát nữa họ về ta gọi thêm.

Bắt gặp ánh mắt Thái Tài nhìn mình đau đầu, Thúy Thúy ngại ngừng cụp mắt xuống:

– Em không ăn. Em chờ anh Đạt quay lại đây.

– Đừng vậy mà Thúy Thúy, cứ xem anh như là Đạt không được à.

Thúy Thúy ngẩng đầu lên nhìn anh:

– Làm vậy sao được? Anh là anh, còn Đạt là Đạt, làm sao mà em có thể xem anh như Đạt được.

– Em dư biết tình cảm của anh dành cho em mà Thúy Thúy.

Thúy Thúy bối rối:

– Vâng, em hiểu. Nhưng mà em xem anh chị như là ân nhân của mình. Xin anh đừng làm cho em phải khó xử.

Thái Tài xua tay:

– Có gì đâu mà khó xử. Nào, hãy uống với anh miếng rượu nhé.

Thúy Thúy từ chối:

– Anh thông cảm, em không thể uống được.

– Vậy là em không nể tình anh tí nào cả.

– Uống đi em.

Thúy Thúy đành phải uống. Cô thật sự bối rối mỗi khi nhìn anh:

– Vậy phải vui không:

– Em chỉ uống thể thôi.

Thái Tài mỉm cười:

– Vậy cũng đủ cho em say rồi.

Và Thúy Thúy say thật, cô gục đầu xuống bàn. Thái Tài cười hì hì:

– Em còn làm cao với anh nữa hay không?

Chuyện này chỉ một mình anh và em biết mà thôi. Em phải thuộc về anh Thúy Thúy ạ.

Thái Tài dìu cô vào phòng mà anh đã bố trí sẵn từ trước. Bọn nó quay lại thì mọi việc đã xong xuôi cả rồi.

Hoa trình nữ của anh

Chương 8

Yến Du cứ mãi từ chối, còn Kháng Luân thì lại năn nỉ. Yến Du làm sao mà quay về nơi đó được chứ. Anh làm cho tôi khó xử quá. Tôi đã ra khỏi nhà coi như tôi không còn vương bận gì ở đó nữa.

Khang Luân vẫn than thở:

– Đừng nói như vậy mà Yến Du. Chúng ta vẫn chưa ra tòa ly dị mà.

– Anh ...

– Cô đừng giận. Tôi không có ác ý gì đâu nhưng nghĩ đến cơn ty sắp phá sản, tôi không cam tâm. Lời trắng trời của cha tôi vẫn canh cánh bên lòng.

Yến Du quay lại nhìn anh:

– Thế tại sao anh không chịu suy nghĩ xem rượu do đâu mà kém chất lượng.

Còn nữa, công chức anh bảo quản rất kỹ lưỡng mà sao lại lọt vào tay kẻ khác.

Khang Luân giật mình:

– Cô nói sao, công thức chế biến rượu của mình bị kẻ khác đánh cắp ư?

Yến Du bật cười:

– Anh như người mê ngủ vừa tỉnh giấc. Khang Luân vô đầu:

– Thật ra chuyện này là sao?

– Lâu nay tôi thâm nhập thị trường mới biết công ty “Ngôi Sao Mới” sản xuất loại rượu mà anh đang pha chế đó.

Khang Luân lặp lại:

– Là công ty “Ngôi Sao Mới” ư?

– Anh nhớ ra điều gì à?

Khang Luân còn quá mơ hồ nên nói:

– Không có. Nhưng sao cô lại đề cập đến công ty ấy.

– Nếu không tin thì anh cứ nhờ người ta mua rượu bên ấy về xem. Anh sẽ nghiệm chứng nhanh thôi.

Khang Luân bán tín bán nghi, anh nói một cách do dự:

– Có khi nào đây chỉ là một sự hiểu lầm hay không.

Yến Du cảm thấy buồn:

– Với tôi thì lúc nào anh cũng xét nét tính toán kỹ lưỡng. Còn với người khác thì anh xuề xòa. Anh bảo tôi giúp anh mà giúp cái gì bây giờ.

Khang Luân biết đó là lỗi của mình nên anh có vẻ thành khẩn:

- Anh biết lỗi của mình rồi Yến Du ạ.
- Anh xin lỗi em! Cha anh đúng là không nhìn lầm người.

Nhưng bây giờ tôi giúp anh gì bây giờ. Chỉ cần em có mặt ở nhà là được rồi.

Yến Du lắc đầu:

- Anh định biến tôi thành cái gì đây hả?
- Sự có mặt của tôi giúp anh được gì nào?
- Nhiều thứ lắm em ạ.

Yến Du chợt hỏi:

- Thế còn Thúy Thúy thì sao?

Khang Luân thú nhận:

Đúng như lời em nói, cô ấy chẳng được tích sự gì cả. Chỉ có thích tiền của anh mà thôi.

- Cô ấy không còn bên anh nữa à?
- Bây giờ thì còn. Nhưng mai mốt có lẽ cô ấy sẽ biến nếu như anh tuyên bố phá sản.

Yến Du cười buồn:

- Vậy sao! Thế nếu tôi quay trở lại, anh sẽ trả lương cho tôi bao nhiêu?
- Đừng đùa như vậy mà Yến Du. Thật tình thì anh rất muốn em trở về nhà.

Vắng em, anh buồn lắm.

– Anh tán tỉnh tôi đó hả?

Anh nói thật.

Yến Du rên rỉ:

– Thật tội nghiệp cho anh ghê đi. Thôi được, vì lời hứa của ông chủ tôi sẽ trở về đó một lần nữa.

Khang Luân lộ vẻ vui mừng:

– Anh cảm ơn em Yến Du ạ. Biết em về, dì Lài chắc là mừng lắm.

Yến Du chẳng biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai nữa. Nhưng cô quyết tâm quay trở lại để giúp anh gỡ rối mà thôi.

Hai người vừa về tới nhà đã thấy Tiến đã có mặt ở đó rồi.

– Chào chị Yến Du!

Yến Du vui vẻ:

– Chào cậu.

Tiến nói với Khang Luân:

Đúng là Ngôi Sao Mới đang pha chế rượu theo công thức của công ty mình.

Khang Luân thật khó hiểu. Công thức này chỉ có một mình anh biết thôi mà, tại sao lại lọt vào tay của chúng nó chứ? Mộng Cúc, cô giỏi lắm đó. Nhất định cô sẽ trả giá đắt đó.

– Anh nghĩ gì thế? - Yến Du chợt hỏi Khang Luân.

Khang Luân nói dứt khoát:

– Nhất định anh sẽ tìm ra thủ phạm. Kẻ nội ứng sẽ ra đầu thú trước

anh.

Yến Du cười mỉm:

– Anh tin như vậy à?

Tiến hơi ngập ngừng:

– Thật ra thì tôi, tôi đã nghĩ ra một người. Nhưng mà tôi không dám nói ra.

Khang Luân nạt to:

– Sao lại không dám chứ, có ai ăn thịt cậu đâu:

Tiến do dự:

– Nói ra sợ anh sẽ phản ứng mà tống cổ tôi ra khỏi công ty.

Khang Luân xoa tay:

– Cậu làm sao vậy. Cứ nói thử xem gì mà cứ úp mở như con gái vậy?

Tiến ngược nhìn Khang Luân:

– Anh có từng nghĩ đến Thúy Thúy hay không?

Khang Luân giật nảy mình:

– Cậu làm sao vậy? Thúy Thúy làm gì có thể dính vào chuyện này?

Yến Du đưa ra nhận xét:

Thì anh cứ để cho cậu ấy nói hết đi.

Chắc chắn là sẽ có nguyên nhân mà. Khang Luân hást mặt:

– Vậy thì cậu nói đi, lý do gì?

Tiến đành phải nói:

– Cô ấy là người duy nhất cận kề anh, và làm công việc.sao chép vào máy những công thức ấy.

Yến Du mở ngõ:

– Cô ấy là mối nghi ngờ lớn nhất. Anh thấy có đúng không?

Khang Luân gật đầu đồng tình.

– Vậy còn việc tráo nguyên liệu pha rượu thì sao?

Yến Du nói mà chẳng cần suy nghĩ:.

– Cũng chính là cô ta.

Khang Luân có ý bênh vực Thúy Thúy:

– Cô ấy làm vậy để làm gì. Trong khi tháng nào tôi cũng chu cấp tiền bạc cho cô ấy mặc tình tiêu xài, thì cô ấy hại tôi làm gì?

Yến Du nhìn anh trân trân:

– Có khi bên kia mua chuộc cô ấy với số tiền lớn hơn anh thì sao?

Tiến gật gù tán thành:

– Điều này cũng có lý lắm. Ai mà chẳng Khang Luân gạt phăng câu gợi ý của Tiến:

– Tôi thấy hai người vì có thành kiến với cô ấy nên mới nói vậy thôi.

Tiến im re không dám đưa ra ý kiến thêm.

– Còn Yến Du, cô cảm thấy khó mà nói được cho anh nghe mọi chuyện. Cô nhất định phải chứng minh cho cô thấy mới được.

Thôi, tạm thời mình gác lại nơi đây. Cứ hãy để cho mọi chuyện lắng xuống, chúng ta nhất định sẽ tìm ra được aơ hở mà thôi.

Khang Luân nghĩ rằng Thúy Thúy không thể nào gạt anh được. Dù sao cô ấy cũng đang mang trong người đứa con của mình.

– Đúng rồi. Chuyện này cần xác minh cho rõ mới được.

Tiến lại nhắc nhở:

– Chỉ còn lại ngày nữa thôi là chúng ta phải trả lời với đối tác rồi. Tiền đâu mà có thể bồi thường một lúc mấy tỉ đồng.

Yến Du can thiệp:

Từ từ rồi tính, hai người đừng có làm rối tung lên như vậy.

Điện thoại của Khang Luân có tín hiệu, anh mở ra xem. Số điện thoại của Thúy Thúy:

– Alô! Em hả?

– Không phải! Tôi chỉ là bạn của cô ấy mà thôi.

– Cô gọi tôi làm gì? Thúy Thúy đâu? Cô ấy đang bệnh phải vào viện. Anh nên đem tiền đến lo cho cô ấy.

– Cô ấy bị bệnh gì?

Nghe đâu sẩy thai gì đó.

Khang Luân giật mình hỏi lại:

– Cô ấy bị sẩy thai ư?

– Đúng vậy. Thôi, tôi không nói chuyện với anh nữa.

– Alô ... Alô ...

Tiến liền hỏi:

– Có chuyện gì sao anh?

Thúy Thúy sẩy thai, đang nằm bệnh viện.

Yến Du ngạc nhiên:

- Cô ấy có thai với anh ư? Đã mấy tháng.
- Chắc là năm sáu tháng gì đó.
- Năm, sáu tháng mà hư thai ư? Chuyện này cũng hiếm có lắm.

Khang Luân nhìn cô:

- Em nói vậy là sao?
- Tôi nghĩ thai ấy là giả. Biết anh hết lợi dụng để moi tiền nên cô ấy tung tin là sẩy thai. Khang Luân bán tín bán nghi:
- Sao em có thể nói như vậy chứ?
- Xin lỗi, đây chỉ là dự đoán mà thôi.

Tiến cũng lấy làm khó hiểu, nhưng không dám nói ra. Khang Luân đứng lên:

- Tôi phải đến đó xem sao!

Yến Du cũng đứng lên:

- Tôi sẽ đi với anh.
- Em ...
- Anh đừng ngại, tôi sẽ tìm hiểu bên ngoài.

Cả hai cùng đến bệnh viện, suốt dọc đường không ai nói với ai lời nào.

- Biết được sự thật do Yến Du tìm hiểu rồi cung cấp, Khang Luân như người từ trên trời rơi xuống. Anh chỉ còn biết ôm đầu đau khổ:

– Tại sao em có thể lừa dối anh như vậy, Thúy Thúy?

Thúy Thúy lắc đầu:

– Em không lừa dối anh, do mọi người vu khống em thôi. Anh tin họ hơn em sao?

Khang Luân trợn mắt nhìn cô:

– Đến lúc này mà cô còn xảo biện được hay sao? Cô thật là quá đáng mà.

Người ta cho cô bao nhiêu tiền để cô làm điều đó?

– Em không có.

– Còn không có nữa à! Cô thật là quá đáng, hại tôi đến nước này đây sao?

Thúy Thúy gượng ngồi dậy, cô mấp máy đầu môi:

– Em ... thật ra thì em không có hại anh đâu.

– Vậy còn đưa con thì sao? Cô lừa tôi để lấy biết bao nhiêu tiền, cô trả tôi nổi không?

Vừa lúc Đạt xuất hiện, anh lên tiếng:

– “Bắc thang lên hỏi ông trời có tiền cho gái có đòi được không”?

Thúy Thúy gọi:

– Anh Đạt!

Đạt bước lại gần cô hơn:

– Em khỏe rồi chứ? Hãy an tâm, có anh ở đây không ai có thể ăn hiếp em được cả.

Khang Luân ném cái nhìn giận dữ về phía Thuý Thuý:

– Thì ra là như vậy. Bấy lâu nay cô lừa dối tôi, lấy tiền của tôi để nuôi tình nhân.

Đạt sấn tới cạnh Khang Luân:

– Này, cái gì mà tình nhân hả? Thuý Thuý là vợ chính thức của tôi đấy. Anh đã dụ dỗ vợ người ta, tôi chưa tính sổ với anh đó.

Thuý Thuý run rẩy:

– Đạt à! Anh đừng làm khó anh ấy nữa.

– Cũng tại em lỡ dại mà thôi. Đừng đánh anh ấy!

Khang Luân như người nằm mơ vừa tỉnh giấc. Nghe đau đớn vô cùng. Xấu hổ như muốn chết đi được.. – Lừa dối! Cô nữ lừa dối tôi. Tôi căm hận cô:

Đạt cười mai mỉa:

– Táng gia bại sản cũng vì mê gái thì đáng đời lắm. Về mà đập đầu lên gối chết cho rồi.

Khang Luân xiêu vẹo bước đi. Thuý Thuý nhìn theo nghe ân hận một cách lạ lùng:

– Anh à! Liệu anh ấy có sao không?

Đạt khoát tay:

Hắn đáng chết, cho chừa cái tội dụ dỗ vợ người.

– Anh nói vậy cũng đâu có đúng. Em và anh ấy quen nhau trước kia mà.

Chính anh báo em đi làm cái việc ấy, sao còn ghét người ta.

Đạt nói đại, nói càn:

– Thì cũng tại anh ta hám gái làm gì? Đáng cái tội!

Thúy Thúy cảm thấy ái ngại:

– Nghĩ cũng tội cho anh ấy quá.

– Em đó, lúc nào cũng thương người. Tốt bụng lắm vậy.

– Tốt bụng ư? Cô đâu thể nhận hai từ ấy được. Hại người đến lúc nào đó sẽ hại đến mình mà thôi.

Khang Luân nhảy lên xe, anh lái xe máy chạy như bay trên đường. Anh giận cái sự ngu ngốc của mình, bị Thúy Thúy lừa một cách thảm hại. Về đến nhà, anh thấy Yến Du đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Anh thả người xuống chiếc ghế ném, rồi thở dài ngao ngán.

– Anh làm sao vậy?

– Chán chường và hận đời.

– Sao lại hận đời? Đời có gì để mà chúng ta hận?

– Em đang chế giễu anh đó sao?

Yến Du từ chối:

– Tôi tuyệt đối không chế giễu anh. Mà tôi chỉ nhắc anh nhớ, tình đời cạm bẫy đa đoan chớ nên nông cạn mà hại mình.

Khang Luân bước đến bàn, anh lấy chai rượu ngoại ra uống:

Chai rượu có in hình hai trái tim yêu. Khang Luân bật cười thành tiếng:

– Rượu Tình nhân, em có uống với anh không?

Yến Du lắc đầu:

– Tôi nghĩ anh cũng không nên uống nhiều rượu như vậy. Hãy để

đầu óc tỉnh táo mà làm việc.

Khang Luân bật nút chai:

– Anh muốn uống cho thật say, say để quên tất cả.

Yến Du cười buồn:

– Quên tất cả ư? Có thật là anh quên được không?

Khang Luân nói giọng trầm buồn:

– Anh cũng không biết nữa. Nhưng nếu uống say có thể quên thì anh xin được uống để mà quên.

Yến Du nhắc nhở:

– Ngày mai này anh phải đối mặt với sự thật. Tôi khuyên anh nên để đầu óc được tỉnh táo.

– Anh thật sự sợ đầu óc mình tỉnh táo lắm. Anh muốn mình nên điên luôn đi còn dễ chịu hơn.

– Sao anh lại nói thế? Điên rồi ai sẽ lo cho anh rồi còn hương khói cho ông chủ.

Ngẩng đầu lên, Khang Luân hỏi cô:

– Em còn gọi cha là ông chủ sao?

– Anh này!

– Yến Du! Em có biết em đi rồi, anh buồn lắm không?

Yến Du nhìn anh hỏi một câu:

– Sao lại buồn? Bên cạnh anh còn có Thúy Thúy, có Chim Biển, có dì Lài cơ mà.

Họ không giúp gì được anh cả. Chim Biển thật ra hiện giờ anh cũng

chưa biết bạn ấy là nam hay nữ nữa là.

Yến Du cười khì:

– Nhận biết bao nhiêu ân huệ của người ta mà anh có thể nói vậy được sao?

– Thật tình là như vậy mà.

– Xem ra anh cũng có tình cảm với cô ấy lắm mà.

Khang Luân nói một cách thành thật:

Gần gũi với em lâu này, anh đã có tình cảm, rồi anh lại để em vượt khỏi tầm tay anh.

Yến Du khích lệ:

– Vậy thì anh buồn thì mở email ra tìm Chim Biển tâm sự.

– Có lúc Chim Biển cũng không có thời gian để tâm sự với anh.

Yến Du thở dài:

– Vậy thì anh có thể tìm quên trong công việc.

– Càng làm, anh càng buồn nhiều hơn. Anh cảm thấy mình cô đơn quá. Em có thấy tội cho anh không?

Yến Du nghe nhói đau con tim. Nhưng cô đâu có cách gì để mà giúp anh đây chứ. Cô chạnh lòng thương cho hoàn cảnh của anh.

– Em không thể ở lại đây cùng anh sao?

Yến Du thở dài:

– Từ lúc rời khỏi nhà anh, anh có biết là tôi buồn đến mức độ không thể tả được. Tìm được việc làm rồi tôi dần dần quen công việc mới.

– Và em đã quên anh?

Nếu nói quên thì chưa hẳn. Nhưng mà bảo nhớ thì lấy có gì để mà tôi nhớ anh. Chúng ta đâu cũ chút tình cảm nào.

– Có. Anh có tình cảm với em:

Nhưng lúc ấy Yến Du làm cho anh không còn thời gian để mà suy nghĩ nữa.

Yến Du đứng lên:

– Thà vậy còn tốt hơn anh ạ.

– Anh thấy mình có lỗi với em rất nhiều. Bây giờ xem như anh trắng tay rồi, mà lỗi kéo em ở lại thật là không phải với em.

Yến Du nghe cảm động rất nhiều. Nhưng cô cố nén trong lòng:

– Tôi không có nghĩ đến việc anh giàu hay nghèo đâu. Mà do chúng ta thật sự chưa có tình cảm.

Khang Luân thì thào:

– Hãy cho anh thời gian nhé Yến Du?

– Vậy còn Chim Biển thì sao?

Anh sẽ tìm hiểu rồi đi đến quyết định.

– Em thấy thế nào?

– Vậy thì tội cho tôi lắm đó. Anh có thấy như vậy là mình ích kỷ làm không?

Khang Luân biết cô trách mình như vậy không có gì là sai, cho nên anh chỉ còn biết lặng thinh. Biết đâu trong thời gian rời khỏi nhà mình, cô ấy đã có người khác rồi. Điều này mình đâu thể trách ai được.

– Anh biết, anh làm như vậy là có hơi ích kỷ. Nhưng mà hơn lúc nào

hết anh cảm thấy mình đã yêu em rồi.

Khoanh tay trước ngực, Yến Du cảm thấy vui trong lòng. Nhưng cô lại nói khác đi suy nghĩ của mình:

– Cảm ơn anh. Nhưng tôi không thể đâu lại tình cảm của anh.

– Tại sao vậy Yến Du?

– Tôi có thể không trả lời anh không? Chuyện cá nhân mà.

Khang Luân đành chịu, anh biết mình đã bỏ lỡ một cơ hội đáng giá ngàn vàng rồi.

– Anh có thể chờ đợi em mà:

Cho khi nào em chịu nghĩ lại mà thôi. Em nhớ đó.

Yến Du lặng lẽ quay mặt đi, lặng lẽ rơi nước mắt. Anh không thủ đoạn.

không xảo quyệt như mình tưởng mà ngược lại anh rất hiền lành và tốt bụng.

– Em nghĩ đi!

– Em ...

Yến Du về phòng. Cô biết Khang Luân nhìn cô. Anh đang thất vọng thật nhiều. Nhưng cô đâu thể làm gì khác hơn được. Đành phải chịu vậy mà thôi.

Khang Luân đứng chết lặng rất lâu trước cổng công ty “Ngôi Sao Mới”.

của Thái Tài và Mộng Cúc. Thúy Thúy phản bội anh đã mang công thức chế biến rượu bán cho Thái Tài. Còn tráo nguyên liệu giả, làm anh phải sạt nghiệp.

Tất cả mọi đối tác đều ngoảnh mặt quay lưng với anh. “Ngôi Sao

Mới” đang ăn nên làm ra.

– Anh đứng đây làm gì?

Khang Luân giật mình quay lại. Nhận ra Tiến, anh thở dài:

– Tụi nó làm ăn thịnh quá.

– Đó là công sức của anh đấy.

Khang Luân mím môi:

– Thật là khốn nạn mà.

Tiến an ủi:

– Anh hãy bình tĩnh. Chúng ta có thể làm lại từ đầu.

Khang Luân chán nản thở dài:

– Làm lại từ đầu ư? Liệu có được không?

– Tất nhiên là được rồi.

– Làm gì được đây khi tất cả tiền bạc đã đội nón ra đi. Tay trắng thì làm gì được đây chứ.

– Tiến à! Cậu có thể đi với mình được không?

Tiến lạ lẫm hỏi:

– Đi đâu chứ?

– Uống rượu.

Tiến từ chối:

– Thôi đi anh, nước này mà còn đi uống rượu được sao?

Khang Luân vẫn nói:

– Ta chỉ còn cách đó để giải sầu mà thôi.

Thấu hiểu được nỗi khổ của chủ mình, Tiến đành phải gật đầu:

– Được, tôi sẽ đi uống với anh.

Khang Luân choàng tay qua vai Tiến, anh bảo:

– Chỉ có cậu mới là người trung thành của mình.

Tiến khuyên anh:

– Dù sao, anh cũng cần phải tỉnh táo để giải quyết mọi vấn đề.

Nhưng bây giờ mình rất cần phải say:

– Say không còn biết gì nữa.

Tiến nhăn nhó:

– Làm như vậy thì có ích lợi gì? Có khi còn làm cho kẻ thù vui mừng nữa đó.

Khang Luân rên rỉ:

– Cậu đừng nói nữa có được không. Mình đang rất cần say đó.

Tiến nói mãi mà vẫn không được, nên đành phải gật đầu:

– Được rồi, tôi sẽ đi với anh uống một bữa thật là say.

– Tốt. Cậu đúng là bạn tốt của mình đấy.

Tiến cảm thấy đau lòng. Cậu đã theo ông Khang Lý từ nhỏ. Thật ra tuy họ giàu có nhưng mà rất thương người. Họ sống rất có tình cảm với mọi người. Tại sao lại phải nhận lãnh cảnh này chứ:

Người lành hay mắc nạn quả không sai.

– Uống đi Tiến! Đêm nay không say không về!

Tiến nghe nhói tim đau:

– Được không say không về!

Cả hai chén thù chén tạc cho đến khuya thì hai người đã say bí tỉ rồi
Bà Lài mở cửa:

Thấy hai người say khướt, bả lo lắng vô cùng:

– Say đến thế này sao!

Tiến còn tỉnh táo hơn, nên anh nói:

– Dì cho con chiếc khăn vào thau nước ấm.

Bà Lài tắt tả đi lấy:

– Được, được sẽ có ngay.

Tiến chăm sóc Khang Luân rất thiết tình.

Trong cơn say, Khang Luân luôn miệng gọi Chim Biển. Cô ta là ai mà lâu nay mình không hề nghe anh nhắc đến.

– “Chim Biển ư? Chuyện này nhất định mình phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Thì ra anh ấy có người yêu mới rồi”.

Nhưng bây giờ tôi nghèo lắm Chim Biển ạ. Tôi đã phụ lòng tốt của bạn rồi.

Tôi thật đáng ghét.

Tiến cảm thấy sợ:

– Anh nói gì vậy Khang Luân?

Anh năn nỉ em mà Chim Biển. Nếu em là con gái thì hãy xuất hiện trước mặt anh đi.

– Em hãy giúp anh gây dựng lại công ty nhé.

Nghe Khang Luân lắm nhảm, Tiến lo lắng vô cùng:

– Anh không sao chứ Khang Luân? Anh lắm nhảm gì thế?

Anh lại gào lên:

– Thúy Thúy! Tại sao cô hại tôi. Tại sao?

– Anh Khang Luân à.

– Tôi cho cô biết bao nhiêu là tiền rồi mà. Tại sao cô vẫn hại tôi là sao?

Tiến như muốn dựng cho anh ngồi dậy. Anh nói như gắt lên:

– Tôi nè! Tiến đây chứ không phải là Thúy Thúy nào cả.

Khang Luân mắt đỏ ngầu nhìn Tiến. Anh vẫn lắm nhảm:

– Tôi muốn gặp Yến Du!

Dì Lại nói như phán bùa:

– Yến Du đã về nhà cô ấy rồi. Nếu muốn, ngày mai tôi sẽ gọi cô ấy về đây cho cậu.

Khang Luân ôm đầu than thở:

Thúy Thúy lừa dối tôi. Yến Du lại bỏ đi, cha thì chết, công ty sắp phá sản, tôi phải sống làm sao?

Tiến động viên:

– Vì vậy anh nên bình tĩnh. Có bình tĩnh mới giải quyết được vấn đề, anh có hiểu không?

– Tôi không muốn mình tỉnh đâu. Tôi muốn làm người điên dại để tôi không còn nhớ gì nữa. Tôi muốn quên đi tất cả.

Tiến giận dữ đứng lên:

– Được, nếu anh muốn như vậy thì tôi chiều. Tôi không ngăn nữa:

Khang Luân bật lên tiếng khóc. Anh ôm đầu rên la:

– Ngu, tại tôi quá ngu, vội tin người lừa đảo.

Tiến gay gắt:

– Biết mình ngốc thì bây giờ cẩn thận hơn.

Anh đâu thể vì một chút đó mà làm hỏng cả tương lai của mình, uống công ông chủ đá khó nhọc gây dựng nên.

Khang Luân vẫn ôm đầu rên rỉ.

– Tôi có lỗi với cha tôi nhiều lắm. Tôi không thể tha thứ cho bản thân mình.

Tiến vẫn cố tình nói khích anh:

– Anh bệ rạc thế này càng làm cho kẻ thù của anh càng đắc thắng hơn đấy.

– Kệ họ!

– Kệ mà được sao, anh không thấy làm vậy là có lỗi ư?

Khang Luân trong lúc say, lơ mơ nghĩ rằng mình làm như vậy là đúng. Tự hành hạ mình để chuộc lỗi với người thân.

– Tôi muốn sớm đi gặp cha mẹ mình đấy. Họ đang chờ tôi ở đó.

Tiến bật cười:

– Vậy thì anh mau mau mà đi đi. Đi xuống đó cha mẹ anh sẽ hỏi tội anh đó.

Tiến nói như ra lệnh:

– Nằm xuống và ngủ một giấc! Có muốn chết thì cũng phải chết cho tỉnh táo.

– Tôi muốn chết ngay bây giờ.

Say xỉn thế này, chết làm sao biết đường mà đi tìm cha, tìm mẹ.

Bà Lài lên tiếng:

– Cậu chủ à! Trước khi chết ông chủ căn dặn cậu đủ điều, bộ cậu quên rồi sao? Ông chủ sẽ buồn lắm khi nhìn thấy cậu như thế Khang Luân trần trở:

Cuối cùng thì cũng chỉ một mình dì ở lại bên cạnh tôi.

Tiến giận lấy:

– Còn tôi nữa đây nè, bộ anh định bỏ tôi cho chó ăn hả?

Khang Luân nhìn Tiến:

– Cậu thì nói làm gì! Chốc lát nữa đây cậu cũng bỏ lại tôi mà về với vợ con mà thôi.

Tiến cao giọng:

– Ờ thì phải vậy. Vì tôi còn có trách nhiệm của gia đình mà. Tôi còn vợ còn con.

Vậy còn tôi thì sao?

– Anh còn có nhà có cửa, còn bàn thờ cha mẹ anh. Còn dì Lài sớm hôm lo chăm sóc anh. Từ giờ anh cần phải có trách nhiệm với đi ấy lúc tuổi già nữa đó.

Dì Lại buông tiếng thở dài:

– Cậu cứ như thế này mãi tôi lo cáo cậu lắm. Cô Yến Du cũng buồn nữa. Tôi nay cô ấy về mà thấy cậu như thế này chắc cô ấy sẽ buồn lắm.

Tiến nói thêm:

– Bản thân mình mà mình không chịu quý, thì bảo ai phải quý cho mình đây?

Lắm nhảm một hồi nữa Khang Luân đã ngủ đi tự lúc nào. Tiến giao lại cho dì Lại, rồi ra về. Trong lòng anh có rất nhiều lo ngại.

Chẳng biết rồi đây Khang Luân có làm lại được như từ đầu không? Chỉ tội cho ông chủ mất chẳng bao lâu.

Một tuần sau, Khang Luân mở máy tìm Chim Biển để tâm sự. Nhưng Chim Biển không mở máy. Có lẽ bạn ấy biết mình say xỉn bê tha cho nên giận mà cắt đứt liên lạc.

– Cậu uống sữa đi.

– Cám ơn dì, hãy để đó đi.

Bà Lại lo lắng:

– Cậu không sao chứ?

– Vâng, không sao.

Bà Lại nói thêm:

– Lúc này cô Yến Du có điện tới.

Khang Luân ngẩng đầu lên hỏi nhanh:

– Cô ấy nói gì thế?

– Cô hỏi thăm sức khỏe của cậu.

- Anh sốt ruột:
- Rồi dì trả lời thế nào?
- Tôi nói cậu còn đang mệt.
- Vậy à!

Khang Luân đứng lên, anh khẩn trương nói với dì Lại:

- Nếu vậy, tối nay dì nấu giúp tôi mấy món mà Yến Du thích nhé.

Bà Lại lấy làm lạ hỏi:

- Sao long trọng vậy cậu?
- Thì dì cứ làm theo ý của tôi đi.

Bà Lại lui ra:

- Dạ được.

Khang Luân gọi điện thoại cho Tiến:

- Alô. Gì thế anh?
- Tối nay cậu qua nhà mình một chút có được không?

Tiến bảo đùa:

- Được thì được rồi đó. Nhưng rủ nhau là mình từ chối ngay.
- Không! Mình mời cậu nghiêm túc đấy. Nếu cần, rủ bà xã theo cho vui.

Tiến cười vui vẻ:

- Này, anh đang tổ chức tiết mục gì như thế?

– À không! Lâu lâu mình muốn vui vẻ một bữa.

Tiến dặn dò:

– Vui thì được, nhưng không uống rượu đồ.

– Không! Anh bỏ lâu rồi Tiến ạ.

Tiến hỏi to:

– Thật không?

Uống rượu có hại cho sức khỏe lắm. Anh bỏ luôn rồi.

Tiếng hăng hái:

– Tốt quá. Chúc mừng anh đó.

Chúc mừng thì phải gặp mặt mới linh. Tiến cười hì hì:

– Được. Tối nay tôi sẽ chỉ bà xã đến chúc mừng anh.

– Quân tử nhất ngôn nhé.

– Được thôi.

Hai người cúp máy, Khang Luân định ngả người lên chiếc ghế thì dì Lại bước vào:

– Cậu có khách.

Hơi ngạc nhiên, Khang Luân hỏi:

– Ai vậy dì?

– À! Người này dường như chưa đến nhà mình lần nào.

Khang Luân đứng lên chỉnh sửa lại quần áo rồi bước nhanh xuống cầu thang.

Anh chưa nhận ra người khách không mời mà đến này, vì cô ngồi quay mặt ra phía cửa:

– Chị tìm tôi à?

Quay lại, Linda Mộng Cúc hỏi liền:

– Sao, em lên đến chúc chị rồi à?

Nhận ra cô, Khang Luân cười lớn:

– Hôm nay sao rỗng lại đến nhà tôm thế này?

Mộng Cúc nhướng mày:

– Anh vẫn khỏe chứ.

– Nhờ ơn trời, tôi vẫn khỏe. Mặc dù chén cơm của tôi bị người ta cướp mất rồi.

Mộng Cúc vờ như không hiểu:

– Ai mà nữ làm như thế với anh.

Khang Luân vừa ngồi xuống vừa nói:

– Kẻ đó quá mưu mô, ném đá giấu tay, tôi làm sao mà biết được.

Mộng Cúc mím môi nhìn anh:

– Anh đang trách người hay là tự trách mình như vậy?

Khang Luân cười mai mỉa:

– Biết ai hại mình đây mà trách. Có chẳng là tự trách mình ngu ngốc để người ta gài bẫy hại mình.

Mộng Cúc nhìn anh thăm dò:

– Anh đang có chuyện buồn, em đến chơi chắc không phải lúc.

– Không đâu, tôi rất hoan nghênh cô đó. Dù muốn dù không, dù lòng cơ có thật lòng đến thăm tôi hay nhằm mục đích gì đó cũng mặc, chúng ta cũng vẫn là bạn của nhau.

Mộng Cúc cười:

Cám ơn anh có cái nhìn với tôi như vậy. Nếu anh có cần tôi giúp chuyện gì thì cứ nói.

Khang Luân lắc đầu:

– Không cần đâu. Tôi sẽ vươn lên bằng chính đôi tay và nghị lực của mình.

Mộng Cúc nhìn anh trân trân:

– Anh có thể làm được à?

– Tất nhiên rồi.

– Anh vẫn như ngày nào ngang tàng và phóng khoáng.

– Vậy sao?

Mộng Cúc lại nói:

– Em chỉ muốn giúp anh mà thôi.

Khang Luân gạt ngang:

– Anh không thể nào nhận ở em lòng thương hại đâu. Anh vấp ngã chỗ nào thì anh sẽ tự đứng lên ở chỗ đó. Em chờ xem?

Mộng Cúc gọi chuyện:

– Nhớ lúc ở nước ngoài mình vui vẻ biết bao nhiêu. Tự nhiên bây giờ anh lại lạnh nhạt với em.

Khang Luân từ chối:

– Cô đừng nên nhắc lại chuyện ấy làm gì nữa.

– Sao vậy anh?

– Vì tôi cảm thấy xót xa cho thể thái nhân tình lắm rồi. Tình đời quá trớ trêu mà.

Mộng Cúc nhìn anh:

– Anh hận đời đến như vậy à?

– Không! Đời có gì để cho mình phải hận chứ? Lòng người mới đáng giận, đáng trách làm sao?

– Khang Luân! Anh ...

Đưa tay ngăn, Khang Luân bảo:

– Cô đừng gọi tên tôi như thế. Bởi tôi rất sợ, sợ tiếng gọi ấy đến gợn người.

Mộng Cúc lặc giọng:

– Anh giận em đến như vậy sao?

– Hừ! Tài sản sự nghiệp của tôi phút chốc vào tay kẻ khác. Cô nói đi, tôi phải tiếp đón cô như thế nào mới phải đây.

Mộng Cúc đổi giọng:

– Em muốn chúng ta trở lại như ngày nào ở nước ngoài.

Khang Luân bật cười khan:

– Trở về thuở ban đầu ư? Lúc ấy tôi là một công tử giàu có, còn bây giờ tay trắng thế này, em có nằm mơ không đó.

Mộng Cúc dịu dàng nói:

– Chính vì anh đang gặp khó khăn nên em mới muốn giúp anh.

Khang Luân cười lớn hơn:

– Thôi đi em! Anh cảm ơn em thật nhiều.

– Mộng Cúc à! Em đừng có truy cùng quét tận anh đến như vậy. Anh không buồn em đâu. Tại anh ngốc nghếch thì đành chịu mà thôi.

Mộng Cúc van vãn:

– Nên anh đừng cay đắng như vậy. Em đến đây là có ý tốt cho anh mà thôi.

Khang Luân cười chua chát:

– Cảm ơn cô, tôi không dám nhận tấm lòng tốt của cô đâu.

Mộng Cúc nói như sắp khóc:

– Có thể trong chuyện này anh đã hiểu lầm em rồi cũng nên.

Khang Luân lắc đầu:

– Tôi không hiểu lầm, mà tôi cũng không cần ai phải thương hại mình cả. Cô có thể về được rồi.

Mộng Cúc nhìn anh rơm rớm lệ:

– Khang Luân! Giữa anh và em có thể chấm dứt như vậy sao?

– Đúng như vậy. Cô không cần lấy những giọt nước mắt ấy ra mà làm cho tôi xiêu lòng như trước đây.

Mộng Cúc đứng lên:

Nếu như anh đã dứt tình dứt nghĩa như vậy thì thôi, em cũng không còn gì để nói với anh nữa đâu.

Khang Luân vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

– Vậy thì tốt rồi, xin mời.

Mộng Cúc đi như chạy ra ngoài:

Rồi đây anh sẽ hối hận những việc mình làm.

Khang Luân gất lên:

– Cô đi đi!

Bà Lại bước ra đóng cổng lại. Khi quay vào bà vẫn còn thấy Khang Luân đứng yên tại chỗ:

– Dì à? Mai một cô ta có đến dì cứ bảo là con không có ở nhà.

Thay đổi cách xưng hô của anh làm cho bà Lại phải ngạc nhiên:

– Dường như cô ấy muốn giúp cậu.

Lắc đầu, anh nói một cách chán chường và phẫn nộ:

– Đó là những con người thật giả khó hiểu lắm dì ạ. Từ nay chúng ta nên ít tiếp xúc thì hơn.

Bà Lại gật đầu rồi nói:

– Chúng ta vào ăn cơm đi cậu.

Khang Luân uể oải đi vào. Trong mâm cơm, anh lại nói:

– Nếu không có dì, con chẳng biết xoay xở làm sao nữa. Gắp bỏ thức ăn vào chén anh, bà Lại nói chân thành:

– Tôi cũng đâu còn anh là người thân, cho nên cậu không cần phải ái ngại đâu.

– Dì ạ! Sau này con nhất định sẽ phụng dưỡng dì đó.

Bà mỉm cười đôn hậu:

– Vậy thì tốt rồi. Thôi, lo ăn cho nhiều vào.

Khang Luân chợt hỏi:

– Dì thấy Yến Du là người thế nào?

Bà Lại ngừng nhai, bà nhìn anh bằng ánh mắt dò xét:

– Cậu hỏi về khía cạnh nào?

– Thì dì thấy thế nào thì nói thế ấy.

Bà Lại ngừng ăn, bà nói:

– Tôi thấy cô ấy hiền lành, hay thương người nữa đó. Cô ấy rất là dễ thương.

Nhưng con đã làm mất cơ hội rồi dì ạ. Bà Lại lắc đầu, bà động viên anh:

– Cậu an tâm đi! Nếu là duyên là nợ thì nhất định cô ấy sẽ là của cậu mà thôi.

Khang Luân nhìn bà một cách thân thiện.

– Anh chưa khi nào thấy gần gũi bà như lúc này.

– Dì an ủi con chăng?

– Đó là sự thật. Cậu đừng suy nghĩ gì cả. Yến Du không phải như những người khác đâu.

– Dì nói vậy là sao?

Bà Lại kể:

– Cô ấy không vì tiền bạc mà xem thường cậu đâu.

– Nhưng cô ấy đã giận con!

Không phải giận, mà cô muốn cho cậu làm lại từ đầu mà thôi.

Đêm ấy, Khang Luân suy nghĩ mãi những lời bà Lài nói. Có lẽ anh vẫn còn chút hy vọng mong manh.

Buổi sáng, cảm thấy trong lòng buồn là lạ Khang Luân bước vào công ty như đi vào chốn không người. Cảnh tượng vắng vẻ làm cho anh thấy rợn người.

Anh nghe văng vẳng bên tai, tiếng của cha mình:

– Con có thấy việc làm sai trái của mình chưa?

– Cha.

Khang Luân chạy hết phòng này đến phòng khác tìm bóng dáng người cha, nhưng nào đâu thấy, chỉ thấy cô đơn trống vắng lạ lùng. Hình ảnh người cha tận tụy hiền lành hiện về trước mắt anh.

– Cha ơi! Con xin lỗi, con sai rồi.

Anh gục đầu xuống băng đá mà khóc. Một vài công nhân thân tín vẫn còn bám trụ ở lại bước đến cạnh anh:

– Giám đốc.

– Giám đốc không sao chứ?

– Dìu anh ấy vào phòng đi.

Nhưng Khang Luân đưa tay ngăn:

– Anh chị cứ mặc tôi.

– Nhưng chúng tôi không muốn giám đốc như thế này đâu.

Khang Luân ngời thẳng lên:

– Tôi không sao đâu.

Tiến vừa đến, anh lo lắng hỏi:

– Có chuyện gì thế?

Giám đốc chỉ buồn thôi.

Tiến nói với anh em:

– Anh em cứ về nghỉ đi. Chuyện này có tôi lo được rồi.

– Vâng ạ.

– Vâng.

Họ đi hết rồi, Tiến nói với Khang Luân:

– Anh làm sao vậy?

Khang Luân gạt Tiến sang một bên:

– Tôi không sao!

– Không sao mà được à.

Khang Luân gượng cười:

– Tôi không sao thật mà. Mình vào văn phòng nói chuyện đi.

Tiến sánh vai cùng anh:

– Anh không sao thật chứ?

– Thì không sao! Bộ cậu tưởng tôi dễ bị sương gió quật ngã lắm à.

Tiến gãi gãi đầu:

– Ờ thì tôi không hề có ý nghĩ đó. Nhưng điều duy nhất tôi lo là sức khỏe của cậu đó.

Khang Luân vươn vai:

– Sức khỏe tôi có làm sao đâu. Coi nè, rất là cường tráng đó.

Tiến gật gù nói đùa:

– Ủ, cường tráng phong độ lắm, khiến cho bao cô gái phải đứng xếp hàng chờ tuyển chọn đó.

Đang buồn nghe câu nói bông đùa của Tiến, anh cũng phải phì cười:

Cái thằng, lúc nào cũng đùa được cả. Cậu chỉ được nước, làm cho người ta vui mà thôi.

Tiến ngồi rung đùi:

– Vậy chứ sao! Đời người quá ngắn ngủi, sao không vui mà lại buồn làm gì.

Khang Luân bực bội:

– Tại cậu chưa ở vào hoàn cảnh đó mà thôi. Chừng ấy cậu mới thấm thía:

Tiến vờ rùn vai:

– Tôi chỉ tuân theo quy định một vợ một chồng để giữ cái hạnh phúc bé nhỏ của mình:

Khang Luân nói tránh qua chuyện khác:

– Này, tội mình ra quán lai rai vài ly đi!

Tiến từ chối thẳng thừng:

– Không được! Từ nay anh không được đụng tới rượu dù chỉ nếm qua nó cũng vậy.

Khang Luân nhăn nhó:

– Sao phải khổ đến vậy chứ?

Vì tương lai, vì sự sống còn của anh em công nhân, anh không được bỏ mặc họ.

Khang Luân cảm thấy chạnh lòng:

– Họ đã vì tôi mà vất vả quá.

– Biết vậy là tốt rồi. Anh phải làm cái gì đó để thể hiện thành ý đi chứ?

Khang Luân thở dài. Anh cảm thấy có lỗi với họ. Nhưng thực trạng bây giờ thì anh biết phải làm sao? Thật sự anh chưa biết mình phải làm gì nữa:

– Mình bây giờ đã khô máu" rồi, cậu bảo mình phải làm sao đây.

Hãy cố gắng gầy dựng lại cơ đồ. Hãy mạnh mẽ lên anh ạ!

Khang Luân khẽ khàng nói:

– Nói thì xem ra dễ lắm, còn thực hiện thì e khó hơn nhiều.

Tiến rên rỉ:

– Trời ạ! Chẳng hiểu phải anh không nữa. Một giám đốc mạnh mẽ dám ăn, dám nói, dám làm đâu mất rồi. Mà bây giờ chỉ còn là một giám đốc nhu nhược như vậy?

Khang Luân nhăn nhó:

– Cậu đừng nên nói khích mình như vậy.

Hôm qua Linda Mộng Cúc có đến tìm mình. Tiến tỏ thái độ giận dữ:

– Cô ấy đến làm gì? Có phải muốn đến xem anh chết chưa à?

Khang Luân cười chua chát:

– Cô ấy muốn giúp mình.

Tiến trề môi thườn thợt:

– Trời! Cô ta còn dám đến tìm anh nữa sao? Anh đối xử thế nào?

– Còn thế nào nữa, chỉ có cách là đuổi cô mà thôi.

Tiến tỏ ý hài lòng:

– Tốt lắm! Như vậy là anh đã có tính dứt khoát, tôi chịu đó.

Khang Luân chùng giọng:

– Nhưng mà cô ta khóc dữ lắm.

– Mặc cô ta, anh không được mềm lòng nữa.

Khang Luân cười buồn:

– Cậu còn nổi nóng nhiều hơn mình nữa đấy.

– Hừ! Anh xù giọng để cô ta lợi dụng tiếp à?

– Không! Mình không dại nữa đâu. Nhưng có điều là mình không muốn để cho cô ta hận mình.

Tiến gãi đầu, tỏ ý âm ỷ:

– Anh thật là hiền đó. Ai đời chuyện đã vậy mà còn sợ người ta hận nữa chứ?

Khang Luân tần ngần một chút. Anh cũng không biết nói làm sao để Tiến hiểu mình nữa. Mình đâu thể xử sự như những kẻ thiếu suy nghĩ được.

– Tự người ta nhận ra và tự xấu hổ, ray rứt lương tâm mình:

– Đơn giản vậy sao anh? Người ta đâu đã thấy được điều đó. Mà họ nghĩ rằng anh quá nhu nhược nên mới thế.

Khang Luân xoa tay, anh nói như muốn nhắc nhở chính mình.

– Sẽ có một ngày thôi mà.

Tiến quay lại chuyện thực tế:

– Chẳng nào chúng ta mới có thể cho công ty hoạt động lại?

Khang Luân hơi cúi mặt. Đây là nỗi đau nhất của anh mỗi khi nhớ lại. Anh nói một cách yếu ớt:

– Chưa biết được. Hiện giờ chúng ta thiếu thốn đủ thứ. Nhân lực, nguyên liệu và nhất là đối tác. Tiến nghĩ ngợi một lát rồi nói:

– Chúng ta hãy điện lại các đại lý trước đây thử xem.

– Điều này mình cũng có nghĩ đến, nhưng mà mình sợ mình chưa có gì để chứng minh sự tin cậy của họ thì khó lắm.

Tiến nói một cách dứt khoát:

– Thì mình sẽ chứng minh cho họ thấy được.

Khang Luân gật đầu đồng tình:

– Để tôi thử xem. Bây giờ mình ra quán đi. Tiến chẳng biết làm sao nữa, từ chối thì sợ anh giận, còn nếu đi thì tiếp tay với anh đi vào con đường bê tha:

– Anh lại đi uống rượu nữa sao?

– Vài ly thôi mà.

– Vài ly thì cũng là uống rồi. Ai đời cứ rượu như thế bao giờ.

Khang Luân lôi Tiến đi. Anh nói:

– Mình muốn thử rượu của Ngôi Sao Mới như thế nào?

Tiến cảm thấy có hứng thú, anh hưởng ứng ngay:

- Điều này được đấy. Nhưng chỉ nhấm nháp thôi đó.
- Được rồi, ai mà ép cậu uống tới say xỉn rồi bị bà xã cấm cửa chứ?

Tiến biết anh chọc mình nên đã dọa:

- Anh nói như vậy hả, tối nay tôi sẽ cho anh biết thế nào là say.

Khang Luân ngạc nhiên:

- Cái gì mà tối nay? Bộ uống đến rồi sao?

Tiến đẩy đưa:

- Tôi phải về rước con rồi mới tới. Anh cứ ngồi đây mà chờ.

Khang Luân cười ngất:

- Cậu nói sao chứ? Tôi ngồi đây chờ để cậu đi rước con rồi quay lại? Cũng được thôi, đến lúc ấy cậu mang tôi về giùm.

Tiến ngăn lại:

- Anh không được uống nhiều đâu đó.
- An tâm đi, trà tam rượu tứ, ai ngồi xuống một mình được chứ?
- Vậy thì được. Tôi đi đây.

Khang Luân ngồi mãi một mình vừa nhấm nháp ly nước, vừa suy gẫm chuyện đời thì Thái Tài xuất hiện. Anh ta lên tiếng:

- Đơn độc thế này sao?

Không thấy anh trả lời, Thái Tài càng có hứng thú để chọc tiếp:

- Có cần tôi cho Linda Mộng Cúc tiếp chiêu không?

Khang Luân trừng mắt. Anh cố nhin rồi quay mặt đi chỗ khác. Nhưng Thái Tài vẫn cố tình trêu tức:

– Thất bại thảm hại như thế sao? Cả một câu nói mà cũng phải rụt rè như vậy sao?

Khang Luân cắn răng chịu đựng. Nhưng Thái Tài cay độc nói:

– Người yêu thì bị người ta cướp, gia tài sự sản cũng không giữ được. Nghĩ cũng buồn thật đấy. Chắc là khổ lắm, đúng không?

Khang Luân không chịu đựng được, anh vỗ bàn hét to:

– Nói đủ chưa? Nếu đủ rồi thì rút đi chỗ khác!

Bị quát to, mọi người quay lại nhìn, Thái Tài cảm thấy quê nên tìm cách quật lại:

– Hừ! Anh tưởng anh là ai chứ? Anh lấy quyền gì mà quát nạt tôi chứ?

Khang Luân nghiến răng:

– Cậu giỏi lắm. Cậu tưởng mình vậy là hay lắm sao?

Thái Tài ngửa mặt lên trời mà cười:

– Giỏi, phải công nhận mình là người tài giỏi. Giỏi mới được hơn hẳn cậu nè.

Khang Luân hất mặt, anh ngẩng đầu cao hơn:

– Giỏi lắm! Giỏi mà phải nhờ đàn bà để tiến thân ư?

Thái Tài trừng mắt nhìn anh:

– Cậu vừa nói cái gì?

– Tôi nghĩ anh đã nghe hết rồi, đừng có hỏi lại.

Thái Tài tiến lại gần hơn, Khang Luân vẫn đứng chờ. Nhưng rất may là Mộng Cúc xuất hiện kịp thời, nên hai người đàn ông thôi không đánh nhau nữa.

Hoa trinh nữ của anh

Chương 9

Yến Du cứ mãi suy tư và cô luôn bị lương tâm mình lên án, cô có thể bỏ đi một cách dứt khoát như vậy có đúng hay không?

Trúc Hà hiểu tâm ý của bạn nên cô đành lên tiếng:

– Nếu cảm thấy không an lòng thì mi có thể về đó mà chăm sóc.

Yến Du ngoảnh lại nhìn bạn cô lắc đầu từ chối.

– Làm như vậy người ta sẽ xem thường mình, ta không muốn đâu.

– Đúng, đúng lắm! Mi nói không sai.

Nhưng mà mi cứ đứng đây mà than thở thì được gì?

Yến Du mím môi, cô cố gắng lắm mới nói:

– Thật ra giữa ta và anh ấy chỉ là ... là ...

– Là làm sao, mi cứ úp mở hoài như vậy chứ?

Không thể nói cho bạn nghe được cho nên Yến Du lẩn tránh:

– Có lẽ cuộc hôn nhân giữa mình và Khang Luân là sai lầm.

– Sai lầm ư? Có nghĩa là giữa hai người đã xảy ra chuyện à?

Yến Du tâm sự:

– Sống với nhau rồi mới cảm thấy không hợp nhau mi ạ.

– Không hợp nhau ư? À, mi đã giờ trò gì nữa rồi. Người ta bây giờ thân bại danh liệt rồi mi muốn rẽ sang đường khác à?

– Nói bậy!

– Ta nói bậy hay là trúng tim đen của mi chứ hả?

Yến Du bực bội:

– Trúng cái đầu của mi đó! Lúc nào cũng đoán mò cả. Ta mà là con người ấy sao? Ta cũng yêu, cũng thương anh ta kia mà.

Trúc Hà che miệng cười:

– Yêu người ta mà chưa chi người ta vừa lâm vào cảnh khốn đốn đã muốn bỏ giò lái rồi.

Yến Du phụng phịu:

– Mi nghĩ sai về ta nhiều lắm. Tuy nhiên ta chẳng thèm giận mi đâu.

Trúc Hà ôm cánh tay bạn. Cô muốn kéo đi ra ngoài:

– Đi! Mi đi với ta đến chỗ này!

Yến Du dằn dừ:

– Đi đâu?

– Thì mi cứ đến đó xem sao?

– Trúc Hà à! Mi đừng có đùa nữa được không?

– Ta đâu có đùa! Mình đến đó đi, ta sẽ cho mi thấy một việc.

Yến Du đành phải bước theo bạn:

– Đi thì đi, mi đừng có lôi kéo ta nữa có được không?

– Vậy thì được.

Trúc Hà đưa Yến Du đến một chỗ mà Yến Du không nghĩ đến. Cô

giật mình hỏi:

– Sao mi đưa ta đến đây?

Trúc Hà cười tủm tỉm:

– Có như vậy mới giúp cho mi hiểu ra một sự thật.

– Sự thật gì?

Trúc Hà mím môi bảo:

– Mi đã làm hại một người quên mất cả tương lai của mình.

Yến Du lắc đầu:

– Mi có hiểu lầm không? Ta chưa lúc nào làm hại ai cả. Mi đừng có vu khống cho Trúc Hà đẩy bạn vào một quán rượu có vu khống cho mi mà được à?

Đó, mi nhìn đi!

Yến Du trở mắt ngạc nhiên, cô kêu lên thảng thốt:

– Khang Luân!

Trúc Hà nhìn bạn, gay gắt:

– Bây giờ mi có còn bảo ta là vu khống mi nữa hay không? Vào đó với anh ta đi!

Yến Du ngần ngại:

– Ta ...ta biết phải làm sao?

– Làm sao thì tùy mi. Ta nghĩ mi bỏ đi cho nên anh ta mới ra nông nỗi này đó. Một tên nát rượu bê tha.

Yến Du cắn môi, cô phân bua:

– Không phải là lỗi ở ta. Ta không có.

Trúc Hà khuyên bạn:

– Ta thấy bây giờ chưa phải là lúc nói ai đúng ai sai, mà mi nên nghĩ đến việc cứu người trước đã.

– Mi hồ đồ mất rồi Trúc Hà ạ. Chuyện anh ấy như thế này nhất định không có liên quan đến mình.

Trúc Hà ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói với bạn:

– Ta thấy chỉ có mi mới có thể giúp anh ấy được. Mau đưa anh ta về đi.

– Là ta ư?

– Dù gì thì mi cũng là vợ của anh ấy kia mà. Dù là tình nghĩa một ngày vẫn là tình nghĩa mà.

Yến Du nhìn cảnh ấy mà đau lòng. Cô hiểu anh hơn ai hết. Không phải vì sự ra đi của cố mà anh xảy ra thế này đâu.

– Đây không phải là nguyên nhân từ ta đâu mi ạ.

Trúc Hà động viên:

– Tại ai cũng được. Nhưng mi phải giúp anh ấy về nhà.

Yến Du còn do dự thì đã nghe thấy tiếng của anh lè nhè:

– Yến Du ...em bỏ đi như vậy thật sao?

– Lúc anh cần em thì em đi đâu vậy?

Trúc Hà nhìn bạn thăm trách:

– Vậy mà bảo là không phải tại mi nữa chứ?

– Ta ...

Trúc Hà nói như ra lệnh:

– Ta mi gì nữa! Mi nên đưa anh ấy về nhà mà chăm sóc đi. Dù gì thì giữa hai người cũng đã là vợ chồng của nhau rồi. Mi không đau lòng khi chứng kiến cảnh này sao?

– Làm sao mà ta không đau lòng chứ? Mi có hiểu không Trúc Hà. Mi có biết là ta đau lòng lắm hay không? Nhỏ làm sao mà hiểu được tâm trạng của ta hiện giờ chứ.

Mãi suy nghĩ mà Yến Du vẫn còn đứng đờ la đó. Trúc Hà gắt lên:

– Nhanh lên chứ!

Làm Yến Du giật mình:

– Từ từ cũng được mà.

– Chuyện này làm sao mà từ từ được.

– Anh ấy mà có chuyện gì mi sẽ goá bụa đó.

Yến Du rùn vai:

– Mi nói gì mà ghê thế?

– Chứ còn không phải.

Yến Du bật cười:

– Nếu được vậy thì ta sẽ quay về sống với mi không được à?

Trúc Hà giải nghĩa:

– Được thì được rồi đó. Nhưng mà vấn đề là ở chỗ, ta làm sao mà chấp nhận được cái mặt ủ ê và thương nhớ chồng của mi. Biết là không thể nói sự thật cho bạn hiểu hoàn cảnh của mình, cho nên Yến Du chỉ nói:

– Nhỏ thật tài lanh!

Trúc Hà lý sự:

Giúp hai người làm lành với nhau, dù ta có mang tiếng thế nào cũng mặc.

– Hừ! Ta phải nói gì với mi đấy?

– Ê! Mi hiểu lầm ý của ta rồi. Ta chỉ muốn giúp hai người nối lại tình cảm thôi mà. Gì đâu một người thì bê tha dấn thân vào men rượu, còn một người thì than thở thì thậm thế này ta làm sao mà chịu nổi.

Yến Du phì cười:

– Mi đúng là lo chuyện bao đồng. Ta thay mi nên tìm chồng để có việc làm cho rồi.

Trúc Hà chu môi:

– Ai thèm ta chứ?

– Có đấy.

– Ai?

– Ai mà biết.

– Lăng xẹt. Thôi, vào với anh ta đi. Mình về đó!

Nhỏ ấy nói đi là đi, không cần phải để ý đến ai cả.

Hôm nay là đám mót trăm ngày của ông Khang Lý. Sau khi khách đã về hết, Yến Du cũng nói với Khang Luân:

Hôm nay thì thật sự chúng ta đã mãn hợp đồng đám cưới. Tôi sẽ không đến đây nữa ...chúng ta được tự do rồi đó.

Khang Luân cảm thấy buồn. Dù có luyến lưu thì cũng vậy mà thôi. Anh cay đắng nói:

– Anh bây giờ không còn gì nữa cả. Cho nên anh không buộc em ở lại bên mình đâu.

Yến Du quan tâm nói:

– Anh nên cố gắng giữ gìn sức khỏe đó.

Khang Luân cười chua chát:

– Cả tài sản kết xù mà anh còn giữ không nổi, huống hồ gì cái thân rẻ mặt này chứ?

– Anh không nên xem thường bản thân mình như vậy. Dù sao anh vẫn còn trách nhiệm nặng nề lắm.

Khang Luân phớt lờ:

– Còn ý nghĩa gì nữa chứ. Ngay cả Chim Biển người bạn thân tình của anh còn bỏ anh mà đi kia mà. Rồi bây giờ tới em nữa, anh thật sự mất cả rồi.

Yến Du động viên:

– Anh còn nhiều thứ lắm đó. Còn hình ảnh người cha, còn bạn thân anh và dì Lài nữa, anh có biết không?

Khang Luân ôm đầu:

– Anh không làm nổi. Bây giờ anh chán lắm rồi.

Yến Du vực anh dậy:

– Anh không có quyền làm như vậy, anh có hiểu không? Anh phải gầy dựng lại cơ nghiệp của cha anh đó. Ông khó nhọc lắm mới gầy dựng nên.

Khang Luân bất mãn:

– Anh không làm được, em đừng ép buộc anh như vậy.

Yến Du buồn bã vô cùng. Cô không thể khuyên anh được sao? Bậm, môi, cô lại nói:

– Vậy thì tùy anh vậy. Tôi đi đây. Anh nhớ bảo trọng lấy thân.

Khang Luân nói như năn nỉ:

– Em đừng đi không được sao Yến Du.

Cô xằng giọng:

– Tôi ở lại để nhìn anh càng lúc đi vào con đường bế tắc ư? Tôi còn tương lai của mình mà.

Khang Luân vì tự ái nên xua tay:

– Thôi, em đi đi! Chúng ta không còn dính líu gì với nhau nữa cả.

Yến Du bậm môi, cô cho túi xách lên vai bước ra khỏi nhà. Khang Luân cầm luôn chai rượu mà uống, uống để quên trời quên đất.

Ngật ngưỡng bước ra ngoài, anh tìm vào quán bia. Các cô gái bỏ nhào vào anh mời gọi. Khang Luân ôm một cô gái?

– Anh sẽ bao em đêm nay.

– Anh chàng đẹp trai ạ. Anh có nhiều tiền không mà bao em hả?

Khang Luân gật đầu:

– Tất nhiên là có rồi.

Thái Tài xuất hiện, các cô giãn ra, cô gái lý nhí nói:

– Anh ta bao em suốt đêm đó. Thái Tài cười chế giễu:

– Sao em không hỏi xem anh ta có bao nhiêu tiền hả?

Một cô gái xen vào:

– Người ta đến đây dĩ nhiên là có tiền rồi.

Thái Tài nhướng mày:

Chuyện này phải hỏi lại cái đã. Anh ta là ông chủ hãng rượu Hương Việt đấy.

– Có thật không?

Công ty ấy phá sản rồi mà. Vậy thì làm gì có tiền mà bao gái.

– Thôi đi ông!

Cô gái gỡ tay anh ra, trề môi dài thậm thượt mà nói:

– Đồ công tử dỏm! Vậy mà đòi bao người ta, của chùa chắc.

Mấy cô gái cười rộ lên. Thái Tài hất mặt:

– Sao hả, không có tiền mà dám vào đây quậy phá à? Anh chán sống rồi sao?

Khang Luân đâu còn gì nữa để mà mất. Anh hất mặt hỏi lại:

– Thái Tài! Mày hay ho gì đâu chứ? Cái mày có được cũng là do lừa gạt của người khác mà có đó thôi.

Thái Tài túm lấy cổ áo anh:

– Mày vừa nói gì?

– Tao nói mày là kẻ cướp.

Thái Tài giơ tay định thoi cho Khang Luân một cái thì Mộng Cúc xuất hiện, cô kịp kêu lên:

– Dừng tay lại? Anh thật là quá đáng! Tại sao đánh người ta? Anh mở cửa tiệm để làm ăn kia mà.

Thái Tài cười man rợ:

– Em bênh vực cho tình nhân cũ à?

– Anh nói bậy!

Thái Tài hét lên:

– Anh không nói bậy đâu. Năm lần bảy lượt em luôn bênh vực và nói tốt cho anh ta.

Mộng Cúc tức giận:

– Em không bênh vực cho anh ta. Mà em nói cái chung thôi. Cái nào nhìn được thì cứ nhìn. Anh tưởng mình sẽ tồn tại lâu sao?

Thái Tài hất mặt:

– Em sao nữa rồi?

– Em không sao cả! Em chỉ muốn anh đừng xử sự với khách như vậy mà thôi.

Thuý Thuý bây giờ mới tới, cô lên giọng. Các người làm gì mà ồn ào vậy, bộ nhà mình à?

Mộng Cúc hất mặt nhìn cô:

– Cô giỏi lắm sao? Cô nói đi!

Khoanh tay trước ngực Thuý Thuý nói giọng đanh đá:

– Sao hả? Bây giờ muốn gây sự phải không?

Thuý Thuý kéo hai tay áo lên, cô hất mặt hỏi:

– Không phải gây sự mà muốn đánh nhau đó.

Mộng Cúc hơi lùi lại:

– Cô dám.

Thuý Thuý cười nhạt:

– Chị tưởng tôi không dám à. Tôi đã nhìn chị nhiều rồi đấy.

Mộng Cúc nổi giận, cô đâu còn biết phân biệt gì nữa. Cô gắt lên:

– Cô đứng lại!

Nhưng Thuý Thuý vẫn bước tới, cô nói như thách thức:

– Nếu tôi không đứng lại thì sao, chị dám làm gì tôi không?

Thấy cảnh sắp xảy ra chuyện, các cô gái đứng giạt qua một bên.

Thái Tài gắt lên:

– Hai người dừng lại đi! Làm như vậy sẽ giải quyết được gì chứ.
Thuý Thuý có nghe anh không?

Thuý Thuý quay lại nhìn anh, cô nói một cách phẫn nộ:

– Tại sao tôi phải nghe anh chứ? Anh là gì của tôi đây? Anh có muốn quát nạt thì nên đối với cô ấy kìa.

Thái Tài nhìn cô đăm đăm:

– Em nói gì như vậy? Anh quan tâm đến em thôi mà.

Thuý Thuý cười chua chát:

– Anh quan tâm đến tôi ư? Tôi đâu cần thứ tình yêu giả dối ấy. Anh chỉ lợi dụng tôi mà thôi.

Mộng Cúc phá lên cười:

– Tới lúc này cô mới biết mình là con ngốc bị lợi dụng à?

Thái Tài nói như phân bua:

– Em cũng được chia phần mà. Quán này cũng là do tiền anh bỏ ra gây dựng cho em mà.

Thuý Thuý bật cười to:

– Anh cao thượng vậy sao? Để có được nó, tôi cũng đã đánh đổi cả cuộc đời mình mà.

Mộng Cúc nghiêng răng vì giận:

– Trời ơi! ai người đã qua mặt tôi vậy sao? Thật là quá đáng mà. Hôm nay không cho các người bài học thì không được. Thuý Thuý mím môi cười.

– Chị dám à?

– Tao sẽ san bằng tất cả.

Thuý Thuý cũng nói rít qua kẽ răng:

– Tôi đứng im cho chị hành động à?

Thái Tài ngăn lại:

– Em không được làm vậy đâu, Mộng Cúc, sẽ rắc rối lắm đó.

Mộng Cúc đưa tay lia qua một loạt, tức thì ly tách bia rượu nằm ngổn ngang dưới nền gạch. Thuý Thuý chỉ một cái hất mặt, ngay tức khắc Mộng Cúc bị xốc nách kéo ra ngoài. Mặc cho cô kêu la ầm ĩ:

– Mà giỏi lắm? Được, mà chờ đó đi nhé!

Thuý Thuý lườm lườm nhìn Thái Tài, gắt lên; – Còn anh nữa, mau cút đi cho tôi. Từ giờ tôi không muốn anh xuất hiện ở quán tôi nữa.

Thái Tài cười hì hì:

– Em đùa sao vậy?

– Tôi không đùa. Anh mau đi đi!

– Sao giận lấy sang anh luôn vậy? Chúng ta dù sao cũng có phần hùn với nhau mà.

Thuý Thuý cay đắng:

– Phần hùn ư? Anh có biết rằng anh nói thế tôi càng hận anh thêm không?

Thái Tài vẫn nhẹ lời:

– Em đâu thể giận cá rồi chém thớt" như vậy? Anh xét mình không có lỗi gì cả.

Thuý Thuý chưa nguôi cơn giận. Cô nhìn Thái Tài nãy lửa:

– Hừ! Anh nói vậy mà nghe được sao?

– Anh không cảm thấy xấu hổ à? Tôi đã làm gì để có được cái này.

– Em ...

Đưa tay chỉ về phía Khang Luân, Thuý Thuý cảm động rơi nước mắt:

– Chính anh ta, anh ta mới là người cho tôi tất cả, anh có hiểu không?

– Nó chỉ là thằng nhu nhược nát rượu mà thôi.

– Nhưng ai đã tạo ra cho anh ấy cái cảnh ấy? Chính là tôi!

Thái Tài vẫn ngọt ngào:

– Em tự trách mình như vậy có ích gì đâu.

– Hừ! Anh cút đi!

Thái Tài như không còn giữ được thái độ ôn tồn nữa. Anh ta lồng lên giận dữ:

– Thật vậy sao? Cô ăn cháo đá bát vậy à? Cô thật là quá đáng!

Thúy Thúy bật cười:

– Rốt cuộc cũng lộ nguyên hình rồi. Anh mau mau đi khỏi chỗ này đi. Tôi không hoan nghênh anh nữa đâu. Đi đi!

Thái Tài mặt hầm hầm bỏ đi. Thúy Thúy bước đến bên Khang Luân. Cô nhìn anh ngậm ngùi. Nổi ân hận giày vò cô.

Khang Luân ngật ngưỡng bước vào nhà. Nhà tối om. Dì Lài đâu mà sao không bật đèn lên?

– Dì ơi ...dì ...

Một không gian im lặng đến lạnh người. Khang Luân bật đèn, cảnh tượng trong nhà vẫn yên ổn, vậy thì dì Lài đã đi đâu. Khang Luân ngồi phịch xuống ghế. Dì đã bỏ đi rồi sao? Một khoảng trống mênh mông xâm chiếm tâm hồn anh. Khang Luân gục xuống bàn:

– Ta đã thất bại rồi sao? Người thân lần lượt bỏ ta mà đi.

Dì ấy bỏ đi cũng phải thôi. Vì mình bây giờ thân còn nuôi chưa nổi kia mà, khánh kiệt rồi. Anh đứng lên tắt đèn. Bóng tối bao trùm cả căn nhà. Anh ngồi đấy nghe gặm nhấm lương tâm mình.

– Trời đất! Nhà cửa gì mà tối om thế này!

Tiến bước lại bật đèn, anh hốt hoảng kêu lên:

– Ôi! Anh làm sao vậy Khang Luân? Lại say nữa rồi!

Khang Luân cười nhẹ:

– Rảnh rồi chán lắm, không uống rượu thì làm gì đây?

Tiến lắc đầu, anh không hài lòng về thái độ của anh:

– Nói vậy mà nghe được hay sao? Ai lại chán đời rồi lao vào men

rượu như thế?

– Chứ làm gì đây? Người thân đã bỏ mình mà đi hết rồi. Dì Lài cũng đã bỏ đi luôn rồi.

Tiến vẫn thấy bình thường:

– Cũng phải thôi. Anh cứ như thế này mãi, ai mà chịu cho được.

– Vậy còn cậu?

Tiến gãi gãi đầu:

– Tôi hả, tôi sợ anh có xảy ra chuyện gì là phiền đến tôi thôi.

– Vậy thì cậu cứ hãy bỏ mặc tôi, đừng quan tâm đến tôi là được rồi.

– Nói vậy mà nghe được sao? Tôi sẽ giúp anh lấy lại những gì đã mất. Anh có tin tôi không?

Khang Luân thở dài mệt mỏi:

– Tin thì tất nhiên tôi tin rồi đó. Nhưng chúng ta lấy đâu ra tin để làm vốn.

– Vay ngân hàng.

Nghe Tiến nói thế, Khang Luân ngồi nhồm dậy. Tại sao chuyện đó mà anh nghĩ không ra chứ.

– Đúng rồi! Chúng ta có thể vay ngân hàng bằng thế chấp công ty và luôn cả căn biệt thự này.

Tiến đưa ra dự kiến:

– Công nhân của mình cũng còn phân nửa. Khi đã hoạt động lại rồi, tôi tin những công nhân trước đây sẽ quay trở lại.

Khang Luân gật gù:

– Cậu nói cũng phải. Nhưng mà biết đâu họ không muốn quay lại thì sao?

– Hãy tin vào mình chứ! Trước đây anh đối xử họ đâu có tệ.

Khang Luân lại băn khoăn:

– Vậy còn nguyên liệu chế biến?

– Thì chúng ta cứ theo công thức cũ mà làm. Đừng ngại mình không có cơ hội anh ạ.

Khang Luân như đã hết say, anh góp ý với Tiến:

– Khâu này tôi giao cho cậu đó. Ngày mai tôi sẽ lục tìm công thức cũ xem sao.

Tiến cảm thấy vui:

– Được. Tôi sẽ tận lực giúp đỡ anh.

Khang Luân do dự.

– Để xem ngân hàng có thể cho chúng ta vay được bao nhiêu rồi mới tính được.

Tiến giục:

– Ngày mai anh nên đến ngân hàng hỏi thử xem.

Khang Luân nhìn qua căn biệt thự một lần rồi nói:

Nếu cần, tôi sẽ bán căn biệt thự này đi để qui tụ vốn.

Tiến ngăn lại:

– Không cần phải như vậy đâu anh.

Chúng ta có thể vay mà.

Khang Luân ngược nhìn Tiến:

- Đêm nay cậu có thể ở lại đây với anh không?
- Có vấn đề à?
- Sao bỗng nhiên anh cô đơn quá đi. Một mình trong căn biệt thự này thật tình mà nói cũng hơi ngại đó.

Tiến đành phải chấp nhận:

- Được, tôi diện về cho vợ hay mới được, kéo cô ấy 1ại làm ấm lên nữa thì khổ.

Khang Luân đốt ba nén nhang, anh khấn nguyện trước bàn thờ ông Khang Lý:

- Cha có linh thiêng phù hộ cho con làm lại từ đầu, gặp nhiều may mắn. Con có lỗi, con xin cha hãy tha lỗi cho con.

Khang Luân nấc lên từng cơn. Tiến an ủi, dỗ dành:

- Được rồi anh ạ. Thấy anh có chí làm lại, ông chủ chắc sẽ không buồn nhiều đâu.
- Con hứa sẽ gây dựng lại công ty. Cha tin con đi.

Giúp anh cắm ba cây nhang lên bàn thờ xong, Tiến đưa anh lại ghế ngồi:

- Đừng bi lụy nữa anh ạ. Hãy cố mà đứng lên cho vững.

Khang Luân cầm chai rượu lên anh nói với Tiến:

- Chúng ta cùng ly lần này nữa đi, gọi là uống mừng vậy.
- Không muốn làm cho anh mất hứng Tiến đành gật đầu. Được, tôi sẽ uống với anh.

Khang Luân nói với Tiến:

– Anh bây giờ chỉ còn có cậu là người thân duy nhất mà thôi. Cảm ơn cậu, trong lúc khốn khó mà không bỏ anh đi.

Tiến uống cạn ly rượu, anh khẽ khà nói:

– Tôi rất biết ơn ông chủ, ông đã cứu mang tôi từ lúc tôi từ tỉnh lẻ mới lên đây, nhà không có để ở, cơm cũng không no bụng. Cậu khổ vậy sao?

Tiến cười:

– Người ta nói khổ tận lam lai đó mà.

Khang Luân cười:

– Cậu thích nói thơ văn lắm vậy, còn anh thì sự am hiểu còn quá hạn chế.

Tiến đang nhăm nháp miếng mồi, anh hỏi lại:

– Thế ông chủ có mượn chị Yến Du dạy tiếng Việt cho anh mà.

Khang Luân gật đầu:

– Thì có đó. Nhưng lúc đó vì tự ái cho nên anh không có học.

– Vậy còn cô ấy đến đây làm gì?

Theo yêu cầu thì cô ấy vẫn đến, mặc dù anh không thích học.

Tiến nghĩ:

– Nếu không muốn học thì thôi sao để người ta đến làm gì?

Khang Luân hất mặt:

– Thì do ông già. Cô ấy đến đây dạy thì ít mà cãi lộn với anh thì nhiều.

Tiến bật cười:

- Anh nói sao chứ, cô ấy hiền như vậy làm sao dám cãi với anh.
- Dám chứ! Bị anh chọc riết, cô ấy cũng phải đồ quạu.

Tiến cười chọc anh:

- Cãi nhau mãi rồi cũng cưới nhau mà thôi.

Khang Luân chạnh lòng:

- Cậu nói thì anh nói luôn. Cũng tại ông già mà tội này bắt đắc dĩ phải làm đám cưới.
- Anh đùa sao?
- Đùa chết liền!

Tiến mở tờ mắt nhìn anh:

- Là sự thật?
- Thật một trăm phần trăm luôn đó.

Tiến cười thành tiếng:

- Chuyện lạ mà có thật ư?

Khang Luân băn khoăn:

- Nghĩ lại cô ấy là một cô gái tốt. Cô đã giúp cha anh vui sống thêm được một thời gian.
- Vậy mà không có con được ư?

Khang Luân kể:

- Sau đêm tân hôn giường ai nấy nằm mà.

Tiến tròn mắt:

– Thật vậy sao?

– Tụi mình chỉ cưới giả mà thôi, đâu có tình yêu.

– Vậy thì tội cho anh ta rồi. Sau đó thì anh cũng nên thương thiệt cho rồi. Tội ghê.

– Thì đến lúc anh thương thiệt thì cô ấy đã đi rồi.

Tiến cảm thấy mình cần có trách nhiệm trong chuyện này:

– Anh bắt đầu yêu cô ấy rồi ư?

– Đúng vậy. Cô ấy ra đi, mình như thấy mất cái gì đó rất to lớn. Buồn nên uống rượu. Hai người tâm sự đến quá nửa đêm mới chịu đi ngủ. Trong giấc ngủ Khang Luân thấy Yến Du quay về với anh. Lạ thay Chim Biển lại là Yến Du.

Điều này không thể tin được.

Một tháng sau, trong lúc Khang Luân cùng Tiến đi vay tiền ở ngân hàng về. Ngân hàng hẹn tuần sau mới có tiền. Họ chia tay nhau ở ngã ba đường. Tiến nói:

– Anh về trước nhé. Tôi phải vào siêu thị mua ít sữa cho thằng nhóc.

Khang Luân cho xe chạy đi. Được một đoạn thì anh phát hiện có người ở sau lưng mình như muốn lấn đường, anh cho xe giạt vào lề tiếp tục chạy ...Đùng một cái, anh như không còn biết gì nữa. Mọi người xông xáo đưa anh vào viện.

Phải mất gần một ngày hôm sau anh mới tỉnh lại. Người đầu tiên anh nhận ra là Yến Du:

– Anh tỉnh rồi hả?

Khang Luân mấp máy đôi môi:

– Sao em biết mà tới?

Yến Du hơi mỉm cười nhìn anh:

– Có người điện cho tôi hay đó.

– Ai?

Yến Du lắc đầu:

– Tôi cũng không biết. Và anh cũng không nên biết làm gì.

Khang Luân cảm thấy đau đớn vô cùng.

Tay chân anh hầu như không cử động được:

– Anh sao thế này?

Yến Du ân cần nói:

– Anh còn yếu sức lắm. Chưa thể cử động được.

Bất chợt anh nhìn vào mắt Yến Du, anh hỏi:

– Em khóc vì anh à?

Yến Du bối rối:

– Không, không có đâu.

– Mắt em đỏ lên sưng mọng còn bảo là không có.

Yến Du quay mặt đi, che giấu sự bối rối của mình:

– Tại sao tôi phải khóc vì anh chứ? Chúng ta đâu là gì của nhau.

Khang Luân chớp mắt, anh chợt buồn:

– Vậy thì em còn đến đây làm gì? Không để cho anh chết luôn đi.
Trên đời này anh sống cũng vô vị mà thôi. Anh chán nản lắm.

Yến Du vô cùng ân hận khi mình lại làm cho anh giận:

– Đời này có gì để anh phải chán chứ. Có chẳng là do anh ngộ nhận mà thôi.

Khang Luân nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt chảy ra. Yến Du hoảng hốt lấy khăn chấm nhẹ giúp anh:

– Nè, đừng có như con gái hờ là khóc đâu nhé:

Khang Luân quay mặt vào trong, anh từ chối sự chăm sóc của Yến Du:

– Không cần đâu. Em nên về đi.

– Anh đuổi tôi.

– Anh không đuổi em. Nhưng anh không muốn quấy rầy em nữa. Anh có thể tự lo liệu cho mình.

Yến Du nhìn anh:

– Anh tự lo liệu được cho mình à? Hay vậy sao?

Không được cũng phải được. Nhất định là như vậy.

Yến Du lấy thuốc đưa cho anh rồi nói:

– Anh uống thuốc!

– Để đó đi!

Yến Du xuống giọng, lời lẽ dịu hơn:

– Uống thuốc mới mau lành bệnh.

Khang Luân vẫn không quay lại nhìn cô:

– Em không cần phải quan tâm đến anh như vậy đâu. Anh bây giờ

đầu cần phải lành bệnh.

Yến Du trách móc:

– Anh nói như vậy mà nghe được à. Anh phải tự thương thân của mình chứ?

– Với thân thể thế này anh còn sống nữa làm gì? Em đừng quan tâm đến anh nữa.

Mím môi cố nén đau lòng, Yến Du lắc đầu, cô khuyên:

– Đừng nghĩ vậy anh ạ. Trong lúc thập tử nhất sinh các bác sĩ đã tận tình cứu sống anh, thì anh đừng nên làm thế.

Khang Luân nhắm nghiền đôi mắt, anh bảo cô:

– Anh mệt lắm, anh cần nghỉ ngơi, em thông cảm nhé.

Yến Du đứng lên:

– Được, vậy thì anh nghỉ đi!

Yến Du bước ra khỏi phòng. Khang Luân định gượng ngồi dậy, nhưng không tài nào dậy nổi. Tay anh lại đang vào nước biển. Anh đành phải nằm trở xuống. Cuộc đời của mình tại sao đến nỗi này đây sao? Trời ơi! Trời đầy họa cơn như thế này, hãy cho con chết luôn đi!

Tiến xuất hiện, anh chạy ulla vào:

– Tại sao anh phải như vậy hả?

Khang Luân hơi nhếch môi cười:

– Tai nạn giao thông.

Tiến lắc đầu, anh tỏ ý không tin:

– Làm sao có thể xảy ra tai nạn cho được. Hôm ấy anh đâu có uống

rượu.

Khang Luân cười:

– Phải uống rượu mới bị tai nạn sao?

Tiến bóp bóp tay anh:

– Tại sao mọi chuyện xui xẻo đều gán cho anh hết như vậy?

Khang Luân cười buồn:

– Tiến nhìn quanh rồi hỏi:

– Thế từ hôm qua đến nay ai đã lo cho anh?

Khang Luân quay mặt vào trong:

– Yến Du.

– Yến Du ư? Tại sao cô ấy biết anh bị tai nạn.

– Anh cũng không rõ nữa.

– Thế cô ấy đâu rồi?

Vừa mới ra ngoài.

Lúc ấy bác sĩ vào thăm bệnh. Cô cười nói anh:

– Tỉnh rồi sao? Anh vui lòng cho tôi khám lại nhé?

Tiến hỏi bác sĩ:

– Ai đã đưa bạn tôi vào đây vậy bác sĩ?

Bác sĩ Hồng Loan tươi cười:

– Một người đàn bà đứng tuổi, cùng một anh thanh niên. Họ nói chỉ là người đi đường.

Tiến gái đầu:

– Họ tốt ghê.

Bác sĩ Hồng Loan nói tiếp:

– Cô bạn gái của anh ấy mới tốt chứ.

Khang Luân lặp lại:

– Bạn gái ư?

Bác sĩ Loan gật đầu:

– Chính cô ấy đã ký tên báo đảm để chúng tôi phẫu thuật cho anh.

Khang Luân mơ hồ kêu lên:

Yến Du!

Bác sĩ nói tiếp:

– Anh bị mất rất nhiều máu. Loại máu của anh ở ngân hàng máu đã hết.

Chính cô ấy đã truyền máu cho anh.

Khang Luân như muốn bật ngồi dậy nhưng không được. Bác sĩ ngăn lại:

– Anh không được ngồi dậy đâu. Vết mổ có thể làm anh đau.

Khang Luân kêu lên:

– Tôi không đau. Tôi muốn tìm cô ấy. Tôi muốn gặp cô ấy.

Tiến trấn an:

– Anh làm sao vậy. Cô ấy đang ở đây với anh mà. Nhất định sẽ gặp

thôi.

Khang Luân đau đến làm cho anh mệt đến lả người.

– Tại sao cô ấy cứu tôi làm gì? Tôi muốn chết kia mà. Tiến giận quá nói to:

– Chết làm sao được, anh còn phải trả nợ ân tình kia mà.

Bác sĩ Loan, cũng an ủi:

– Anh có được người yêu như vậy thật là quý/ Cô ấy khóc suốt từ ngày hôm qua đến hôm nay đó. Làm cho bác sĩ chúng tôi phải cảm động khi mà cô ấy luôn miệng nói:

– Xin các bác sĩ hãy cứu giùm anh ấy, tốn bao nhiêu tiền cũng được.

Tiến hậm hực nói với anh:

– Đó, anh có nghe hay chưa? Anh không thể phụ lòng tốt của người ta được.

Khang Luân thì thầm:

– Anh nợ cô ta quá nhiều rồi, anh phải làm sao đây?

– Có làm sao đâu. Cố gắng tự lành bệnh, đem kiệu đi rước cô ấy về là xong ngay.

– Cậu nói nghe dễ dàng ghê.

Khám xong cho anh, bác sĩ Loan mỉm cười rồi nói:

– Anh sẽ nhanh lành bệnh thôi. Cũng may mắn là chỉ bị ở phần mềm mà thôi.

Tiến vung tay:

– Người ngay thì phải gặp may mắn thôi.

Sau này về, tôi sẽ tìm cho ra kẻ đã hại anh. Khang Luân lắc nhẹ đầu:

– Tìm làm gì, anh ta chắc chắn đã bán mạng mình cho người khác rồi. Kẻ ngu xuẩn!

Bác sĩ Hồng Loan căn dặn:

– Anh chỉ được ăn cháo uống sữa thôi.

– Không được cử động mạnh.

Khang Luân chợt hỏi:

– Vậy còn khi tiểu tiện?

Bác sĩ Hồng Loan nháy nháy mắt:

– Thì anh nằm tại chỗ mà tè.

Khang Luân đỏ mặt quay đi. Bác sĩ đi khuất rồi, anh mới nói:

– Bác sĩ gì mà chẳng biết ngượng miệng chút nào cả.

Tiến cười hì hì:

– Mắc cỡ đỏ mặt như anh thì còn làm bác sĩ được à.

– Trời ạ!

Tiến nói đùa:

– Cũng may anh té mà không trúng chỗ đó. Nếu nó có bị thương thì cô ấy vẫn phải mắt nhắm mắt mà trị cho anh đấy.

Khang Luân đỏ mặt vì câu nói bông đùa của bạn:

– Khỉ thật! Nói chuyện tầm phào.

– Bộ không đúng sao? Anh nghĩ lại mà xem, bác sĩ đâu có ngại ngùng gì.

Nam mà người ta vẫn làm nghề bác sĩ hộ sản nữa là.

Khang Luân nạt ngang:

– Thôi, cậu làm ơn đi mua giúp tôi miếng cháo đi. Nói xàm hoài!

Tiến cười hì hì:

Nói xàm mà có người xấu hổ đến đỏ cả mặt luôn kìa.

Khang Luân chỉ biết trừng mắt nhìn Tiến mà dọa:

– Cậu coi chừng đó.

Tiến cười hì hì:

– Việc trông coi anh chắc chắn không đến lượt của tôi đâu. An tâm mà tỉnh dưỡng đi.

– Cái thẳng ...

Tiến ngắt lời anh:

– Đến rồi kìa, tha hồ mà nhõng nhẽo nhé!

– Cậu có tin là khi hết bệnh, tôi tính sổ cậu không?

– Có thì mới nói nghe, đợi đến lúc đó hẵng tính!

Yến Du bước vào, trên tay cầm cà-mèn cháo:

– Anh mới đến hả?

Tiến cười nhìn cô:

– Vâng! Cô mua cháo à?

– Không, tôi vừa mới nấu.

Khang Luân ngạc nhiên:

– Em về nấu sao?

Yến Du nói rất tự nhiên:

– Đúng vậy. Cháo nấu ở nhà ngon và đủ dinh dưỡng sẽ mau lành bệnh.

Tiến nheo nheo mắt nhìn Khang Luân:

– Tôi ở đây hơi thừa, xin rút lui. Tối, tôi lại đến.

Cả hai im lặng. Không ai nói gì với nhau nữa. Nhưng họ có thể hiểu rằng họ còn nhiều điều muốn nói với nhau.

Hoa trình nữ của anh

Chương 10

Buổi tối, Thúy Thúy đến tìm Đạt. Anh đang ngồi lai rai với mấy người bạn. Thấy cô, anh ngưng ngay cuộc chơi.

– Em mới đến hả? Đến sao không điện anh đến rước?

Thúy Thúy thây chiếc túi xách lên chiếc bàn nhỏ, cô ngồi xuống bàn nói với anh một câu lạnh lùng:

– Có phải anh muốn người giết Khang Luân không?

Đạt cười hề hề:

– Em sao vậy, sao lại nói anh như thế?

– Anh trả lời cho em đi?

Đạt gãi gãi đầu:

– Anh không có! Làm gì anh phải giết anh ta chứ?

Thúy Thúy nạt ngang:

– Anh nói dối.

– Anh không có dối em. Những chuyện ấy anh không có làm.

– Nếu không thì tốt rồi. Nhưng nếu để em biết anh làm việc xấu nữa thì đừng có trách em đó.

Đạt cảm thấy nổi giận vô cùng. Nhưng anh cố kềm lòng:

– Thì ra bấy lâu nay em vẫn còn quan tâm đến anh ta.

Thúy Thúy mím môi:

– Anh ghen à? Anh có biết từ đâu mà mình có cuộc sống hôm nay không?

Điều này anh hiểu rồi mà.

Đạt đưa tay lên:

– Anh sai, là anh sai, nhưng em cũng đâu cần vì anh ta mà đối xử với anh như vậy.

– Anh nói đủ chưa?

Đạt vuốt ve cô:

– Làm gì mà em lại nổi nóng với anh như vậy? Anh đáng để cho em trút giận vậy sao?

Thúy Thúy dọa:

Từ nay anh vẫn còn nghe theo Thái Tài làm hại Khang Luân nữa thì anh đừng có trách em.

Đạt cố nhấn nhục nói:

– Em sao vậy, đã nói là anh không có rồi mà. Tiệm quán không lo mà đi lo cho thẳng đó.

Thúy Thúy quay lại nhìn Đạt:

– Anh vừa nói cái gì? Tôi lo cho ai chứ?

– Tôi chỉ sợ anh vì ham tiền nghe theo lời của Thái Tài có ngày sẽ gặp nguy đấy.

– Em hù anh đó hả?

Thúy Thúy lắc đầu:

– Anh đúng là ngốc đó, chẳng chịu nhìn xa hiểu rộng gì cả. Thái Tài muốn mượn tay anh hại người khác. Có xảy ra chuyện thì anh ta trút hết lên đầu anh đó.

Đạt cãi lại:

– Anh nghĩ Thái Tài không đến độ xấu vậy đâu:

Thúy Thúy đứng lên:

– Em chỉ cảnh báo cho anh biết vậy thôi. Sau này có xảy ra chuyện thì đừng có đến tìm em là được.

– Thiệt tình vậy sao em?

Thúy Thúy dừng bước:

– Làm bảo vệ mà cứ uống rượu tụ ba tụ bảy như vậy thì anh coi chừng đó.

Đạt đổ quạu:

– Em làm gì mà hôm nay cứ hù dọa anh mãi như thế?

Thúy Thúy gật đầu:

– Em không hù dọa anh đâu. Kẻ cố tình tông xe Khang Luân vừa tỉnh lại trong bệnh viện. Công an họ đang lấy khẩu cung đó.

Câu nói của cô làm cho Đạt nhảy dựng lên, mắt ngó trừng vào cô:

– Em nói sao? Thằng ấy đã tỉnh rồi à? Chết chưa! Sao tụi nó bảo là nó đã mê man bất tỉnh rồi.

Thúy Thúy hỏi vặn vẹo:

– Anh nói chuyện ấy không có liên quan đến anh mà sao anh có vẻ hốt hoảng như vậy? Có tạt giặt mình à?

Đạt bỗng ngập ngừng:

– Còn Khang Luân, anh ta thế nào?

Thúy Thúy lắc đầu:

– Cũng may cho anh đó. Anh ta đã tỉnh lại. Vết thương cũng nhẹ thôi.

Đạt chửi thề. Thúy Thúy tức giận, cô bảo:

– Đáng đời cho anh đi. Đừng đến tùn tôi nữa. Tôi không quen với kẻ giết người.

Đạt nhẹ nhàng:

– Họ đầu có chết mà bảo là anh giết người.

– Chưa chết người thì cũng phải vào tù mà thôi.

Đạt cuống lên:

– Không, anh không thể vào tù. Anh sợ lắm Thúy Thúy ạ.

Đạt chụp lấy cánh tay cô, nhưng cô đã đẩy ra:

– Đừng đụng đến người tôi. Tôi không ngờ anh táng tận lương tâm

như vậy.

– Anh chỉ nhất thời hồ đồ thôi em ạ.

– Hãy cứu anh!

– Không ai có thể cứu anh được đâu, trừ bản thân của anh.

Đạt nhăn nhó:

– Em bỏ mặc anh thật sao? Thúy Thúy à! Anh van xin em đó.

Thúy Thúy nổi giận:

– Tôi làm sao cố khá năng mà giúp anh chứ? Hãy đến Thái Tài mà kiếm đường chạy tội đi. Đạt hiểu ý của Thúy Thúy nhưng mà Thái Tài đâu phải là người dễ dàng để mà nghe anh nói. Chuyện nào anh ta đưa ra đều dứt đoạn không hề dính líu đến anh ấy. Làm sao đây? Chỉ có nước thằng ấy chết mình mới mong chạy tội.

Chiều hôm ấy, Đạt chạy đến tìm Thái Tài. Nhưng anh nhận được thái độ lạnh nhạt của anh ta:

– Đến đây làm gì?

Đạt ấp úng:

– Thằng ấy ...thằng ấy chưa chết, nó tỉnh lại rồi.

Thái Tài làm ngơ:

– Cậu nói gì thế? Thằng nào chết thằng nào tỉnh. Cậu điên à?

Đạt nhăn nhó:

– Cái thằng mà anh bảo em mượn đống Khang Luân đó. Nó tỉnh rồi.

Thái Tài phũ phàng:

– Này, tôi chẳng biết cậu nói gì cả. Cậu mau cút khỏi đây đi!

Đạt như lết xuống nền gạch:

– Anh Tài à! Chuyện đến nước này, anh phải cứu em thôi.

Thái Tài thuận chân đá Đạt một cái lặn cù nèo:

– Nói bậy gì thế? Mau cút khỏi đây ngay!

Đạt đưa tay quệt mũi. Anh nói một cách cứng nhắc:

– Được! Nếu đã vậy thì chết chùm cả đám.

Thái Tài đặt mạnh bàn tay lên vai Đạt bóp mạnh:

– Mà y vừa nói gì?

Đến nước này rồi Đạt đâu cần phải sợ anh ta nữa. Anh dọa:

– Mọi chuyện anh giao cho tôi, tôi đều có đĩa ghi âm lại tất cả. Anh trút hết cho tôi không được đâu.

Thái Tài nghiêng rằng:

– Mà y dám qua mặt tao sao?

– Tôi biết thế nào anh cũng đổ tội cho tôi mà. Còn anh thì sẽ được ung dung.

Thái Tài biết làm cứng với Đạt, cậu ta sẽ làm liều, nên ngửa mặt lên trời mà cười:

– Cậu đúng là thẳng ngốc. Anh chỉ mới hù thôi đã muốn tè ra quần rồi.

Đạt chưa hiểu gì, anh liếm mép suy nghĩ:

– Anh nói vậy là sao?

Nghĩa là anh chỉ thử cậu mà thôi.

Biết anh ta tìm kế hoãn binh, còn Đạt, anh ta đâu có điên gì mà không nhận ra điều ấy. Nhưng anh cũng thử xem hắn còn bày trò gì nữa để hại mình. Đạt vờ cười hì hì:

– Em biết anh đâu thể bỏ mặc em út. Thái Tài quay mặt đi. Anh đang toan tính trong đầu điều gì đó.

Khang Luân trở mình. Anh cảm thấy còn đau ê ẩm toàn thân. Tuy vết mổ đã lành, nhưng vẫn còn phải ở lại bệnh viện vì sức khỏe của anh chưa được ổn định. Yến Du phải hoãn ngày đến chăm sóc anh. Đang nghĩ chập chờn, dường như có ai đó bước gần anh, theo phản xạ tự nhiên anh mở mắt ra, cũng là lúc lưỡi dao trên tay người đó giơ lên. Bất lực, anh chỉ còn biết nhắm mắt lại mà chờ chết. Lưỡi dao bị ai đó đánh rơi xuống đất đánh choảng một tiếng khô khốc.

Cùng lúc có tiếng quát to:

– Đứng lại!

Khang Luân nhận ra người đó là Tiến. Tiến thúc ké hai tay anh ta ra phía sau. Đội bảo vệ bệnh viện vừa đến. Tiến giao tên giết người cho họ. Yến Du chạy nhào đến ôm cánh tay Khang Luân:

– Anh không sao chứ?

Đặt bàn tay mình lên bàn tay cô anh bóp nhẹ:

– Anh không sao.

Tiến hì hà:

– Anh mà đến không kịp thì coi như anh ta tàn đời rồi.

Yến Du thắc mắc:

– Tại sao anh bị người ta hại như vậy?

Khang Luân thở dài .

Chuyện bắt nguồn từ công ty Ngôi Sao Mới đó.

Tiến nghiên rằng:

– Lại là tên Thái Tài tàn ác đó ư? Hắn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Sẵn dịp, Yến Du nói luôn:

– Người mà đụng anh, hôm qua công an có đến lấy khẩu cung rồi.

Khang Luân thắc mắc:

– Vậy sao họ không tìm anh?

– Có. Nhưng lúc ấy anh mới uống thuốc nên còn ngủ say.

– Vậy mà em không đánh thức anh dậy. Yến Du hơi cúi đầu:

– Thấy anh ngủ ngon nên em đề nghị để anh được yên.

Tiến đề nghị:

– Cô cho anh ấy ăn đi. Tôi ra đây có chút chuyện.

Yến Du chuẩn bị cơm cho Khang Luân.

Cô chợt nói:

– Sáng nay ngân hàng có điện cho anh đó.

Khang Luân hơi nhồm lên:

– Họ nói gì thế em?

Yến Du đáp:

– Họ bảo đã có tiền gọi anh đến ký vay.

– Vậy hả?

Yến Du thắc mắc:

– Có phải anh định hoạt động trở lại không?

Khang Luân gật đầu, anh kể:

Anh và Tiến bàn với nhau là đi vay tiền ngân hàng để hoạt động trở lại.

Yến Du đắn đo:

– Liệu hai anh cô đủ sức để làm hay không?

– Chưa làm thì sao mà biết được. Nhưng anh và Tiến quyết định làm lại từ đầu.

Yến Du động viên:

– Em ủng hộ hai anh. Anh nên nhớ không phải anh làm cho anh mà là vì ông chủ đó.

– Anh hiểu mà.

Yến Du do dự:

– Vậy công thức chế biến rồi phương thức pha chế thành rượu, anh có nhớ không?

Khang Luân đưa mắt ngó mông lung vào khoảng không:

– Thực ra bấy lâu nay anh đã nhờ người bạn thân trên mạng giúp anh cách pha chế rượu đấy.

Yến Du tiếp lời:

– Và anh đã thành công từ đó?

– Nhưng anh đã phụ lòng cô ấy. Anh thật là tệ.

Yến Du hỏi lại:

- Người ấy là nữ à?
- Anh hi vọng là như vậy. Chim Biển rất tốt với anh.
- Vậy còn em?

Một câu hỏi khó trả lời, Khang Luân nhìn thẳng vào mặt cô:

- Em thì khác.

Yến Du vờ trách:

- Còn em thì không đáng chú gì?

Khang Luân lắc đầu:

- Sao em lại nói vậy. Em là người cận kề anh suốt. Em mới là người anh mang ơn nhiều nhất.
- Hừm! Chứ không phải là nạt nộ người ta để làm vui à?

Khang Luân nói giọng xin lỗi:

- Thôi đi mà, anh biết lỗi của mình rồi.
- Biết thì sao, không biết thì sao? Em thấy cũng vậy thôi. Nhưng từ nay anh nhớ phải cẩn thận đó.

Khang Luân thở dài:

- Chuyện gì xảy ra ở ngày mai biết đâu mà lường trước được. Anh chỉ mong sao mau chóng về nhà thôi. Chắc là nó bẽ bộn lắm. Yến Du quay mặt đi, cô mỉm cười một mình. Tiến lại quay vào:
- Đây, anh sẽ được xuất viện.

Khang Luân kêu lên:

– Thật không?

– Chẳng lẽ là đùa.

Khang Luân thắc mắc:

– Vậy còn anh ta?

– Dường như đã chuyển viện rồi?

Tiến lại nói:

– Cái chuyện này mới lạ nè.

Khang Luân nhìn Tiến:

– Chuyện gì thì nói đại đi, còn úp mở làm gì?

Tiến kể:

– Ai đó đã thanh toán tiền viện phí cả rồi.

Khang Luân chẳng những không vui mà còn nói:

– Ai mà to gan đến như vậy? Chắc chắn là người nhà của cậu ta rồi.

Tiến xua tay:

– Họ tốt vậy sao?

Yến Du cảm thấy khó hiểu. Sáng nay cô bắt gặp Thúy Thúy từ cổng bệnh viện đi ra.

– Thì ra là như vậy sao?

– Em đang suy nghĩ gì vậy Yến Du?

Yến Du bèn nói:

– Đúng là cô ta rồi.

Khang Luân tò mò:

– Là cô nào? Em nói gì vậy?

Yến Du kể:

Sáng nay em gặp Thúy Thúy từ trong cổng bệnh viện bước ra.

Tiến nổi sùng:

– Vậy chắc chắn là cô ta rồi. Nhưng có gì cô ta làm vậy?

Yến Du nói lấy:

– Cảm kích tình cảm cũ nên động lòng trắc ẩn đó thôi.

Khang Luân cãi lại:

– Em nói không đúng. Anh và cô ta đoạn tuyệt lâu rồi:

– Như vậy đâu có nghĩa là cô ta không còn một chút vương vấn nào đó. Đâu ai cấm được.

Tiến xen vào:

– Có thể cô ấy nói đúng đó anh. Coi chừng cô ta thấy mình có lỗi nên mới làm một việc có ích để lòng chuộc lỗi lầm.

Khang Luân xua tay. Anh cảm thấy trong câu chuyện này còn gì đó khó nói cho nên anh bảo:

– Thôi đi, cần gì phải suy nghĩ. Chuyện gì đến nó sẽ đến mà thôi.

Yến Du lo sắp xếp lại mọi thứ. Tiến nhanh nhẩu nói:

– Mình gọi taxi về chứ?

Chợt nhớ, Khang Luân hỏi:

– Còn con ngựa sắt của tôi đâu?

Tiến vừa xếp đồ giúp một tay với Yến Du, vừa nói:

– Bị công an giữ hộ cả hai rồi. Lần này chẳng biết gọi nó bằng con gì đây.

Sút đầu gãy cổ là cái chắc rồi!

Khang Luân nhăn nhó:

– Còn gì là cái chân" của tôi nữa chứ? Nó là người bạn thân thiết của tôi từ bấy lâu nay.

– Hừ! Vậy còn tôi là cái thứ gì đây vậy?

– Cậu là khác rồi. Con người mà đem so sánh với đồ vật được hay sao?

Tiến cười hì hì:

– Đến hôm nay mới thấy anh có nụ cười. Khang Luân chợt hỏi:

– Việc mà cậu lãnh làm đã tới đâu rồi?

– Anh an tâm. Công ty hoạt động lại tức thì sẽ có công nhân, mà là đủ số nữa đó.

Khang Luân vỡ lẽ:

– Hèn gì mà họ không ám sát tôi sao được. Lần này cậu phải lãnh đủ đó.

Tiến ngạc nhiên:

– Nói gì thế?

– Thì cậu lôi cuốn công nhân của họ quay lại, họ không chém chết tôi cũng uống đó.

– Thì họ vốn là người của mình kia mà. Nhất định họ đâu không lại mình đâu.

Khang Luân tỏ ý không hài lòng:

– Cậu coi bộ tự tin quá rồi đó. Chuyện gì nên lường trước vẫn hơn.

Yến Du xen vào:

– Anh ấy nói phải đó anh Tiến. Thái Tài là kẻ xảo quyết đầy thủ đoạn, các anh nên đề phòng vẫn hơn.

Khang Luân chợt hỏi:

– Lâu nay dì Lài có liên lạc với em không Yến Du.

Yến Du lắc đầu, cô quay mặt đi chỗ khác rồi đáp:

– Không có.

Khang Luân thở dài:

– Anh không hiểu dì ấy giận anh về lý do gì nữa? Anh không thể ngờ được dì ấy lại bỏ đi âm thầm như vậy.

Yến Du lên tiếng:

– Có lẽ dì có nỗi khổ riêng không nói với anh được.

Khang Luân đăm bực:

– Tại sao không chứ? Anh đã nói là sẽ phụng dưỡng dì ấy suốt đời mà.

Yến Du hờn dỗi:

– Làm được mới lạ. Lúc ấy anh cứ say xỉn suốt ngày, anh lấy gì mà nuôi dì ấy đây?

– Nhưng thực tế anh chưa bỏ đời dì ấy ngày nào.

Yến Du nói như dọa:

– Anh cứ như thế ai mà không ngán ngàm.

Khang Luân nói như ân hận:

– Thì từ nay anh đã trở thành người tốt rồi.

– Để xem sao đã!

Tất cả đã ra xe. Họ bỏ lại sau lưng tất cả bao phiền muộn. Đã qua rồi.

Công ty Hương Việt đã chính thức hoạt động trở lại. Các đại lý cũ cũng dần quay lại với Khang Luân. Yến Du âm thầm liên hệ lại với các đối tác ở nước ngoài để ủng hộ anh. Hương Việt bắt đầu khởi sắc lại sau gần một năm ngừng hoạt động.

Buổi tối, Khang Luân mở email tìm Chim Biển:

– Chào anh. Anh vẫn khỏe chứ?

Khang Luân mừng rỡ:

– Ôi! Chào bạn Chim Biển. Chúng ta lâu lắm rồi mới có dịp trò chuyện với nhau.

Chim Biển bảo đùa:

– Tại bạn hay là tại tôi đây?

– Có lẽ là cả hai.

– Vậy sao! Công ty rượu của bạn thế nào rồi?

– Một năm ngừng hoạt động. Hôm nay đã phục hồi.

– Vậy sao? Xin chúc mừng anh nhé.

– Mình đang muốn nhờ cậy bạn nữa đây.

– Mình sẵn Sàng giúp đỡ bạn.

Khang Luân ngập ngừng:

– Nhưng mình ngại lắm đây. Vì nhờ cậy mà không đáp lại được ân nghĩa, buồn ghê đi.

Không sao, miễn bạn vui là được rồi.

– Mình muốn gặp mặt để mà cảm ơn bạn có được không?

Chim Biển hứa hẹn:

– Được! Nhưng mà hãy chờ đến khi nào Hương Việt của bạn phát triển mạnh mẽ, có sức hút cả thế giới thì mình lại gặp nhau.

Tiêu chuẩn bạn đặt ra sao mà nghe khó đến như vậy. Chỉ gặp nhau thôi mà.

Chim Biển nói như vuốt ve:

– Chờ đi mà! Thế nào cũng gặp nhau mà thôi.

– Sợ lâu quá đó thôi!

– Này, mấy hôm nay sao bạn đâu mất vậy? Mở máy mà không tâm sự được buồn ghê.

– Mình bị tai nạn giao thông phải nằm viện.

– Xỉn chắc?

– Không, bị người ta ủi vào thôi.

– Có nặng lắm không?

– Đủ nằm viện một tuần.

Nếu bạn đã hoạt động lại thì mình sẽ tặng bạn hai mẫu hàng mới, bạn thấy sao?

– Ôi! Vậy thì hay quá rồi.

– Nhưng nhớ cẩn thận đừng để người ta đánh cắp nữa đó.

– Lần này thì sẽ không xảy ra chuyện đó nữa đâu. An tâm đi!

– Vậy thôi nhé. Đây là hai mẫu rượu mới.

Khang Luân đọc lướt qua:

– Mẫu hình trái sori và nhãn hiệu Thanh Long ư? Tốt quá đi mất. Cảm ơn bạn Chim Biển.

Khang Luân mừng quá, anh cười thành tiếng:

– Ôi ...

Có tiếng gọi chuông cửa, Khang Luân biết là của Tiến nên vội vã đi ra. Thấy bạn, anh kêu lên:

– Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Tiến thấy mặt tươi rói của bạn, liền hỏi ngay:

– Trúng số hả?

Nắm tay bạn kéo vào, Khang Luân chặc lưỡi:

– Còn hơn là trúng số nữa.

– Vậy là cái gì nói phức ra cho rồi, bày đặt úp mở làm gì!

– Chim Biển vừa cho mình hai nhãn hiệu mới gần gũi với mình mà mình chẳng hề để ý.

Tiến sốt cả ruột.

– Cái gì thì nói đi.

Khang Luân vui vẻ nói:

– Mình diễn tả thì cậu sẽ không cảm nhận hết đâu, để mình mở email cho cậu xem.

Khang Luân mở máy. Hình nhắn hiệu Sori và Thanh Long hiện lên rực rỡ.

Tiến cũng phải thốt lên:

– Trời ơi! Sao mà đẹp và quyến rũ đến như vậy?

– Cậu thấy sao?

– Còn sao trắng gì nữa. Lần này nhất định mình sẽ cho lan rộng thêm các nước về hương vị thiên nhiên của nước mình.

Khang Luân sung sướng nói:

– Biết được tin này, Yến Du nhất định sẽ mừng lắm. Ta sẽ cho cô ấy một bất ngờ thú vị.

Tiến thắc mắc:

– Chim Biển làm bao nhiêu việc tốt cho anh, hà có gì người ấy cứ giấu mặt.

Đến nay anh vẫn chưa thể biết được người ấy là nam hay là nữ nữa.
Khang Luân vui vui nói:

– Chuyện ấy không có quan trọng, mà quan trọng nhất là mình làm, sao đừng để cho người ấy thất vọng về mình, đúng không?

– Ủ, thì anh nói cũng phải.

Khang Luân lại do dự:

– Còn chuyện thu mua sori và thanh long thì sao?

Tiến nói như người am hiểu:

Thanh Long thì ở miệt Chợ Gạo Tiền Giang có rất nhiều. Còn sori thì ở Gò Công Đông cũng thuộc tỉnh Tiền Giang đó. Khang Luân nhìn Tiến:

– Cậu biết à?

– Không, tớ chỉ thấy trên tivi mà thôi.

Khang Luân thở dài lo nghĩ:

– Chuyện thu mua nó không đơn giản chút nào. Này, cậu có thể đi xuống đó một chuyến xem sao?

Tiến đành phải gật đầu:

– Phải vậy thôi.

– Còn mình ở nhà lo nghiên cứu kỹ công thức chế biến rồi pha chế thành phẩm.

– Tôi thấy nhãn hiệu Chim Biển cho anh vậy là tốt lắm rồi.

Khang Luân đồng tình:

– Anh cũng nghĩ thế. Đừng bỏ công của người ta.

Một cuộc điện thoại từ xa gọi đến, Khang Luân bắt máy:

– Alô! Khang Luân nghe đây!

– Khỏe không?

– Xin lỗi, anh là ai vậy?

– Mới đây là quên rồi à?

– Thật tình xin lỗi. Tôi không thể nhớ được. Anh thông cảm nhắc lại

được không ạ.

– Tất nhiên là được rồi. Tôi là Tân đại lý bia Sao Mai đây.

Khang Luân reo lên:

– A, anh Tân! Anh khỏe chứ?

– Tất nhiên! Vừa nghe tin cậu hoạt động lại là gọi liền đó.

Khang Luân vui vẻ:

– Vâng. Tôi vừa cho ra hai mặt hàng mới. Sản phẩm này chưa từng có trên thị trường.

– Vậy chúng tôi cô hân hạnh hợp tác với công ty cậu không?

– Ô! Tất nhiên rồi! Chúng ta làm ăn mà anh.

– Vậy thì tốt. Khi nào có sản phẩm mới nhớ điện cho chúng tôi liền nhé:

– Được rồi, tôi sẽ nhớ.

– Chào, hẹn gặp lại.

– Vâng. Cảm ơn anh.

Khang Luân cúp máy. Anh nói với Tiến một câu như phó thác:

– Chuyên đi công tác này của cậu cố gắng hết sức đó nhé. Chưa chi đã có người muốn hợp tác lại với chúng ta rồi.

– Điều này tôi hiểu mà anh. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình.

– Tốt!

– Mà anh có định nhờ Yến Du về giúp mình không?

Khang Luân trầm ngâm:

Điều này thật là khó cho mình đấy. Liệu cô ấy có thông cảm không đây:

Tiến động viên anh:

– Chưa thử thì chưa biết, hay là anh nên thử vận may một lần đi.

Khang Luân bằng lòng:

– Được. Vì công ty, vì sự thành đạt của mình, anh sẽ năn nỉ cô ta.

Tiến nói như muốn chọc anh:

– Nè, máu trong người anh là của người ta một nửa rồi đấy.

Khang Luân trừng mắt nhìn anh:

– Lại nhắc chuyện cũ!

– Tôi muốn nhắc để anh phải nhớ. Đừng có vì một con "gà móng đỏ" nào đó mà vội quên người ơn.

Khang Luân lè lưỡi:

– Một lần xin tởn già luôn rồi. Không bao giờ vấp ngã lần thứ hai.

– Chà! Nghe mà cảm động vô cùng. Tôi là Yến Du thì nhất định sẽ sà vào lòng anh âu yếm nói:

“Em yêu anh hơn bao giờ hết. Yêu đến chết vẫn còn yêu”.

Khang Luân cũng phải bật cười:

– Trời ạ! Hôm nay ăn phải cái gì mà nói nhiều đến như vậy?

Tiến cười hì hì:

– Tôi bắt chước anh đấy. Cứ vui lên là được.

Khang Luân cảm thấy vui lắm. Tương lai đang mở lối chào đón anh.

Ngày nào cũng vậy, bà Lài hai lượt đi về. Bà động viên bà con bán tất cả sori cho bà với giá phải chăng. Ai cũng gật đầu đồng ý bán cho bà cả.

Bà Lài điện cho Yến Du. Hai người bí mật thu mua sori và thanh long giúp Khang Luân. Biết thời điểm đã đến, bà Lài cùng Yến Du cho xe chở về công ty con số lên đến hàng trăm tấn sori và thanh long. Mới sáng sớm, Tiến vào công ty đã gọi điện cho Khang Luân để báo tin:

– Anh đến ngay đi! Hàng đã đến sân công ty rồi.

Khang Luân lạ lắm:

– Hàng gì?

Toàn là sori và thanh long thôi.

Khang Luân bảo:

– Sao hôm rồi cậu nói là họ đã bán cho người khác rồi.

Tiến làm sao mà hiểu được nên nói:

– Có kỳ tích xuất hiện rồi.

Đang rầu lo sẽ không có hàng để chế biến, cậu còn đùa được.

Tiến giục:

– Vậy thì anh đến công ty đi sẽ thấy lạ hơn những gì tôi nói.

Khang Luân xếp hồ sơ lại. Anh vớ lấy chiếc áo khoác rồi đi vội xuống nhà xe. Lần này mình nhất định không được thất bại.

– Khang Luân!

– Hà?

– Tôi đây, dì Lài đây?

Khang Luân giật mình, anh đưa tay dụi vào mắt mình:

– Đúng là dì Lài rồi. Ôi! Dì đi đâu, con tìm dì mãi mà không gặp.

Vừa bước xuống xe, Khang Luân đã chạy đến ôm dì Lài, anh gục khóc:

– Dì Lài! Từ nay dì đừng bỏ đi nữa nhé.

Dì Lài lắc đầu:

– Con không có lỗi gì đâu. Bấy lâu nay dì đi về quê. Dì đã đặt hàng sơi và thanh long để bây giờ mới có hàng mà chế biến được. Dì ơi! Là dì đó sao? Dì đã thu mua tất cả cho con đó sao? Con thật cảm ơn dì!

Đừng khách sáo như vậy con. Chúng ta là người một nhà mà.

Khang Luân cười vui vẻ:

– Là người một nhà ư? Dì ơi! Con vui lắm.

Tiến bước lại gần hơn, anh vừa cười vừa nói:

– Hèn gì con đi đến chỗ nào họ cũng bảo đã có người đặt hàng rồi cả, con thất vọng vô cùng. Nhưng trong cái rủi còn có cái may mắn dì ạ.

Dì Lài vỗ vỗ lên vai Tiến:

– Sau này cậu vẫn còn phải giúp Khang Luân nhiều đấy.

Tiến cười thật tươi:

Tất nhiên là con phải giúp đỡ anh ấy rồi.

– Vậy là vui rồi.

Đám công nhân vui mừng không kể xiết và từ đây họ đã có công ăn việc làm ổn định không còn lo sợ thất nghiệp nữa.

Tiến nói như reo vui:

Tất cả đã trở lại bình thường rồi. Chúng ta sẽ được sống vui tươi.

Khang Luân vỗ vỗ vai Tiến, anh nói như ra lệnh:

– Cậu nên vào sắp xếp kho để chuyển hàng vào.

Tiến đưa tay lên trán:

– Xin tuân lệnh.

Mọi người cười ồ.

Hôm ấy, mọi người ăn được một bữa no nê. Mặc dù thế nhưng Khang Luân vẫn chưa thấy vui trọn vẹn và hôm nay vắng mặt Yến Du. Chỉ có Tiến là người hiểu anh mà thôi:

– Này, không được vui lắm đúng không?

Nếu cần, tôi sẽ điện giúp anh. Khang Luân thực chỏ vào hông Tiến, anh dọa:

– Cậu lộn xộn quá! Có tin là anh cắt lưỡi cậu không?

– Hì hì ...Nói trúng tim đen rồi, đúng không?

Cuộc vui cũng tàn. Khang Luân đưa bà Lài về nhà. Trên đường về, anh kể rất nhiều chuyện cho bà nghe. Bà Lài lo lắng nhất là chuyện anh bị tai nạn:

– Sao họ lại ác đến như vậy, hại con phải nằm viện. Dì rất buồn khi không có bên cạnh để chăm sóc cho con.

Dì đừng lo! Yến Du đã chăm sóc cho con, còn cho con máu nữa đó.

Dì Lài chặc lưỡi:

– Đã nói rồi mà, cô ấy là một người tốt.

Khang Luân cảm thấy ân hận:

– Khi hiểu ra thì mọi chuyện đã rồi, muốn kéo lại cũng không được.

Dì Lại động viên:

– Chắc không sao đâu. Dì tin rồi Yến Du cũng cảm động trước tình cảm của con mà thôi.

Khang Luân nói vui:

– Dì có giúp con không?

Tất nhiên là dì sẽ giúp con rồi. Hai đứa chưa ra tòa, chưa xé giấy đăng ký kết hôn mà.

– Dạ chưa.

– Vậy thì tốt rồi.

Dì Lại cảm động khi trở lại căn biệt thự đã gắn bó với bà suốt mấy chục năm qua:

Khang Luân à! Hôm đám một trăm ngày của ông chủ, dì ra đi đến hôm nay, con có thường xuyên đốt hương cho ông ấy không?

Khang Luân tần ngần một chút rồi mới nói với bà:

– Dạ, cũng có ...có lúc cũng không?

Bà trách:

– Con làm như vậy cha con sẽ buồn lắm đấy.

Khang Luân đến bên cạnh hỏi bà:

– Con không hiểu vì sao dì lại cứ thương con:

Trong khi con đối với dì rất nhiều lần không phải.

Dì lài tần ngần, miệng muốn nói nhưng vẫn ngại ngừng:

– Dì nói liệu con có chịu tin không? Dì chỉ sợ làm cho con khó xử mà thôi.

Khang Luân ân cần:

– Con rất thích nghe dì nói sự thật về con. Dù thế nào con cũng chấp nhận được.

Bà Lài đốt nén hương cho ông Lý. Bà nói:

– Ông ơi! Bây giờ tôi có thể nói cho con nó biết được rồi, đúng không? Ông không giận tôi chứ?

– Dì à ...

Bà Lài xúc động:

– Con à! Con chính là con ruột của ta và ông ấy.

Khang Luân giật mình hốt hoảng. Anh ngó bà trân trân:

– Dì à! Đó là sự thật sao?

Bà Lài rơi nước mắt:

– Đó là sự thật. Con có thể từ chối nhận ta. Nhưng con đừng có hận ta là được rồi.

– Nhưng ...tại sao bấy lâu nay dì lại che giấu mà không nói ra.

Bà Lài run giọng:

– Vì ta sợ thái độ lạnh lùng của con. Con sẽ khinh rẻ ta hơn:

Có con mà không dám nhìn nhận.

– Vậy con là con ruột của mẹ thật sao?

– Đúng vậy!

Khang Luân ôm cánh tay bà, anh tỏ ý giận:

– Sao bấy lâu nay mẹ chẳng chịu nói ra?

– Mẹ sợ để con tủi buồn và bị mồi côi trên đời. Bà Lại tâm sự:

– Khang Luân à! Con được bà chủ nâng niu thương yêu cho ăn học thành tài, đó là điều mẹ hạnh phúc lắm rồi. Mẹ không muốn làm xáo trộn tình cảm của con.

Khang Luân thẳng thốt kêu lên:

– Sao mẹ lại nói vậy. Có mẹ là niềm vui, là hạnh phúc nhất của con rồi.

Bà Lại sung sướng vuốt ve âu yếm:

– Như vậy cũng đủ hạnh phúc cho mẹ rồi. Mẹ không đòi hỏi gì thêm nữa đâu.

Tin Khang Luân tìm được mẹ làm cho mọi người vui vẻ chia sẻ niềm vui với anh. Nhất là Yến Đu, cô rất mừng khi biết Khang Luân còn có chỗ dựa trên đời.

Công ty HươngViệt phát triển ngày càng mạnh hơn. Công ty thu nhận công nhân ngày càng nhiều. Nhưng ngược lại công ty Ngôi Sao Mới của Thái Tài thì ngày càng yếu kém đi, công nhân chán nản bỏ đi rất nhiều.

Thái Tài nói với vợ:

– Tất cả là do Khang Luân mà ra.

Mộng Cúc hắt mặt:

– Sao vậy, anh còn sức để đấu đá với người ta à?

– Em làm như chuyện xảy ra là do mình anh vậy?

Mộng Cúc trợn mắt, cô gất lên:

– Chứ còn gì nữa! Anh hãy nhìn lại mình đi. Tối ngày cò bạc hút sách, gái điểm, còn thiếu gì nữa chứ?

Thái Tài biện minh:

– Anh vất vả tạo ra tiền thì ít ra anh cũng được hưởng thụ chứ. Em sao vậy?

Mộng Cúc chì chiết:

– Có làm sao đâu, công ty sắp khánh miệt mà thôi? Nợ nần bao vây, đến lúc đó thử xem anh làm sao?

Thái Tài cay cú nói:

– Thăng Luân dám quyến dụ đám công nhân của mình. Anh nhất định không tha cho nó đâu.

– Không tha rồi anh làm gì?

– Cho nó một bài học nhớ đời.

Mộng Cúc ngăn:

– Thôi nha! Lần này không may mắn như lần trước đâu. Không khéo vào nhà đá mà gỡ lịch đấy.

Thái Tài nạt ngang:

– Em nói chuyện xui xẻo không thôi.

Chiều hôm ấy Thái Tài đi tìm gặp Khang Luân, hai bên đấu khẩu nhau kịch liệt. Khang Luân bực bội vô cùng, anh nói:

– Lần trước là tôi đã tha cho anh. Nếu mà anh chưa chịu sửa chữa thì đừng có trách tôi đó.

– Mà y hừ tao ả?

– Tôi không có hù ai cả. Lần này anh thử đùng tới tôi xem sao?

Tiến cùng mấy công nhân xuất hiện:

– Ai đâu? Ai dám ngang nhiên ngăn đường cản lối giám đốc chứ? A, vẫn là anh à? Lần này thì anh sẽ không còn gì để nói nữa đâu.

– Thái Tài hát mặt?

– Mà y là thằng nào mà dám huênh hoang ở đây chứ?

– Là thằng Tiến đây nè. Có từng nghe danh nó chưa? Nào, gọi điện cho công an đến chứng kiến cảnh này luôn.

Thái Tài chùn bước:

– Mà y giỏi lắm.

Tiến đưa tay gãi cằm:

– Không giỏi gì đâu. Tôi chỉ mới đưa thằng Đạt và cô vợ hờ Thúy Thúy của nó vào nhà đá đây thôi.

Khang Luân ngạc nhiên hỏi Tiến:

– Sao cậu làm như vậy?

Công an họ theo dõi và bắt quả tang quán cô ấy mua bán dam trá hình đó thôi. Nghe đâu tụi nó đang khai ra hai kẻ chủ mưu lớn nữa đó.

Thái Tài giật mình. Tiến thấy rõ điều đó, nên nói thêm:

Chắc chắn bây giờ ban quản lý thị trường đang làm việc tại công ty Ngôi Sao Mới gì đó. Thái Tài nhảy lên xe bỏ chạy, không nói thêm

một lời nào. Mọi người cười vui vẻ:

– Hoan hô! Được tự do rồi!

Buổi sáng, công ty Hương Việt đông đúc người kẻ ra người vào tấp nập.

Trên khuôn mặt mọi người đều vui vẻ. Yến Du chào đón một cách niềm nở.

– Xin chào!

– Chúc mừng!

Tiến nói nhỏ vào tai cô:

– Vui thật đấy.

– Anh là người có công lớn nhất.

Tiến từ chối:

– Không, là của cô và dì Lài mà thôi. Tôi đâu có công gì đâu.

Yến Du cảm thấy vui lắm. Cô nhận thấy Khang Luân luôn nở nụ cười trên môi. Hương Việt phát triển mạnh hơn trước là nhờ vào hương liệu tự nhiên của hai mẫu rượu mới.

Khang Luân muốn chia sẻ với Chim Biển. Nhưng anh chỉ nhận được một lời nhắn:

“Anh phải khẳng định mình qua thương hiệu Hương Việt”.

Khang Luân ngồi chết lặng nhìn lên màn hình:

– Tại sao bạn ấy lại chia tay với mình chứ? Làm cho mình thêm khó xử nữa rồi.

– Anh chạy đi tìm Yến Du. Yến Du nói với anh – Lần này thôi nhé! Em đã giúp anh vượt qua khó khăn, xem như em đã hoàn thành

nhiệm vụ. Em đi được rồi chứ?

Khang Luân nắm lấy tay cô:

– Em đừng đi không được sao Yến Du?

Cô lắc đầu từ chối:

– Không! Anh còn có Chim Biễn, cô ấy mới là người giúp anh có kết quả hôm nay. Nghe đau lòng, Khang Luân nắm chặt tay cô. Đừng đi Yến Du ạ.

– Em không thể không đi. Em khuyên anh nên bằng lòng với những gì mình đang có, đừng chạy theo ảo mộng xa vời.

Khang Luân nuối tiếc. Nhưng với sự kiện quyết của cô, anh không thể nào cưỡng lại được:

– Em đi mạnh khỏe. Anh lúc nào cũng mong chờ em quay trở lại.

Trong lòng Yến Du mừng không thể tưởng. Nhưng cô phải ra đi. Khang Luân đứng nhìn theo, lòng buồn man mát. Tiến bước lại gần:

– Buồn lắm hả? Sao anh không năn nỉ để cô ấy ở lại?

Khang Luân cười buồn:

– Tính của cô ấy mình rất hiểu. Làm sao mà năn nỉ được.

Tiến gật gù:

– Anh nói cũng phải.

Bà Lại bước ra:

– Có lẽ còn gúc mắt nào đó mà Yến Du chưa tháo gỡ được đó thôi. Chúng ta nên chịu khó mà chờ.

Khang Luân gật đầu:

– Mẹ mình nói đúng đó, cứ để một thời gian nữa xem sao.

Tiến cần nhần:

– Ý anh muốn gì thì cứ nói đại đi, úp mở hoài ai mà biết được.

Khang Luân gật đầu tán thành:

– Cậu nói nghe cũng phải.

– Phải thì tiến hành luôn đi. Chần chừ mãi coi chừng mất tiêu đó.

– Này, cậu hù anh mình đó hả?

Tiến cười:

– Hù thì không có, nhưng đó là sự thật. Khang Luân gật đầu:

– Được rồi! Ngày mai mình sẽ nói. Tiến nói đùa:

– Biết đâu, tối nay đã có người tán tỉnh kết model với cô ấy rồi thì sao?

– Đó là không duyên, không nợ.

Tiến cười:

– Nói mà có đau lòng không vậy?

Khang Luân ôm ngực:

– Đúng là đau tim thật.

Tiếng bà Lài vọng ra:

– Hai đứa vào ăn cơm đi!

Cơm nước xong, Khang Luân tiễn Tiến ra về. Anh lại mở máy tìm Chim Biển:

– Chào anh.

– Chào bạn.

– Mình muốn gặp bạn có được không?

– Tất nhiên là được rồi. Tối mai mình sẽ mặc chiếc áo màu hồng, màu của sori đấy.

Khang Luân vui lắm. Anh nhắn lại:

Chim Biển, mình nôn nao lắm.

– Bạn hứa thật nhé.

– Thật chứ! Mình chưa bao giờ hứa "cuội" với ai cả.

– Tốt.

Khang Luân mừng vui la mặt vậy là lần mình có khả năng gặp nhau rồi. Trời ạ! Tối nay chắc chắn mình sẽ gặp nhau. Ủ ờ há! Sao hôm qua mình không nói với bạn ấy là mình mặc áo gì để bạn ấy nhận ra mình chứ? Thật là điên rồ:

Người ra vào tấp nập. Một bóng người mặc áo màu hồng sori xuất hiện. Trên tay còn cầm thêm hai mẫu rượu sori và thanh long. Khang Luân bước ra:

– Chào anh!

– Yến Du! Là em sao?

Yến Du mỉm cười:

– Không hoan nghênh em à!

Khang Luân mừng quá. Anh ôm cô quay một vòng tròn:

– Ôi! Tình yêu của anh?

Yến Du bị chóng mặt kêu lên í ới:

– Ôi? Thả em xuống! Em chóng mặt lắm.

Khang Luân ôm siết cô vào lòng:

– Ôi! Yêu em nhiều quá.

Đẩy anh ra, Yến Du hỏi:

– Anh yêu, mà yêu Yến Du hay là yêu Chim Biển?

Khang Luân thì thầm vào tai cô:

– Anh yêu con người của em hiện tại mà thôi.

Yến Du ngả đầu lên vai anh:

– Em cảm ơn anh đã cho em một tình yêu. Khang Luân từ chối:

– Câu cảm ơn em hãy để cho anh nói mới đúng. Em đã giúp anh rất nhiều.

Em đáng được yêu lắm. Yến Du! Em thật là vị cứu tinh của anh.

Yến Du tâm sự:

– Những lúc thấy anh buồn say xỉn, anh có biết là em đau lòng lắm không?

Khang Luân ngọ nguậy:

– Vậy mà em không chịu nói:

Em chặc dạ ghê nha.

Khang Luân đặt nụ hôn lên má cô. Một tràng pháo tay vang lên:

– Hoan hô!

Cả hai giật mình quay lại. Yến Du sượng sùng nép vào ngực anh. Khang Luân ôm ấp cô trong vòng tay rắn chắc của mình:

– Em đã cho anh một tình yêu bất ngờ. Anh yêu em.

– Em cũng thế!

Yến Du ngả đầu lên vai anh:

– Em cũng yêu anh thật nhiều chứ bộ. Yêu đến điên cuồng luôn.

Khang Luân tha thiết nói với cô:

– Em rất xứng đáng được yêu, Yến Du ạ.

– Anh cũng thế. Tình yêu bất ngờ lúc nào cũng thú vị anh ạ.

– Em nói đúng. Tình yêu thật diệu kỳ. Yến Du cảm thấy như mình được vuốt ve âu yếm. Còn gì để ước mơ hơn nữa. Họ chắc chắn sẽ được hạnh phúc bền lâu. Ngoài trời nắng vẫn reo vui, như hạnh phúc của hai người.

Hết

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 09/06/2009 10:54:09 CH